

Vật Vong Ngã

Contents

Vật Vong Ngã	1
1. Chương 1: Phác Trí Mân	2
2. Chương 2: Kim Thái Hanh	6
3. Chương 3: Phác Trí Mân	11
4. Chương 4: Kim Thái Hanh	16
5. Chương 5: Phác Trí Mân	21
6. Chương 6: Kim Thái Hanh	26
7. Chương 7: Phác Trí Mân	31
8. Chương 8: Phác Trí Mân	35
9. Chương 9: Kim Thái Hanh	40
10. Chương 10: Phác Trí Mân	44
11. Chương 11: Kim Thái Hanh	48
12. Chương 12: Phác Trí Mân	53
13. Chương 13: Phác Trí Mân	57
14. Chương 14: Kim Thái Hanh	62
15. Chương 15: Kim Thái Hanh	66
16. Chương 16: Phác Trí Mân	68
17. Chương 17: Khoảng Không	71
18. Chương 18: Kim Thái Hanh	73
19. Chương 19: Phác Trí Mân	81
20. Chương 20: Phác Trí Mân	85
21. Chương 21: Phác Trí Mân	93
22. Chương 22: Kim Thái Hanh	97
23. Chương 23: Phác Trí Mân	102
24. Chương 24: Phác Trí Mân	106
25. Chương 25: Kim Thái Hanh	110
26. Chương 26: Kim Thái Hanh	115
27. Chương 27: Kim Thái Hanh	119
28. Chương 28: Phác Trí Mân	123
29. Chương 29: Phác Trí Mân	127
30. Chương 30: Kim Thái Hanh	132
31. Chương 31: Phác Trí Mân	136
32. Chương 32: Kim Thái Hanh	140
33. Chương 33: Kim Thái Hanh	144
34. Chương 34: Phác Trí Mân	149
35. Chương 35: Kim Thái Hanh	153
36. Chương 36: Kim Thái Hanh	159

Vật Vong Ngã

Giới thiệu

Nhân vật: Kim Thái Hanh (Kim Taehyung) x Phác Trí Mân (Park Jimin) Số chương: 36 Thể loại: Đồng nhân, H, ngược t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vat-vong-nga>

1. Chương 1: Phác Trí Mân

– Đông đi, xuân lại tới, chúng ta héo tàn, lắng đọng tương tư, đau lòng, không thể cứu chữa –

Nhìn cậu ấy, tôi đột nhiên kinh ngạc, chưa bao giờ nghĩ cậu ấy lại đi đến đây lúc này.

“Thái Hanh...” Tôi nỗ lực hô kêu người trước mắt.

“Cậu câm miệng!” Kim Thái Hanh xoay người lại, bên trong con ngươi màu đen rõ ràng đang phẫn nộ.

“Thái Hanh...” Tôi còn chưa nói hết, một cái bạt tai đã giáng xuống, âm thanh vang cả căn phòng rộng lớn.

“Tôi kêu cậu câm miệng cậu không nghe thấy à!” Kim Thái Hanh nghiêng rằng, mạnh mẽ nắm cằm của tôi, cặp mắt phun lửa hướng tới tôi.

Nếu là phun lửa thật, phỏng chừng tôi đã sớm chết rồi cháy rồi...

“Xin lỗi...” Tôi dùng âm thanh bé như muỗi nói.

“Hừ.” Cậu ta lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó dụng lực đẩy tôi ra.

“Ầm.” đầu lập tức đụng phải vật cứng. Đau... Tôi chỉ cảm thấy mọi thứ bắt đầu choáng váng.

Trên đầu có chất lỏng ấm áp chảy xuống, tôi biết, đó là máu.

Tôi chậm chạp lau đi, sau đó nhìn về phía Kim Thái Hanh. Trong ánh mắt của cậu ấy, chỉ có khinh thường.

Tôi không nhìn ra còn có cái gì khác.

Nhưng... Thái Hanh... Tôi nhớ chúng ta trước đây không phải như thế này...

Tôi tựa hồ rơi rất nhanh vào trong hồi ức đó, tôi “A” một tiếng nở nụ cười.

Còn không phải là tôi đáng đời, làm sao còn lần thứ hai hy vọng xa vời đến tình yêu của cậu.

“Cậu cười cái gì?” Kim Thái Hanh mặt càng âm u, trông như những ngày mưa.

“A...” Cầm của tôi tựa hồ cũng sắp bị cậu ta bóp nát, không có cách nào nhìn thật kỹ cậu ấy.

Kim Thái Hanh, bắt đầu từ khi nào, cậu lại hận tôi như vậy ...

Tôi gào lên một tiếng đau đớn, dường như đối lấy sự đối đãi càng thêm tàn bạo.

Tôi cảm thấy Kim Thái Hanh đang cởi quần áo của tôi ra.

“Không... Không thể...” Tôi nắm lấy tay Kim Thái Hanh cầu khẩn nói.

Kim Thái Hanh... Không nên như vậy... Tôi đã không xứng với cậu...

Cậu ấy không chút nào để ý đến tôi, chỉ “Xoạt” một tiếng, quần áo đã bị xé rách.

Tay Kim Thái Hanh sờ soạng trên người tôi, tôi muốn làm cậu ấy dừng tay, lại phát hiện không hề có tác dụng.

Tôi ngậm lấy nước mắt, nhắm mắt lại, mặc cậu ta muốn làm gì tôi thì làm.

Tôi như là người chết, tôi chỉ có thể như là người chết mặc cho cậu ấy đùa bỡn.

A, Phác Trí Mân, người cũng có lúc rơi vào tình cảnh này... Đáng đời.

Kim Thái Hanh muốn làm cái gì, tôi đều không muốn phản kháng.

Nợ cậu nhiều lắm, nên tôi nhất định sẽ trả, cho dù là... Dùng thân thể...

Tay cậu bỗng nhiên dừng ở bên hông của tôi, sau đó càng nắm càng chặt, tựa hồ tại phát tiết.

“Phác Trí Mân cậu làm sao lại dễ tiện như vậy!” Kim Thái Hanh đột nhiên quát, sau đó buông lỏng tôi ra.

Đúng, tôi chính là dễ tiện, tôi hiện tại đã dễ tiện đến có thể mặc cậu đùa bỡn ...

Kim Thái Hanh chán ghét liếc tôi một cái, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh.

Tôi tự giễu cười, không nhúc nhích.

“Quỳ xuống.” Kim Thái Hanh dùng khẩu khí lạnh như băng ra lệnh cho tôi.

Tôi sững sờ, cố nén nước mắt, quỳ xuống.

Ở trong mắt cậu ấy, tôi chẳng là cái thá gì.

Nếu như lúc trước tôi không có làm chuyện như vậy, cậu ấy cũng sẽ không như thế hận tôi... Tôi vẫn nhớ rõ ràng bộ dáng cậu xông vào lúc đó.

Đối mặt tôi, cậu hai mắt phức tạp có chút không biết làm sao, cuối cùng, cậu rống lên một tiếng, hướng tôi la lên: “Phác Trí Mân cậu tại sao lại làm như vậy! Cậu nói đi! Cậu nói cho tôi nghe!”

Hai mắt của cậu bên trong tất cả đều là nước mắt, tôi cũng muốn khóc, nhưng là lại không thể khóc.

“Như những gì cậu nhìn thấy.” Tôi chỉ có thể lạnh lùng đáp lại.

Cậu như là thú hoang mất khống chế, đem tôi gắt gao ôm lấy, kêu khóc tôi đang gạt cậu.

Tôi cũng rất muốn nói cho cậu a... Thái Hanh... Toàn bộ chuyện này không phải là thật...

Nhưng mà, tất cả những thứ này toàn bộ đều là thật... Cậu thấy tất cả những thứ này, toàn bộ là sự thật.

Tôi càng ngày càng đau lòng mà nhìn Kim Thái Hanh, đem cậu đẩy ra.

E rằng, trong nháy mắt tôi đem cậu đẩy ra, cậu đã bắt đầu hận tôi.

Cố nén nước mắt chảy xuống trong đau đớn, tôi cúi đầu không nhìn Kim Thái Hanh.

“A... Bộ dáng lúc trước cậu còn muốn cùng tôi cắt đứt quan hệ, làm sao? Hiện tại đã đề tiện đến mức có thể tùy ý mặc người đùa bỡn? Thật dơ bẩn.” Kim Thái Hanh tàn bạo mà quăng cho tôi một từ: Bẩn.

Hắn chê ta bẩn...

Nguyên lai tôi ở trong lòng cậu cũng đã ô uế như thế... Tôi ép buộc mình không khóc, nhưng mà không sao nén nước mắt lại được, cuối cùng, nó rơi xuống.

“Thái Hanh... Ở trong mắt cậu, tôi đã bẩn như thế rồi, đúng không?”

“Tôi thế nào lại chê cậu bẩn? Bộ đáng cậu bây giờ có giết tôi tôi cũng không muốn phỉ nhổ cậu!” Kim Thái Hanh khinh bỉ nhìn tôi.

“Còn có, cậu có tư cách gọi tên của tôi sao?”

Đau... Trái tim của tôi như bị ai quất một cái, rất đau rất đau...

Ánh mắt của cậu xoay chuyển quanh nửa trên trần trụi của tôi, cậu nở nụ cười, như là đang cười nhạo tôi.

“Phác Trí Mân a, thân thể này phỏng chừng đều bẩn đến mức không tưởng tượng nổi rồi đi, Trịnh Hào Tích phục vụ cậu thế nào?” Tôi lắc lắc đầu, lại không nói gì.

Kim Thái Hanh trong miệng Trịnh Hào Tích không phải ai khác, hẳn chính là người yêu của tôi.

Kỳ thực mà nói người yêu cũng rất miễn cưỡng, tôi căn bản không yêu hẳn, mà hẳn cũng chỉ là yêu thích thân thể của tôi mà thôi.

“Hừ.” Kim Thái Hanh hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu. Vừa lúc đó, ánh mắt của cậu lại ngây ngẩn cả người, đầu tiên là mê man, kinh ngạc, trào phúng, cậu đứng lên nâng lên cái vật thể kia – Vật Vong Ngã của tôi...

Ta không nói gì, chậu Vật Vong Ngã đối với tôi cùng cậu hàm nghĩa hoàn toàn không giống nhau.

“Cậu còn giữ cái này làm gì?” Kim Thái Hanh ngữ khí so với lúc trước còn lạnh hơn.

Tôi không dám nhìn tới cậu, lại càng không dám nhìn chậu hoa.

“Cậu biết ý nghĩa đóa hoa này sao?” Tôi đương nhiên biết. Tôi gật gật đầu, ngầm thừa nhận.

“Phác Trí Mân cậu không xứng với nó!” Kim Thái Hanh giận dữ hét, đem chậu hoa mạnh mẽ hướng trên đất đập.

Nhất thời, trên đất tất đầy mảnh vỡ cùng đóa Vật Vong Ngã đang hấp hối.

“Không được!” Tôi tê tâm liệt phế hô. Thời điểm xông tới, đóa hoa đã sớm không sống nổi, tôi lấy tay nỗ lực nhặt mảnh vỡ lên, lại bị Kim Thái Hanh miễn cưỡng đá văng ra.

Cậu một cước đạp đóa hoa, chà sát.

“Không!” Tôi muốn bảo vệ hoa, lại không thể ra sức.

Kim Thái Hanh... Đây chính là tưởng niệm duy nhất của tôi đối với cậu a... Tại sao lại muốn giẫm nát nó...

Kim Thái Hanh đem đóa hoa mạnh mẽ đạp ở dưới chân, như là đem ký ức của tôi và cậu ấy, toàn bộ giẫm nát.

Không muốn a... Kim Thái Hanh... Cậu thật sự tàn nhẫn như vậy à... Nhất định muốn đem đóa hoa này giẫm nát sao...

Ta rốt cuộc cũng biết, yêu cầu trước kia của Trịnh Hào Tích đúng là buồn cười biết bao.

Vốn tưởng rằng Kim Thái Hanh có thể cẩn thận mà đi tiếp, nhưng... Cuối cùng đau đớn không chỉ có mình tôi, mà còn có cậu...

Xin lỗi... Là lỗi của tôi a... Thái Hanh... Cậu có thể tha thứ cho tôi không...

Tôi ở trong lòng yên lặng thỉnh cầu Kim Thái Hanh tha thứ, mặc dù biết, cậu không thể nào nghe thấy.

Tôi cũng biết, mặc kệ tôi cầu xin thế nào, Kim Thái Hanh hẳn là sẽ không tha thứ cho tôi...

Thời điểm tôi phục hồi lại tinh thần, đóa hoa từ lâu đã nát vụn, căn bản không có tỷ lệ sống sót.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy lòng chua xót, tôi đang khóc, lại khấn cầu Kim Thái Hanh.

Thật sự hoàn toàn mất đi tôn nghiêm, đã từng có.

2. Chương 2: Kim Thái Hanh

– Vượt qua một đời, cùng nhau tương hợp, dùng luôn hết thủy, yêu đến vô lực. –

Ta đem đóa hoa này tàn nhẫn mà đạp ở dưới chân, như là đem Phác Trí Mân cùng hết thủy hồi ức của ta

với cậu, toàn bộ giẫm nát.

Phác Trí Mân, cậu không xứng với nó. Ta ở trong lòng cười nhạo cậu ta.

Mà Phác Trí Mân lại như là mất đi đồ vật quý báu xông lại bảo vệ đóa hoa đó, ta nhìn thấy nơi khóe mắt cậu ngân ngấn nước.

Cậu ta đang khóc.

A... Ta cảm thấy khó chịu, ban đầu là ai phản bội ta, còn tuyệt tình như vậy.

Hiện tại tới làm cái gì? Muốn cho ta thấy thành ý của cậu sao? Thật nực cười.

Ta đá cậu ta ra chỗ khác, tiếp tục giẫm nát đóa hoa dưới chân.

Thời điểm ta phục hồi lại tinh thần, đóa hoa đã nát thành nhiều mảnh – căn bản là không sống được.

Nhưng mà Phác Trí Mân vẫn khóc lóc cầu xin ta, trong lòng ta đột nhiên luống cuống, mà càng nhiều hơn chính là: Tức giận.

Thật sự, ta đột nhiên tức giận như vậy, ta chưa từng gặp Phác Trí Mân hèn yếu như vậy, coi như là đã từng, từ trước tới nay ta cũng chưa từng gặp qua.

Phác Trí Mân, tất cả điều này đều là cậu nợ ta, ta sẽ đòi lại từng chút, từng chút một...

“Mang đi!” Ta hạ lệnh, mấy tên đàn ông to lớn đem Phác Trí Mân mạnh mẽ kéo dậy.

Ta vào trong xe của chính mình, bọn họ cũng đem Phác Trí Mân ném vào xe.

Có lẽ là do lực đạo mạnh quá, Phác Trí Mân lập tức ngã bị ném vào, đập vào cửa sổ xe.

Trái tim của ta đau xót, như là ta cũng bị đập như vậy.

“Tôi cho cậu biết làm hỏng cửa sổ xe thì không có tiền mà bồi thường đâu, đừng lộn xộn với tôi.” Ta rõ ràng là muốn quan tâm Phác Trí Mân, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, lại nói ra những lời như thế này.

Quả nhiên, ánh mắt Phác Trí Mân trong nháy mắt trở nên ảm đạm.

Ta không để ý tới cậu ta, khởi động xe. Trên đường về nhà, Phác Trí Mân cái gì cũng không nói, ta cũng không nói với cậu ta.

Cậu ta thất thần mà nhìn ta. Cặp mắt trong suốt kia cứ dừng trên người ta, nhìn đến mức khiến ta sờn cả tóc gáy.

“Nếu cậu còn tiếp tục nhìn có tin tôi đem cậu chôn xuống dưới cho chó ăn không?”

Ta vừa nói xong, quả đúng như dự đoán, ánh mắt của cậu ta lập tức nhìn về chỗ khác.

Sau đó yếu ớt mà nói với ta: “Xin lỗi...” Cặp mắt đẹp đẽ kia lộ ra một tia hoảng sợ.

Rõ ràng là lỗi của cậu ta! Cậu ta làm sao có thể có được đôi mắt trong suốt như vậy!

Ta càng lúc càng buồn bực mất tập trung, tốc độ lái xe cũng dần tăng lên.

“Thái... Thái Hanh... Đừng chạy nhanh quá... Nguy hiểm...” Cậu nói đứt quãng.

Mà ta cũng từ trong lời nói của Phác Trí Mân cảm nhận được phần nộ không có gì sánh kịp – cậu có tư cách gì quản ta!

Queo qua đột ngột, ta dừng xe ở một chỗ cũ nát trong hẻm nhỏ, nơi này cơ hồ không có ai đi qua.

Ta quay đầu lại mà tàn bạo nhìn chằm chằm Phác Trí Mân, cậu ta tựa hồ cũng phát hiện cái gì, e ngại tránh ánh mắt ta.

“Thái Hanh... Cậu... Cậu làm sao vậy...”

“Tôi nói nè Phác Trí Mân a, cậu làm sao có thể có đôi mắt này... Cậu dẫn không ít người đi...”

Nhất định là nó! Nhất định do đôi mắt đó cậu dẫn Trịnh Hào Tích! Bằng không hẳn làm sao sẽ mê luyện Phác Trí Mân như thế!

“Thái Hanh... Cậu nói cái gì... Tôi nghe không hiểu...Tôi... Tôi không có cậu dẫn người khác...” Phác Trí Mân càng nói càng hoang mang, thậm chí có chút không biết làm sao.

Ta lôi kéo đôi môi, lộ ra một tia khinh thường cười, dương tay liền cho hắn một cái tát.

Má phải của cậu ta lập tức sưng lên, đầu trật qua một bên, lại không hé răng.

Ta cũng không có chỗ nào tốt, tay bởi vì cường độ quá mạnh mà đau tê rần.

Mà ta cũng không hề để ý, nhìn thấy Phác Trí Mân dấn dập chặt vật, ta cũng vui vẻ vì báo được thù.

Phác Trí Mân... Cậu cũng biết ta trước đây đã có bao nhiêu đau đớn đi...

“Xin lỗi.” Cậu run rẩy đôi môi mở miệng lại một lần nữa, lại hướng ta xin lỗi.

Ta không thấy vui, một tiếng xin lỗi này của Phác Trí Mân không những không có khiến cho ta nguôi giận trái lại càng thêm căm tức.

Ta liền cho hắn thêm một cái tát, lần này, ta nhìn thấy khóe miệng của cậu ta có một giọt máu tươi.

Ta tưởng Phác Trí Mân sẽ chịu đau, nhưng vẫn là đau mà”A” kêu một tiếng.

Như vậy cậu ta, ta chỉ có thể sử dụng hai chữ để hình dung: Đê tiện. Thực sự là đê tiện!

Phác Trí Mân cứ nhiên lại biến thành như vậy...

Đầu của ta, tràn đầy phẫn nộ.

“Phác Trí Mân cậu làm sao lại đê tiện như vậy a! Tở ra cái dáng vẻ ủy khuất đó làm cái gì a! Trưng ra cái bộ mặt như vậy không phải là vì muốn cầu người khác thương cậu sao? Được! Tôi hiện tại liền thỏa mãn cậu!” Ta tựa như phát điên bắt đầu lôi kéo quần áo Phác Trí Mân.

Lúc này, trên xe không có một người, những người vừa nãy đã lên xe khác đi.

Phác Trí Mân hoảng sợ trừng mắt nhìn ta, muốn giãy dụa, tay lại bị ta trói buộc.

Nhìn thấy hắn bộ dáng này, trong lòng ta vừa đau lòng vừa cười trên sự đau khổ của người khác.

Nhưng mà rất rõ ràng, mức độ hả hê càng sâu thêm một chút, ha ha... Phác Trí Mân a... Cậu cứ nhiên trong nháy mắt còn có thể sợ hãi..

Ta có chút khó chịu khi cậu ta dấy dụa, lấy tay ngăn chặn Phác Trí Mân, nhưng cậu ta tựa hồ cũng không dừng lại, còn bắt đầu dùng chân đá ta.

Ta tàn nhẫn tát cậu ta một bạt tai, thời điểm cậu ta còn chưa có phản ứng lại, ta xé rách toàn bộ quần áo của cậu ta.

Phác Trí Mân xích lõa trước mắt ta, con mắt của cậu ta rất đỏ, tựa hồ là đang khóc, như là đang hận ta.

Ta không có đủ thời gian để đọc trong mắt cậu ấy rốt cuộc là muốn nói cái gì.

Ta lập tức toàn bộ tiến nhập thân thể của cậu ta, không hề chút chuẩn bị trước.

Hai hàng nước mắt của Phác Trí Mân lập tức chảy xuống, tựa hồ là rất đau.

Ha ha... Cậu khóc cái gì a... Lúc trước khi phản bội ta cậu cũng đâu có khóc?

Ta nắm cằm của cậu ta hôn lên, cái thân thể này của Phác Trí Mân, cái miệng này, môi này... Phỏng chừng đều bẩn đến không thể chịu nổi rồi đi...

Bất quá ta không để ý, ta không muốn yêu hắn. Cơ thể đã dơ bẩn như vậy, ta đối với cậu ta sớm đã không còn tình cảm.

Môi của ta đột nhiên nhói lên một trận đau, khiến cho ta thả lỏng nụ hôn, có thứ gì từ môi chảy ra, ta sờ thử, là máu.

“Tiện nhân! Cậu dám cắn tôi!” Ta bây giờ là đang cùng tức giận, Phác Trí Mân có tư cách gì phản kháng?

Cậu ta chẳng qua là một cái đồ chơi của Trịnh Hào Tích mà thôi, có tư cách gì?

Ta càng thêm dùng sức mà xuyên xỏ thân thể của cậu ta.

Phác Trí Mân dưới sự chuyển động đáng sợ này của ta, từng trận từng trận co giật, trong miệng còn cơ hồ rên rỉ.

Quả nhiên, tiện nhân!

Ta còn tưởng rằng, Phác Trí Mân sẽ nhịn không phát ra tiếng rên rỉ, cậu ta sẽ không có khoái cảm, không ngờ cậu ta lại không như tôi nghĩ.

Không trách cậu ta đã từng câu dẫn Trịnh Hào Tích, không trách cậu ta đã bỏ rơi ta...

“Thái... Thái Hanh... Tôi... A... Van cầu cậu... Tha cho tôi đi...”

“Buông tha cho cậu?”

Ta lại đẩy vào nơi sâu nhất của cậu ta, Phác Trí Mân không nhìn được phát ra tiếng rên rĩ.

“Cậu có tư cách gì ở chỗ này nói chuyện với tôi, cậu trước kia là người yêu của tôi, chỉ bất quá bây giờ, cả nô lệ cũng không bằng.”

Cậu ta nghe câu nói này xong, trên người đột nhiên run lên một cái, động tác rất nhỏ, nhưng mà ta vẫn là cảm nhận được.

Ta đột nhiên không có hứng thú làm tiếp, đi ra khỏi thân thể của cậu ta.

Ta không có mặc quần áo cho cậu ta, ở xe mở máy điều hòa, ta nhìn trong kính chiếu hậu thấy, Phác Trí Mân núp ở một cái góc trong xe, trên người vì lạnh mà run rẩy.

Phác Trí Mân, là chính cậu không tự mặc quần áo, không oán trách ta được.

Ta lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu ta, sau đó lái xe đi.

3. Chương 3: Phác Trí Mân

– Không có cậu tôi mất đi nụ cười, nước mắt cũng khô cạn, không thể như thế sống tiếp. –

Tôi không biết Kim Thái Hanh muốn mang tôi đi chỗ nào, chỉ có thể ngồi ở trong góc xe.

Bây giờ tôi chỉ muốn tìm được một chỗ nào đó để trốn, tôi thậm chí đã quên, trên người tôi không một mảnh vải che thân.

Tôi là không muốn nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Kim Thái Hanh đối với tôi như vậy, tôi trong ánh mắt của cậu ấy, chỉ có buồn nôn, thậm chí là dè tiện.

Lạnh... Đây là cảm giác duy nhất tôi đang cảm thấy hiện tại, máy điều hòa trong xe để nhiệt độ rất thấp, tôi có chút bận tâm không biết vì thế mà tôi bị cảm mạo hay không.

Tôi ngơ ngác nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, thật giống... Thật quen thuộc...

Cậu ấy muốn mang tôi đi chỗ nào? Tôi không dám hỏi Kim Thái Hanh, bởi vì tôi biết, cậu ấy sẽ không trả lời tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, lẳng lặng mà nhìn lưng Kim Thái Hanh. Tôi đã sớm không dám nhìn thẳng vào cậu ấy, cũng đã sớm không có tư cách.

Kim Thái Hanh đã thay đổi, đến mức khiến tôi không dám tin.

Trước đây cậu ấy thường thường hay hướng tôi làm nũng, mỗi ngày đều là cười khanh khách.

Nhưng bây giờ, tôi không nhìn thấy cậu ấy mỉm cười, cậu ấy còn không thềm cho ta một cái nhếch môi.

Tại sao lại như vậy... Tôi cũng không biết vì sao lại bị thương như thế, có lẽ là từ lúc tôi phản bội cậu ấy đi.

Lúc trước tôi không nên làm việc đó, một việc bẩn thỉu giữa tôi và Trịnh Hào Tích làm mà không thể cho người khác biết.

Nhưng là tôi bị ép buộc a... Tôi thật sự không có chút nào muốn cùng Trịnh Hào Tích làm chuyện đó...

Từ sau lần đó, tôi không có ngày không khóc, tôi hận Trịnh Hào Tích, càng hận hơn chính bản thân mình...

Khi Kim Thái Hanh nhìn thấy tôi tại làm loại sự tình này, cậu ấy gọn gàng nhanh chóng mà tát tôi một cái bạt tay, cường độ rất lớn, khóe miệng tôi lập tức chảy máu.

Là tôi đáng đời a... Cũng khó trách Kim Thái Hanh hận tôi – là thứ mà mọi người đều không chịu nổi...

“Cậu còn muốn nhìn tới khi nào.” Trong xe, thanh âm lạnh như băng của Kim Thái Hanh vang lên.

“Xin lỗi.” Tôi vội vàng xoay đầu, hiện tại tôi ngay cả muốn nhìn Kim Thái Hanh cũng phải lén la lén lút ...

“A, nếu sớm biết cậu hèn như vậy, trước đây tôi đã giết cậu rồi.” Thân thể của tôi run lên, Kim Thái Hanh, cậu ấy thật sự trở nên thật là đáng sợ...

“Cậu không cần sợ sệt.” Kim Thái Hanh như là biết đến tôi đang suy nghĩ cái gì trong đầu, “Giết cậu, chỉ làm ô uế tay tôi.”

Nguyên lai Kim Thái Hanh đã hận tôi đến mức độ này...

Tôi tự giấu bản thân, cúi đầu, đem đầu chôn giữa bên trong hai tay.

Cũng không biết yên lặng bao lâu, xe tựa hồ ngừng lại, Kim Thái Hanh xuống xe.

Tôi không xuống cùng, tôi không có tư cách, cũng không dám tiếp tục như vậy.

“Cạch ——” Cửa bên cạnh tôi tựa hồ mở ra, tôi ngẩng đầu lên, là Kim Thái Hanh...

“Xuống xe.” Cậu băng lãnh cực kỳ, cho nên tôi có chút hoài nghi rằng cậu ta có phải là Kim Thái Hanh mà ta biết hay không.

“Tôi...” Tôi mình trần như nhộng còn có mấy dấu hôn trên thân thể.

“Lúng túng?” Ngữ khí của cậu ấy tràn ngập trào phúng, “Trước đây tại sao lại không biết xấu hổ như vậy? Xuống xe cho tôi.”

Vừa nghe Kim Thái Hanh nói xong, tôi ngây ngẩn cả người.

Cậu ấy nói cái gì? Không biết xấu hổ...

Tôi không nhúc nhích, trong đầu vẫn văng vẳng câu nói lúc nãy của Kim Thái Hanh.

Cậu ấy nói tôi không biết xấu hổ... Tim thật sự rất đau...” Cậu không xuống được sao?” Ngữ khí Kim Thái Hanh đã trở nên thiếu kiên nhẫn.

Cậu ấy lập tức kéo tôi từ trong xe ra, để thân thể trần như nhộng của tôi nằm trên mặt đất lạnh lẽo kia, lý trí của tôi tất cả đều hồng mất.

“Không! Không được như vậy!” Tôi kêu khóc, nỗ lực bò vào lại trong xe.

Thân thể trần truồng mà nằm ở trên mặt đất bị người khác dùng loại ánh mắt khinh bỉ nhìn, làm sao tôi cũng không thể tiếp nhận.

Thế nhưng Kim Thái Hanh cũng không có cho tôi trở lại, sức mạnh của cậu ấy rất lớn, vẫn cứ thế giữ chặt thân thể của tôi, mạnh mẽ đè xuống đất.

“Không... Không muốn...” Tôi cầu xin, gào khóc toàn bộ đều vô dụng, Kim Thái Hanh vẫn là bộ dáng này.

“Cậu sợ cái gì? Huống chi cậu đã từng để Trịnh Hào Tích thượng trên giường, tấm thân thể này còn có chỗ nào sạch sẽ sao?”

Trong giọng nói của cậu ấy tất cả đều là trào phúng, tôi cũng biết, cậu ấy căn bản cũng sẽ không quan tâm tôi.

Tóc của tôi bị cậu ấy lôi dây, suýt chút nữa liền đem chân tóc của tôi kéo đứt.

Cậu ấy vẫn cứ đem tôi kéo vào trong một ngôi nhà – đó là nhà của cậu ấy.

Tôi hiện đang sợ hãi đến nỗi cả người run rẩy. Tôi biết, trong nhà của cậu ấy không thể đếm hết người hầu, tôi rất sợ ánh mắt khi nhìn tôi của họ.

“Cậu run cái gì a? Cho dù có người nhìn thấy, tôi liền nói cậu là nam sủng của ta, không có gì đáng sợ.”

Nam sủng... Chữ này sâu sắc đâm vào trong lòng tôi.

Hiện tại tôi ở trong mắt cậu ấy cùng lắm chỉ như MB(*), không một chút cao quý.

Cửa mở, thật bất ngờ chính là, ta cũng không nhìn thấy bao nhiêu người, nói đúng ra, là không có bất kỳ ai, nhìn qua rộng rãi hơn rất nhiều.

“A ——” tôi còn không phản ứng lại, Kim Thái Hanh đã đem tôi tàn nhẫn mà đẩy xuống, tôi lập tức ngã ở trên sàn nhà lạnh như băng.

Cậu ấy liền đem tôi từ trên mặt đất lôi dậy, trực tiếp đi tới một cái phòng, tôi chỉ có thể mặc cho cậu ấy như thế kéo.

Đầu của tôi còn rất choáng, không có bao nhiêu lý trí, hiện tại bị cậu ấy kéo như thế, tôi triệt để không còn chút khí lực.

Thời điểm bị sắc nước, tôi mới bắt đầu tỉnh táo lại, “Khụ khụ khụ... Khụ khụ...”

Tôi bị cậu ấy ném vào một cái bồn nước.

“Tắm sạch liền ra ngoài.” Cậu ấy mới vừa nói xong, liền “Rầm” một cái mà đóng cửa lại, tựa hồ xem tôi không đáng để nói nhiều thêm một chữ.

Tôi có chút thắc mắc, cậu ấy đem tôi về, đơn giản chỉ để tôi làm nam sủng, một nam sủng không có tôn

nghiêm.

Nhưng làm nam sủng cũng phải rửa sạch sẽ rồi nói sau đi...

Tôi tự giấu cười, Kim Thái Hanh cũng đã ghét bỏ tôi như thế rồi.

Tôi tựa hồ phát rồ, mặc kệ thân thể đau nhức mà chà xát.

Bẩn... Toàn thân tôi đều bẩn, không có một chỗ nào sạch sẽ...

Thời điểm tôi phục hồi tinh thần lại, tôi mới phát hiện, trên người tôi đã là một mảnh màu đỏ sẫm, đỏ như sắp muốn chảy máu...

Tôi cắn răng, nhịn xuống kích động muốn khóc, đều ô ư ư như thế, mày khóc làm cái gì...

Tôi vẫn cứ nhịn xuống nước mắt, cũng không biết tại sao, tôi cứ nhiên lại biến thành nhu nhược như vậy, tôi cứ nhiên khóc.

Trong đầu của tôi không còn thứ gì, tôi chỉ là muốn nhắc nhở chính mình: Kim Thái Hanh không yêu mày.

Tôi ở trong lòng nỗ lực an ủi mình, an ủi mình đừng khóc, không nên đau lòng, tôi còn vô dụng như vậy...

Tôi ngừng thở, đem đầu chôn thật sâu ở trong nước, tựa hồ phải đem mình tỉnh táo trở lại.

Sau một hồi tẩy rửa chà xát, tôi cuối cùng từ trong nước bước ra, hoàn hảo, trong phòng tắm còn có một cái áo choàng tắm, vừa vặn có thể mặc.

Tôi từ trong phòng tắm mở cửa đi ra, Kim Thái Hanh ngồi an vị ở trên ghế sa lon, thấy tôi, không một chút nào sốt ruột hỏi: “Đã tắm sạch?”

Tôi gật gật đầu.

“Lại đây.”

Tôi đi tới.

Cậu ấy nhìn tôi vài lần, mở miệng: “Nhưng tôi vẫn còn cảm thấy bẩn như thế nào a.”

(*) MB: moneyboy: trai bao.

4. Chương 4: Kim Thái Hanh

– Thực sự, ta còn hận người đã bỏ ta mà đi, trái tim ta lại đang dần dần nguội lạnh –

Ta mang theo ngửi khí sỉ nhục hỏi cậu ta, ánh mắt Phác Trí Mân rõ ràng không dám nhìn tới ta.

Cậu ta đang sợ hãi. Thân thể cùng đồng tử đều đang run rẩy.

“Làm sao? Lần đầu tiên bị người khác coi là nam sủng, không dễ chịu?” Tay của ta dần dần leo lên lồng ngực Phác Trí Mân.

Ta chính là muốn sỉ nhục Phác Trí Mân, muốn cho cậu ta hưởng thụ cái cảm giác bị người khác vũ nhục một chút.

Đúng như dự đoán, thân thể của cậu ta càng run rẩy, trong mắt cũng đọng chút nước.

Mà ta cũng lập tức xé áo tẩm của Phác Trí Mân, lồng ngực trắng nõn của cậu ta liền như vậy mà lộ ra.

Thấy cậu ta không có phản ứng, tay của ta càng thêm không kiêng kị mà đi xoa xoa thân thể của cậu ta.

Rốt cục, ta vươn mình, đem Phác Trí Mân đặt ở trên ghế salông, tưởng tiến thêm một bước làm chuyện nào đó.

“Không... Đừng làm như vậy...” Phác Trí Mân rốt cục e ngại, kêu ra tiếng.

Thân thể của cậu ta cũng bắt đầu dấy dựa lưng tung, ta đành dùng khí lực mạnh hơn đè cậu ta xuống salông lại.

“Đừng lo lắng...” Ta nhẹ nhàng ngậm vành tai Phác Trí Mân, “Tắm thân thể này của cậu cho ta, ta còn ngại bẩn.”

Ta câu nói này cũng đau như Phác Trí Mân, cậu ta nhất thời không phản kháng, như muốn mặc người làm thịt dê không nhúc nhích.

Ta khẽ cười một tiếng, hướng về môi của cậu ta hôn lên, cậu ta nhẹ nhàng phản kháng một chút, mà rất

nhANH, liền bắt động.

Trải qua bao nhiêu năm, thân thể Phác Trí Mân vẫn rất dễ chịu như trước, chỉ có điều đã để lại vết tích của Trình Hạo.

Nếu như cậu ta với ta không có ở cùng một chỗ, ta cũng không có tư cách nói cậu ấy bắN.

Nhưng là tại cậu ta cùng Trình Hào Tích lên giường trước, trong khi Phác Trí Mân đã đem thân thể của cậu ấy giao cho ta.

Đêm ấy, Phác Trí Mân không biết bị ta yêu cầu bao nhiêu lần, đem cậu ta làm đến kiệt sức không biết bao nhiêu lần.

Tất cả này nọ, ta đều không nhớ rõ.

Ta duy nhất nhớ ở trong lòng, là khi cậu ta lần cuối nằm trong lòng ngực ta, dùng thanh âm yếu ớt nói với ta rằng: Tôi yêu cậu.

Vào lúc ấy, ta rất vui vì nghe đến Phác Trí Mân nói như vậy, nói rõ cậu ta quan tâm ta.

Nhưng là Phác trí Mân phản bội ta trước, nếu sớm biết cậu ta là loại người như vậy, lúc trước sẽ không quen cậu ta.

Đoạn hồi ức này đã từng nói với ta mà nói, là ngọt ngào, nhưng bây giờ, ta chỉ có thể cảm giác được đắng chát.

Ta không ngừng hồi tưởng Trình Hào Tích cùng Phác Trí Mân cùng nhau dấn dấp hạnh phúc, khí lực cũng thay đổi nặng.

Ta không đau tiếc mà xuyên qua thân thể Phác Trí Mân, đỉnh đầu, liền thọt tới nơi sâu xa nhất.

Nhìn thấy bộ dáng thống khổ bất kham của Phác Trí Mân, trong thâm tâm ta liền cười nhạo cậu ta.

A. Người không phải đang tưởng tượng Trình Hào Tích bên người sao? Ta ngược lại muốn xem xem bộ mặt dâm dăng này của người, làm sao thấy hắN?

“A a... Thái... Thái Hanh... Không muốn... Ân... Đau... Nhẹ chút...”

Ta nghe được, Phác Trí Mân là muốn nhịn xuống không rên, nhưng cậu ta căn bản là không làm được.

Thật nực cười. Dáng dấp Phác Trí Mân như vậy thật buồn cười, như con mèo nhỏ yếu ớt.

Ta nâng cầm Phác Trí Mân lên, vồng lên môi một cái hôn sâu, ta muốn làm cho môi cậu ta hồng mất.

Phác Trí Mân như là chấp nhận hành vi của ta, không phản kháng.

Coi như người đã thức tỉnh.

Ta đem đầu lưỡi duỗi tiến vào, cùng cậu ta quấn lấy cùng nhau, tuy rằng cảm giác vẫn là buồn nôn.

Thừa dịp lúc Phác Trí Mân còn đang chú ý đến miệng của ta, ta liền đem đỉnh đầu của hạ thân, đụng lên chỗ mẫn cảm của cậu ta.

“Ân a...” Cậu ta phát ra tiếng rên rỉ, cùng lúc đó thân thể trở nên mềm nhũn.

Ta lại đưa tay mò tới bộ ngực của Phác Trí Mân, mà cậu ta vẫn luôn run rẩy.

Ta mò tới hai hạt nhũ hoa màu hồng trước ngực cậu ta, bắt đầu dằn vặt nó.

Ta không ngừng lấy tay vò bộ ngực của Phác Trí Mân, đôi môi cũng không tự chủ được buông lỏng môi cậu ta.

Mà ta vừa buông Phác Trí Mân ra trong nháy mắt, cậu ta liền phát ra tiếng rên ngọt ngào.

“A ân... Ân... Không muốn... A... Không được... Ân a...”

Phác Trí Mân tựa hồ cũng không muốn rên lên, mà lại không nhịn được, một tiếng lại một thanh đâm vào màng nhĩ của ta.

Ta đột nhiên đưa tay thả ra, “Phác Trí Mân, cậu có biết dáng dấp này có bao nhiêu ê tiện không?”

Cái này nằm ở dưới thân Kim Thái Hanh rên rỉ Phác Trí Mân cậu có biết ê tiện bao nhiêu không?

“Tôi... Tôi...” Lý trí Phác Trí Mân hình như khôi phục lại không ít, mà lại không biết phải làm sao.

“Cậu ở dưới thân Trịnh Hào Tích cũng là như thế này phải không?” Mặt của ta lập tức thay đổi.

Nhìn thấy Phác Trí Mân ở dưới thân ta rên rỉ, ta lại nhớ tới cậu ta đã từng như thế nào dưới thân Trịnh Hào Tích.

“Tôi không có...” Phác Trí Mân âm thanh tựa hồ có hơi oan ức, như là muốn hướng ta giải thích cái gì.

“Câm miệng!” ta không chút lưu tình ngắt lời cậu ta, ngữ khí thực tức giận đến ngay cả ta cũng không thể tin được.

Bây giờ Phác Trí Mân, đã sớm không phải là người yêu của ta.

Trong ánh mắt của cậu ta chợt lóe một chút sợ hãi, sau đó yếu ớt mà nói: “Xin lỗi...”

Nhìn lại Phác Trí Mân hiện giờ, cả người lóa thể, da trắng như tuyết chẳng chừa vết hằn do ta để lại, đáng vẻ kia tựa hồ là cố ý đến câu dẫn ta, hạ thân ta đã trưởng đến phát đau.

Bên cạnh ta chỉ có Phác Trí Mân để phát tiết dục vọng, nhưng cậu ta chẳng qua cũng chỉ là nam sủng của ta.

Khi ta đem hạ thân đã căng phồng để sau Phác Trí Mân, cậu ta bỗng nhiên trở nên sợ hãi.

“Không được! Thái Hanh! Tôi van cầu cậu! Không được!” Cậu ta cầm lấy ta cầu khẩn nói.

“Chát ——” ta không chút do dự mà cho cậu ta một cái tát, ta muốn làm cho cậu ta rõ thân phận của chính mình.

Phác Trí Mân nghiêng đầu qua một bên, trên má phải còn in rõ dấu bàn tay nắm ngón.

Ta vẫn cứ nắm cầm của cậu ta, từ trên cao nhìn xuống, trong mắt Phác Trí Mân có nước mắt.

“Phác Trí Mân cậu bắt quá chỉ là nam sủng của tôi! Có tư cách gì để nói! Cậu cho tôi thấy rõ thân phận của cậu! Cậu bây giờ chẳng qua chỉ có thể dùng thân thể thỏa mãn tôi thôi!” Ta quát.

Không chờ cậu ta có phản ứng, ta liền lập tức xuyên vào

“A ——” Tiếng kêu thê thảm của Phác Trí Mân đâm thẳng đến trái tim của ta, ta rõ ràng nhìn thấy khóe mắt cậu ta có nước mắt.

Ta biết hậu quả của việc trực tiếp đi vào, hạ thể của Phác Trí Mân sẽ bị nứt, sẽ chảy máu.

Lần đầu tiên ta cùng cậu ta làm chuyện đó, bởi vì không có kinh nghiệm cùng với cường độ quá mạnh, mới khiến hậu huyệt của cậu ta bị thương, còn làm Phác Trí Mân mấy ngày không xuống giường được, mới bước xuống đi được một bước liền lập tức ngã.

Vào lúc ấy, ta mỗi ngày đều hối hận vì đã dùng quá sức, nhưng bây giờ không như vậy nữa.

Ta không có một tia hối hận, tất cả đều là Phác Trí Mân nợ ta.

Rất nhanh, ta chuyển động trong cơ thể của Phác Trí Mân, kéo máu chảy ra.

Mà lần này Phác Trí Mân khác những lần trước, cậu ta liều mạng cắn chặt môi, ầm ầm.

Ta căn bản là không thể nào tiếp thu được như vậy Phác Trí Mân, nhượng ta cảm thấy buồn nôn.

“Làm sao? Vừa nãy ở dưới thân ta rên rỉ! Hiện tại lại giả vờ cái gì! Cậu không phải là một kỹ nam sao! Giả cái gì mà giả!”

Tự dưng lửa giận từ trong lòng ta nổi lên, ta cũng không biết tại sao ta lại tức giận như vậy.

Phác Trí Mân tựa hồ bị câu nói đó của ta làm tổn thương, trong mắt chảy ra chất lỏng óng ánh.

Ta đột nhiên buồn bực mất tập trung, ta đã thấy quá nhiều bộ mặt nhu nhược của Phác Trí Mân.

“Xin lỗi...” Cậu ta đột nhiên nói rằng: “Nếu như cậu cảm thấy chán ghét... Tôi sẽ thay đổi... Tôi sẽ học cách không làm cậu tức giận... Thật sự xin lỗi...”

Phác Trí Mân một tiếng xin lỗi này nọ khiến cho ta càng thêm hoảng hốt, mà ta còn đang nỗ lực khống chế chính mình không mất khống chế.

Ta vẫn như cũ liên tục công kích thân thể Phác Trí Mân, tựa hồ chỉ có cách này, mới có thể khiến ta không buồn bực mất tập trung.

Mấy lần cậu ta có chút không chịu nổi muốn nắm lấy ta, đều bị ta hất ra.

Đột nhiên, ta chỉ cảm thấy phía trước phóng ra, một luồng chất lỏng trực tiếp đi vào cơ thể Phác Trí Mân.

Mà Phác Trí Mân cũng giống là được giải phóng, thân thể lập tức mềm nhũn ra.

Ta rời khỏi thân thể của cậu ta, chuẩn bị rời đi.

Lúc ta quay lại, Phác Trí Mân lại kéo tay của ta.

“Đừng đi... Cầu cậu...” Thanh âm của cậu ta yếu ớt như con muỗi.

Ta lập tức vung tay cậu ta ra, đối với ta mà nói, Phác Trí Mân không có gì đáng để ta lưu luyến.

Thời điểm ta rời đi, ta tựa hồ nghe tiếng khóc nức nở của Phác Trí Mân.

5. Chương 5: Phác Trí Mân

Tôi bị nhốt ở một thế giới không có cậu ở đó, không nhìn thấy phía trước tôi thật sự sợ hãi –

Tôi dùng chút sức lực cuối cùng giơ tay lên, nắm lấy Kim Thái Hanh, tôi chỉ là muốn cậu ấy ở lại với tôi một chút thôi.

“Đừng đi... Cầu cậu...” Tôi nghĩ muốn giữ cậu ấy lại.

Một chút thôi, tôi chỉ là hi vọng Kim Thái Hanh có thể làm bạn với tôi chỉ một chút thôi, tôi chỉ muốn cậu ấy yêu tôi thêm một lần nữa.

Nhưng mà không như mong muốn, Kim Thái Hanh lập tức hất tay tôi ra, chỉ để lại một bóng lưng lạnh như băng.

Tôi quên mất... Cậu ấy đã sớm hết yêu tôi... Cậu ấy hận tôi a...

Tôi nhắm chặt mắt lại, nước mắt không ngừng tuôn ra viền mắt, lạnh quá...

Không khí bốn phía bao quanh tôi lạnh lẽo, không còn Kim Thái Hanh ở bên cạnh, nhiệt độ của cơ thể tôi tựa hồ không ngừng giảm xuống.

— Làm sao? Lần đầu tiên bị người khác coi là nam sủng, không dễ chịu?

— Tắm thân thể này của cậu cho tôi, tôi còn ngại bẩn.

— Phác Trí Mân, cậu có biết dáng dấp này có bao nhiêu dễ tiện không? Cậu ở dưới thân Trịnh Hào Tích

cũng là như thế này phải không?

— Phác Trí Mân cậu bắt quá chỉ là nam sủng của tôi! Có tư cách gì để nói! Cậu cho tôi thấy rõ thân phận của cậu! Cậu bây giờ chẳng qua chỉ có thể dùng thân thể thỏa mãn tôi thôi!

Trong đầu của tôi bỗng hiện ra những câu nói của Kim Thái Hanh, mỗi một câu đều đem trái tim của tôi đâm thủng.

Nguyên lai... Ở trong mắt cậu tôi chẳng qua chỉ là nam sủng, nguyên lai... Tất cả những thứ này đều là tôi tưởng bỏ...

Trong mơ mơ màng màng, trực giác của ta tựa hồ bị cái gì từng điểm từng điểm nuốt chửng...

“Phác Trí Mân... Phác Trí Mân... Tỉnh lại đi, đừng ngủ.” Có người ở gọi tôi, thanh âm người đó rất quen thuộc, tựa hồ tôi đã từng nghe qua.

Tôi chậm rãi muốn mở mắt ra, ánh sáng chiếu đến mắt của tôi nên không mở ra được, trong hoảng hốt, tôi tựa hồ nhìn thấy bóng Kim Thái Hanh.

“Kim... Thái Hanh...?” Kim Thái Hanh sao? Cậu ấy không phải hận tôi nhất sao? Làm sao lại quan tâm đến tôi?

Người trước mắt hơi sững sờ, lại bắt đầu lay động thân thể của tôi “Phác Trí Mân, tỉnh lại đi, cậu hãy nhìn rõ lại.”

Tôi liền giãy giụa mấy lần, mơ hồ bóng dần dần rõ ràng lên, là Trịnh Hào Tích.

Quả nhiên a... Tại sao có thể là Kim Thái Hanh a... Tôi cười khổ hai lần, chậm rãi từ trên giường ngồi xuống.

“Phác Trí Mân...” Trịnh Hào Tích nhẹ giọng kêu, sau đó giúp tôi khó khăn ngồi ở trên giường.

“Thế nào lại là anh?” Âm thanh của tôi có chút khàn khàn, hiển nhiên rất lâu không uống nước.

“Uống nước đi.” Trịnh Hào Tích từ bên cạnh bàn bưng nước tới cho tôi, sau đó đỡ ta uống một ngụm.

Hắn đặt cốc xuống, mà cổ họng của tôi cũng không khát nữa, tôi nhẹ nhàng hít hít đôi môi.

“Kim Thái Hanh tại sao lại tới tìm em?” Bộ dạng hắn rất gấp, “Cậu ta tại sao còn chưa buông tha em?”

Buông tha tôi? Kim Thái Hanh buông tha tôi? Tôi đột nhiên nở nụ cười, cùng lúc bỏ tay Trịnh Hào Tích ra.

“Ban đầu là anh không buông tha tôi, rõ ràng là anh buộc tôi làm loại chuyện này, Thái Hanh mới hận tôi! Trịnh Hào Tích, không phải Thái Hanh không buông tha tôi, là anh xưa nay không buông tha tôi! Nếu như không có gặp anh, tôi sẽ cùng Thái Hanh hảo hảo, mà không phải giống như hiện tại!”

Oán hận tích trong lòng lập tức bạo phát ra, khiến tôi như vậy hướng về phía Trịnh Hào Tích trút.

Sắc mặt của hắn thay đổi, có chút tái nhợt, có chút vô lực, nhưng vẫn là hướng tôi nói ra hai chữ: “Xin lỗi.”

Trịnh Hào Tích mới vừa nói xong, liền ôm lấy tôi, sức mạnh của hắn rất lớn, tôi không có cách nào tránh được, cũng không cách nào nói ra nửa câu nói.

Thôi... Tôi nhắm hai mắt lại, tâm tình bi thương nhanh chóng đến, vận mệnh đã an bài ta mất đi Kim Thái Hanh, vậy ta cũng không thể không cúi đầu, trong lúc vô tình, một giọt nước mắt lướt xuống.

“Trí Mân... Em khóc, tại sao?” Trịnh Hào Tích phát hiện.

“Anh đưa tôi trở về đi...” Tôi cũng không có trả lời vấn đề của hắn, chỉ là lại lập câu: Đưa tôi trở về đi.

“Đi chỗ nào?” Hắn như là đang sợ hãi, sợ sệt nghe câu trả lời của tôi sẽ làm trái tim hắn tan nát.

“Đến chỗ Kim Thái Hanh.” Tôi không chút do dự mà nói ra, mặc dù biết hắn sẽ thương tâm.

“Anh sẽ không cho em đi.” Trịnh Hào Tích như là hạ quyết tâm giống nhau.

“Tại sao?” Tôi không hiểu, tại sao hắn lại muốn giữ tôi, tôi không yêu hắn, hắn cũng biết, tại sao lại cố tình giữ tôi làm Kim Thái Hanh vứt bỏ hành hạ tôi? Có ý gì sao?

“Anh...” Hắn còn chưa có nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Trịnh Hào Tích lập tức đi ra, nội tâm ta cũng đấu tranh mấy lần, cuối cùng cũng xuống giường.

Vừa chạm mặt đất, sau huyết liền bắt đầu thấy đau, máu tươi tựa hồ chảy ra, có dòng chất lỏng ẩm áp chảy xuống.

Tôi chỉ có thể từng bước từng bước chậm rãi rời khỏi phòng, khi tôi mở cửa, tôi nhìn thấy một người mà tôi không dám gặp.

“Mới cùng tôi lên giường một lần đã hôn mê, cũng thật là vô dụng a, thế này làm sao làm nam sủng của ta?”

Tôi còn chưa phản ứng lại, liền nghe thấy giọng nói xem thường của Kim Thái Hanh, nhìn thấy tôi bị Trịnh Hào Tích mang đi, cậu ấy nhất định phi thường tức giận đi...

“Kim Thái Hanh ngươi câm miệng cho ta!” Trịnh Hào Tích hướng cậu ấy quát, làm dáng muốn đi đánh cậu ấy.

Trái tim của tôi hoảng loạn, theo bản năng cất bước muốn đi ngăn cản Trịnh Hào Tích, lại quên mất trên người tôi đang bị thương, đau đớn khó nhịn tôi lập tức ngã xuống đất.

“Trí Mân!” Trịnh Hào Tích liền lập tức chạy tới, mà tôi lại đem tay hấn hất ra.

“Thái Hanh... Xin lỗi...” Tôi đã quên mất tại sao tôi muốn xin lỗi Kim Thái Hanh, chỉ là thói quen, giống như thói quen ăn cơm trưa.

Trịnh Hào Tích nghe tôi nói như vậy, kinh ngạc, “Trí Mân em tại sao lại phải xin lỗi hấn? Em không có làm gì sai...”

“Được rồi...” Trịnh Hào Tích tôi thật sự rất mệt a, “Anh thả tôi ra được không? Tôi thật sự rất mệt mỗi...”

“Ha ha...” Một tiếng cười khê truyền tới tai của tôi, cũng giống như cười khinh bỉ tôi, “Diễn thật là tốt a, không đi làm diễn viên thật rất đáng tiếc đây...” Đây là giọng của Kim Thái Hanh, nhưng nó thực tại đang tổn thương tới ta.

Tôi ngẩng đầu lên, Kim Thái Hanh liền đứng ở bên cạnh tôi, thấy tôi có phản ứng, cậu ấy duỗi tay nắm lấy y phục tôi kéo lên.

“Phác Trí Mân kỹ năng diễn xuất của cậu thật là tốt a, rõ ràng không có còn muốn làm bộ làm tịch bộ mặt thương tâm như vậy, có ác tâm hay không a!”

Tôi chỉ có thể vội vã chậm rãi đứng lên, hạ thể còn chưa có khép lại, bằng không sẽ không đau như thế.

Khí lực của Kim Thái Hanh rất lớn, lớn khiến cho tôi không có cách nào tránh thoát, hạ thân đau đớn khiến cho tôi đau muốn chết.

Bỗng nhiên, tôi chỉ cảm thấy có thứ gì đem tôi đẩy ra phía trước, lập tức đem mặt sau xé nứt.

“Rầm —” tôi đụng phải sàn nhà cứng rắn, xương cốt toàn thân cứ như đã vỡ tan, không hề có một chút khí

lực, chỉ có thể nằm trên mặt đất như đã chết.

“Trí Mân!” Phía sau truyền đến âm thanh của Trịnh Hào Tích, hần hiện tại thật giống quan tâm tôi, mà đối với tôi mà nói cũng rất trào phúng.

Đau... Toàn thân đều đau, cảm giác lạnh như băng khiến cả người tôi cũng bắt đầu chết lặng, trái tim của tôi cũng chết lặng...

“Người yêu của cậu cũng thật là quan tâm cậu a, cùng hần làm bao nhiêu lần mới quan tâm cậu như vậy? Tại sao không nói chuyện? Nói a, cậu nói cho tôi!” Kim Thái Hanh đập một cước đến, cậu ấy cố ý nhấn mạnh từ “Người yêu”.

“A...” Tôi cắn răng, cái gì cũng không nói, bởi vì tôi biết bất kể tôi giải thích như thế nào cậu ấy cũng sẽ không tin.

“Kim Thái Hanh ngươi buông em ấy ra!” Giọng Trịnh Hào Tích bên tai tôi vang vọng.

Hần đưa tay nắm Kim Thái Hanh một quyền, Kim Thái Hanh lập tức lui về sau vài bước.

“Thái Hanh!” Tôi thừa nhận, tôi làm sao cũng không cách nào nhìn thấy Kim Thái Hanh bị thương, lòng tôi đau a...

Trịnh Hào Tích tựa hồ bởi vì một tiếng “Thái Hanh” này của tôi mà cảm thấy khó tin, nhưng hần vẫn đang ôm lấy tôi.

Tôi cả người như bị bay lên không, tôi có chút không quen tư thế thân mật như vậy.

“Không sai a, Phác Trí Mân.” Tôi nhìn thấy vết máu ở khóe miệng Kim Thái Hanh.

“Trịnh Hào Tích chiếu cố cậu thật tốt a... Không biết cậu lại muốn cùng ai thượng trên giường.”

Nửa câu sau của Kim Thái Hanh làm trái tim ta đau, đau...

Trên gương mặt tựa hồ có chất lỏng ấm áp, tôi lướt qua, lại là nước mắt, tôi khóc...

“Dáng dấp như vậy cũng là đủ diễm đam đáng yêu, chỉ có điều ở trong mắt tôi vẫn bẩn, cậu không cần thiết diễn tốt như vậy.” Cậu ấy từ từ đứng lên, đi ngang qua tôi.

“Thôi, nếu cậu vẫn còn muốn làm nam sủng của ta, cậu có thể trở về, nếu như không muốn, tôi cũng tới

tìm cậu, ngược lại tôi cũng vừa vặn thiếu người nằm chung giường.” Kim Thái Hanh nói xong, liền rời đi.

Trái tim của tôi bị đâm đến đau đớn, không khỏi đắng chát mà bật cười.

Nhưng mà Thái Hanh a... Tôi thật sự không có diễn kịch... Tôi chỉ vì một người tên Kim Thái Hanh mà khóc a...

Cậu không thể... Tin tưởng tôi được một lần à...

6. Chương 6: Kim Thái Hanh

– Đến nay ta vẫn không có cách nào quên cậu, một đời cũng không cách nào quên, có chết cũng không cách nào quên –

Ta cả người đều cảm thấy đau đớn mà trước đây chưa từng có, đặc biệt là ở tim.

Ta không muốn thừa nhận, nhưng ta không phải không thừa nhận, ta vẫn là quan tâm Phác Trí Mân, cho dù cậu ta phản bội ta, ta cũng không có cách nào không để ý.

Kỳ thực lúc Phác Trí Mân té xỉu ở sô pha, ta liền cảm thấy đau đớn không đành lòng.

Ta cũng không hiểu tại sao, ta muốn ôm Phác Trí Mân lên giường, chứ không phải nằm ở chỗ này để rồi sinh bệnh.

Mà đó chỉ là suy nghĩ thoáng qua, ta không làm như thế, mà chỉ ngồi ở một bên, không biết nên làm gì.

E rằng ta thật sự không quên cậu ta được. Trong lòng ta bỗng bị câu này hù dọa.

Phác Trí Mân như bây giờ thực làm người khác kinh tởm, ta làm sao không có khả năng không quên cậu ta được? Cậu ta chẳng qua chỉ là một món đồ chơi để ta tiết dục vọng thôi.

Ta không nhớ ta tự nói với mình rằng ta không yêu Phác Trí Mân bao nhiêu lần, nhưng đôi mắt vẫn không tự chủ được nhìn cậu ta.

Đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa làm ta buồn bực mất tập trung. Khi ta ra mở cửa, còn chưa biết là ai, người đó đã chạy vọt vào.

“Anh làm Phác Trí Mân thành làm sao vậy?” Bình tĩnh lại, a, là Trịnh Hào Tích, hần rất gấp.

Ta khoanh hai tay trước ngực, nhìn về phía sô pha, “Người nằm đó, tự mình đến xem.”

Trịnh Hào Tích quả nhiên đi đến, cởi áo khoác ngoài của mình bao Người Phác Trí Mân lại, sau đó bế lên.

“Kim Thái Hanh người tên khốn khiếp!” Trịnh Hào Tích tràn ngập địch ý nhìn ta, trông hắn có vẻ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

“Làm sao vậy? Trịnh Hào Tích người có thể hưởng thụ sử dụng thân thể đó mà ta lại không thể? Bất quá nói đi cũng phải nói lại, thân thể Phác Trí Mân tuy dùng tốt, nhưng lại quá bẩn.” Một Phác Trí Mân bị người khác động vào, ta khinh thường.

Trịnh Hào Tích sau khi nghe xong, trực tiếp ôm lấy Phác Trí Mân mang đi luôn, ta kéo hắn lại.

“Còn có việc gì sao?” Thah âm hắc vẫn lạnh lùng như cũ.

“Người đem cậu ta đi, ta biết phát tiết ở đâu giờ?” Bộ dạng ta bây giờ có lẽ là vì muốn giữ Phác Trí Mân lại.

“Muốn người để phát tiết, đầy đường, người tùy ý chọn không phải là tốt hơn sao?”

Ta biết Trịnh Hào Tích muốn đi, ta cũng không ngăn được hắc, phút chốc ta bỗng nhiên nhớ tới một người, một người có thể làm cho Trịnh Hào Tích đau lòng, vì vậy theo bản năng thốt lên:

“Trịnh Hào Tích.” Hắc ngừng lại, ta cứ tưởng hắc sẽ tiếp tục đi.

“Người không nên thương tổn một người sau đó lại tổn thương một người khác. Hắc là bị người hại chết, đừng quên.”

Trịnh Hào Tích ngừng lại, nhưng chỉ là một chút, sau đó lại tiếp tục đi.

Ta lặng lẽ nhìn hắc, phát ra tiếng cười nhẹ nhàng.

Trịnh Hào Tích a, người không thể quên mất hắc, người tại sao,... Lại đi cướp mất người của ta, người không thuộc về người?

Ta cũng không biết bao lâu trôi qua, cảm giác như bị giày vò, trong đầu thỉnh thoảng xuất hiện hình ảnh Phác Trí Mân.

Phác Trí Mân tất cả ta đều không thể quên được... Không đến, không nghĩ tới, mà chân bắt giác không tự

chủ được đi đến nơi ở của Phác Trí Mân.

Mở cửa, khuôn mặt Trịnh Hào Tích xuất hiện ở trước mặt ta, ta đẩy hắn ra.

“Người làm gì?” Ngữ khí của Trịnh Hào Tích hiển nhiên không muốn cho ta vào, lấy ta chặn ta lại.

“Tránh ra.” Ta đang muốn đẩy Trịnh Hào Tích, lại thấy Phác Trí Mân từ trong phòng đi ra.

Thấy ta, cậu ta hơi sững sờ, dáng dấp kia có chút sợ hãi, trong ánh mắt cũng có chút sợ hãi.

“Mới theo tôi lên giường một lần đã hôn mê, sau này như thế nào còn làm nam sủng của tôi.”

Ta cố ý nói như vậy, vì ta chỉ có thể làm nhục Phác Trí Mân, nghĩ tới bộ dạng Trịnh Hào Tích ôm lấy Phác Trí Mân, ta liền tức giận, các loại tâm tình đan xen vào nhau.

Trịnh Hào Tích phản ứng tựa hồ còn tức giận hơn, hắn bắt ta cầm miệng, còn chuẩn bị sẵn tư thế đâm ta.

Chuyện phát sinh kế tiếp càng bất ngờ, Phác Trí Mân bắt đầu giúp ta giải thích, như là phi thường hận Trịnh Hào Tích, lúc đầu ta còn thấy vui mừng, bởi vì Phác Trí Mân sẽ giúp ta, nhưng đến lúc sau, ta liền cảm thấy chán ghét.

Phác Trí Mân chỉ là đang diễn kịch thôi, đối với ta mà nói, mà thôi.

Ta không biết tại sao ta lại đi ngược đãi cậu ta, làm cho cậu ta bị thương, tựa như hận cậu ta.

Sau đó, Trịnh Hào Tích cho ta một đấm, khoe miệng chảy máu, mà ta tức hồ quên mất đau đớn.

Phác Trí Mân vì ta mà bật khóc, cậu ta như vậy khiến cho ta sợ sệt, trong mắt cậu ta có sợ hãi, mà bị thương thống khổ càng nhiều hơn.

Rõ ràng là lỗi của cậu ta, mà lúc đó ta cũng không dám nhìn Phác Trí Mân, chỉ có thể qua loa nói dứt câu cuối, sau đó chạy trốn chết.

Mấy ngày kế tiếp, ta vẫn luôn ở nhà, Phác Trí Mân cũng không tìm đến ta, khó không cảm thấy thất vọng.

Ta bị bệnh thần kinh sao? Tại sao lại muốn chờ cậu ta? Ta quay đầu nhìn cửa sổ, có lẽ ta nên đi ra ngoài.

Rất trùng hợp, khi đi ngang qua cửa hàng hoa, ta nhìn thấy Phác Trí Mân ở bên trong, trong tay đang

nâng một chậu Vật Vong Ngã.

Cậu ta đang muốn rời khỏi, thời điểm quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt của ta.

Phác Trí Mân không tự chủ lùi về một bước, trong mắt hiện đầy sợ hãi, mà lại rất kóỏi làm bộ không có gì đi ra.

Sợ ta như vậy sao? Ta lạnh lùng nhìn cậu ta chằm chằm, kỳ thực ta cũng không biết tại sao ta lại tức giận như vậy.

“Đứng lại.” Ta gọi Phác Trí Mân đang muốn rời đi lại, thân thể của cậu ta hơi cứng đờ.

“Có việc gì thế?” Phác Trí Mân từ từ xoay người lại, dù cho vẫn cực lực không chế nhưng vẫn là không nhịn được run rẩy.

“...” Ta nhất thời không nói, bình tĩnh mà nhìn cậu ta.

“Nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước.” Cậu ta vội vàng xoay người đi, ta theo bản năng kéo cậu ta lại.

“Cậu mua cái này làm gì?” Ta hơi kinh ngạc, mà lời nói ra lại như đang chất vấn.

“Tôi... muốn trồng nó.”

“Tại sao cậu lại muốn trồng lại hoa này?” Lời nói của ta đều là ‘Nhất châm kiến huyết’.

Cậu ta nhất thời không nói gì, chỉ là ánh mắt vẫn đảo quanh ở chỗ đóa hoa kia.

“Phác Trí Mân cậu thật làm cho tôi buồn nôn.” Ta nắm chặt nắm đấm, quay người muốn rời khỏi.

“Thái Hanh...”

“Cậu có biết cậu gọi hai chữ này nghe thật buồn nôn hay không?”

“Xin lỗi.” Thanh âm của cậu ta đã dần mất đi sức lực, “Cậu còn nhớ lời nói trước của cậu không?”

Nói cái gì? Ta có nói cái gì sao? Ta nghiêng người sang.

“Cậu nói tôi nguyện ý, có thể trở về làm... nam sủng... của cậu... Hiện tại tôi đã nghĩ xong, tôi... đáp ứng cậu...”

Hóa ra là cái này, ngay cả ta còn quên, mà Phác Trí Mân lại nhớ.

“Cậu chắc chứ? Bị tôi chơi đùa chết tôi cũng không quan tâm đâu.”

Cậu ta không chút do dự, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, như đã dùng hết toàn bộ khí lực.

Môi ta cong lên, có chút đắc ý, tiện tay kéo áo của Phác Trí Mân lên, kéo cậu ta đi như kéo một con chó.

“Ừm... dừng...” Phác Trí Mân ngậm một tiếng, cau mày.

Ta im lặng, vẫn lôi cậu ta đi. Cậu ta có chút khó khăn đi theo ta. Phác Trí Mân như vậy làm ta có chút hoài nghi.

Ta cúi đầu nhìn cậu ta, không phải là... Đã cùng Trịnh Hào Tích làm đi? A. tiện nhân.

Những câu này ta không chỉ suy nghĩ trong đầu, ta còn nói ra, Phác Trí Mân lập tức hoảng, nói cậu ta không có.

“Cậu không có? Vậy thì ai? Cậu sẽ không phải đi tìm người khác chứ? Coi như là tôi xong rồi hiện tại cũng nên sớm xong chưa!”

Ta rất tức giận, nhưng là không nên sinh khí, vì vậy ta liền cho ta một cái tát.

“Xin lỗi.” Cậu ta yết ốt trả lời, rốt cuộc thừa nhận sao?

Ta không nói gì, cũng không nhìn Phác Trí Mân có đau đớn hay không, đem cậu ta lôi đi.

Phác Trí Mân cơ hồ là đứng không vững đi theo sát ta, nhiều lần ngã xuống đất ta cũng không để ý.

“Đi vào.” Ta mở cửa phòng, bắt Phác Trí Mân đi vào phòng của ta, cậu ta có chút do dự, nhưng vẫn đi vào.

“Cởi.” Ta ra lệnh.

Cậu ta ngây ngẩn cả người, đôi mắt xinh đẹp có chút mê man, là đến câu dẫn ta sao?

“Thái Hanh ngày hôm nay không được... Lần sau đi...”

“Cậu không cãi được? Một con chó còn không dám phản kháng? Tốt, không thì ta cãi!”

Ta lập tức xé rách quần áo của Phác Trí Mân, da thịt trắng nõn làm ta hô hấp cứng lại.

“Không... Không muốn, lần này thật sự không được! Van cầu cậu! Thái Hanh! Không được!” Phác Trí Mân xin tha.

Làm sao? Còn muốn vì Trịnh Hào Tích giữ gìn trinh tiết trong sạch sao? Điều ô uế như thế còn giữ làm gì?

Ta không đề ý đến cậu ta. bắt đầu đè Phác Trí Mân xuống giường.

“Van cầu cậu... Lần ngày đừng như vậy... Tôi... Tôi dùng miệng có được không... Van cậu...”

Phác Trí Mân không chút nào từ bỏ, âm thanh trở nên run rẩy, như là rất sợ sệt.

7. Chương 7: Phác Trí Mân

– Nụ cười, từng cái từng cái lại biến mất, bởi vì, tôi yêu cậu, mà trong sâu tận cậu đã bỏ tôi mà đi –

Tôi đáp ứng làm nam sủng của Kim Thái Hanh, làm một thứ... Không có tôn nghiêm... Không có được tình yêu... Nam sủng.

Toàn bộ đều là tôi nợ cậu ấy, nếu như không phải vì tôi, cậu ấy sẽ không biến thành như vậy.

Sau lần Kim Thái Hanh cưỡng bạo tôi trước đó, phía sau của tôi đã bị nhiễm trùng, đau đến khó chịu. Cho đến bây giờ vẫn chưa khỏi hoàn toàn, mà Kim Thái Hanh lại muốn thượng tôi, tôi sợ, chỉ dám xin tha.

Mà Kim Thái Hanh không có một chút gì quan tâm, vẫn cứ cưỡng bức tôi, mặt sau đau hơn, tôi chỉ có thể tê tâm liệt phế kêu thảm thiết.

“Không... Đau quá! A... Không được đụng tôi!” Tôi giãy dụa lung tung, quên luôn kim Thái Hanh là chủ nhân của tôi.

Có lẽ là bất mãn tôi giãy dụa, Kim Thái Hanh liền cho tôi một cái tát, bắt tay giường cố định ở trên đầu.

Đau... Mặt của tôi đều tê rần, mà Kim Thái Hanh còn xâm phạm tôi. thật sự rất đau...

Sau mặt huyết đau đớn, nhưng tôi chỉ có thể chốc chốc lại co rút mặt sau, để giảm bớt đau đớn, trên thân thể va chạm là không thể tránh được.

“A, còn nói không muốn? Vậy làm sao gấp đến như thế? Không phải là muốn chờ tôi chơi cậu sao?”

Không... Không phải... Không phải như thế. Tôi muốn mở miệng, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng lại biến thành tiếng rên rỉ.

Tôi dâm dăng như vậy, Kim Thái Hanh có bao nhiêu chán ghét a? Nằm ở dưới người cậu ấy dâm dăng rên.

Tôi đột nhiên cảm thấy chỗ đó trống rỗng, Kim Thái Hanh chốc chốc cả cây đi vào, phát ra âm thanh tôi xấu hổ không thôi.

Đột nhiên, cảm bị nắm, một mảnh mềm mại bao trùm ở đôi môi của tôi.

Kim Thái Hanh hôn tôi, tôi cũng do dự mấy lần, hôn trả lại cậu ấy, để tôi tham lam một chút đi, nhưng tôi vừa hôn cậu ấy thì...

Đầu lưỡi liền bị cắn phá, đau đến mức tôi nhú mày lại đẩy cậu ấy ra.

“Ai cho phép cậu hôn tôi?” Đây không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Đúng vậy, ai cho phép, là tự tôi a... Tôi chỉ là muốn... Trờ lại như lúc ban đầu mà thôi, thật sự chỉ như vậy mà thôi.

“Xin lỗi.” Tôi cúi đầu nói xin lỗi, cho cậu chán ghét tôi...

Kim Thái Hanh hơi ngẩn người, lui ra khỏi thân thể của tôi, vách ngăn bị động chạm đến đau, “Đau...”

Tôi biết tôi nói như thế nào cũng vô dụng, cậu ấy sẽ không bận tâm, cậu ấy hận tôi như vậy...

Một hộp thuốc mỡ hình chữ nhật đột nhiên bị ném tới bên cạnh, tôi cầm lấy, thanh âm lạnh lẽo vang lên:

“Hiện tại đau như vậy? Sau này tôi sẽ cho cậu đau hơn! Lấy thuốc bôi!”

Kim Thái Hanh vẫn nói như trước, vẫn không chút lưu tình, nhưng tôi cũng đã quen rồi.

Từng ấy năm tới nay, từ sau khi Trịnh Hào Tích cưỡng bức tôi, cậu ấy cơ hồ mỗi ngày đều đối với tôi như vậy, rất đáng sợ, làm tôi sợ hãi.

Tôi suy nhược mà đưa tay ra cầm lấy lọ thuốc mỡ kia, mặt sau bắt đầu cảm thấy đau.

Tôi chỉ có thể lúng túng đem tay ngừng lại trong không trung, cương trực thân thể.

Kim Thái Hanh có lẽ nhìn thấy, hừ một tiếng. Nắm tay của tôi giữ trên đỉnh đầu, cười tựa chế nhạo.

“Nhìn bộ dáng của cậu thật giống người tàn tật, cái gì cũng không cầm nổi, cũng không tẹ nhanh như vậy chứ, trước tiên thỏa mãn tôi đi rồi nói sau!”

Cậu ấy cúi đầu hôn lên cổ tôi, ở đó liền lừa lại một dấu hôn.

Cậu ấy... Cậu ấy muốn làm gì?!

Tôi vẫn không kịp phản kháng, sau mặt huyết một trận nứt đáng sợ, trong phòng ngập mùi máu tanh.

“Cậu không phải đang bị bệnh sao? Mặt sau làm sao vẫn co rút khấn trương như thế? Phác Trí Mân cậu thật là dâm đang. Trước đây là cùng bao nhiêu người thượng trên giường rồi nên mới biến thành đáng dấp như vậy? Nói, nói a!” Mấy cái tát lại giáng xuống.

Lý trí của tôi đã sớm bị dục vọng khống chế, Kim Thái Hanh hỏi tôi cũng không có cách nào trả lời.

Mặt sau rất ngứa, rất đau, mà bị Kim Thái Hanh đánh cũng không khỏi cảm thấy thoải mái, muốn càng nhiều.

Không tự chủ được muốn đòi lấy càng nhiều, tôi chậm rãi bắt đầu phối hợp vận vẹo phần eo.

Khuôn mặt của Kim Thái Hanh trước mắt dần biến thành khuôn mặt của Trịnh Hào Tích, nam nhân kia mang theo nụ cười giống như ác ma vậy.

“Ừm... Trịnh... Trịnh Hào Tích...” Trái tim của tôi căng thẳng, thế nào lại là hắn?

“Hảo cậu Phác Trí Mân, làm sao lại nghĩ đến Trịnh Hào Tích? Nói, cậu và hắn đã cùng làm bao nhiêu lần? Có phải là mỗi ngày đều làm không?” Kim Thái Hanh khinh miệt làm tôi trong nháy mắt tỉnh táo hơn rất nhiều.

Hắn không phải Trịnh Hào Tích, hắn là người tôi yêu tha thiết Kim Thái Hanh a!

Tôi không có cách nào giải thích lời nói vừa rồi. Từng cái ngón tay liên tục đâm vào chỗ đó. Lúc đầu còn rất đau, lúc sau dần dần chết lặng.

Đến lúc sau, tôi chỉ nhớ Kim Thái Hanh đưa tôi lên giường, trong tay cầm một cái máy ảnh.

Kim Thái Hanh giơ máy ảnh lên nhắm ngay người tôi, tôi mới bắt đầu giãy dụa muốn rời đi, nhưng không được.

“Cậu... Cậu muốn làm gì...” Tôi suy nhược chỉ có thể mặc cho cậu ấy bài bố, cái gì cũng không làm được.

Cậu ấy trào phúng mà nở nụ cười, “Cậu cảm thấy như thế nào? Tôi thấy cậu thích Trịnh Hào Tích như vậy nên muốn chụp lại mấy bức ảnh đưa cho hắn nhìn.”

Không... Không được! Kim Thái Hanh lại muốn đưa ảnh chụp cả người tôi lên để cho hắn xem, làm tôi hoàn toàn mất đi tôn nghiêm... Tôi không muốn.

“Không... Không muốn... Thái Hanh tôi cầu xin cậu, không được như vậy, van cầu cậu... Tôi xin tha không một chút nào hữu hiệu.

Tôi chỉ nghe tiếng ‘tách tách’ của máy ảnh, đầu trống rỗng, tay chân bị trói ở trên giường, một động tác cũng không thể động được.

“Tách tách tách... Phác Trí Mân a, cậu nói xem đưa những hình này cho Trịnh Hào Tích thì hắn sẽ như thế nào?” Kim Thái Hanh liếc nhìn camera.

Tôi không hề nói gì, nằm im, giãy dụa nữa thì có tác dụng không?

“Cái đó... Tùy theo cậu đi...” Tôi tuyệt vọng cực kỳ, nhắm mắt lại không nhìn biểu tình của Kim Thái Hanh.

Cậu ấy tựa hồ cũng không hài lòng tôi phản ứng như thế này, tiếp tục đè lên người tôi, liếm hôn cổ.

“Không... Không muốn...” Hơi thở tôi gấp gáp. Thân thể đã bị cậu ấy giày vò chà đạp đến nỗi không nhìn ra hình thù gì.

“Cậu cầu tôi nói không chừng tôi liền thả cậu ra.” Kim Thái Hanh không có dừng lại, tay cũng bắt đầu không an phận vuốt ve ngực tôi.

Tôi lại một lần nữa nhắm hai mắt lại, tôi đã mất đi tôn nghiêm, nếu cầu nữa tôi thật sự sẽ trở thành loại quan nô.

“Tại sao không cầu? Mới vừa nãy còn sợ hãi như thế hướng tôi xin tha, hiện tại làm sao vậy? Giả bộ thanh cao?” Kim Thái Hanh lại lấy một ngón tay cắm vào mặt huyệt của tôi.

Mà tôi cũng rất vô liêm sỉ mà quần hút rồi, tôi cũng không có cách nào, thân thể này chính là dâm đảng như thế.

“Co rút đúng là khăn, đã từng được không ít người thượng đi? Biểu quan tử.”

Biểu quan tử...

“Đúng, tôi chính là hèn như vậy, tôi chính là biểu quan tử nên mới có thể đi câu dẫn Trịnh Hào Tích!”

“Chát-” Một bạt tay nữa lại giáng xuống.

“Phác Trí Mân, từ nay về sau, tôi không cho phép cậu mặc quần áo.” Kim Thái Hanh nói xong liền rời đi.

Tôi tự giấu nở nụ cười. Coi cậu ấy yêu tôi cũng giống như tôi yêu tha thiết Kim Thái Hanh thì phải làm sao đây?

Cậu ấy đã sớm không yêu tôi...

8. Chương 8: Phác Trí Mân

– Là cậu khiến tôi đến phát điên, là cậu khiến cho tôi vì cậu mà khóc khô nước mắt –

Kim Thái Hanh đi rồi, cả ngày tôi đều ngơ ngơ ngác ngác. Tuy rằng buổi tối cậu ấy có đến đưa cơm cho tôi, nhưng tôi cũng không đụng đến.

Căn bản là tôi không có tâm trạng để ăn. Quần áo bị Kim Thái Hanh mang đi, trong phòng chỉ có một cái giường, một cái tủ, cùng một cửa sổ đã bị khóa chặt.

Cửa bị khóa trái, dùng sức lực của tôi thì không thể mở ra.

Rốt cuộc là đối với tôi, Kim Thái Hanh là có bao nhiêu thù hận đây, cậu ấy mới đối xử với tôi như vậy, Phác Trí Mân mà thật là...

Trong phòng mặc dù không có gió, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất lạnh, trong lòng ngội lạnh so với thống khổ trên người lạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa trên người không mặc quần áo khiến tôi cảm thấy rất xấu hổ, nên đành trốn tạm vào một góc nào đó.

Tôi thống khổ trốn vào một góc, thân thể dựa vào vách tường lạnh lẽo khiến tôi càng run rẩy.

Kim Thái Hanh... Đây là định giam cầm tôi sao?

Trái tim tôi vì Kim Thái Hanh mà đập dồn dập.

Tôi nỗ lực ôm lấy ngực, tôi không muốn động lòng, tôi không muốn vì Kim Thái Hanh động lòng, bởi vì tôi không có tư cách đó a.

Hai tay ôm chặt ngực đang ngày càng run rẩy, đau đến mức tôi sắp hít thở không thông.

Tôi rất... muốn khóc, nhưng tôi không nên khóc.

Tôi cho là tình cảm của tôi đối với Kim Thái Hanh có thể theo Trịnh Hào Tích mà chết đi.

Tôi cũng cho rằng sau này tôi cũng không vì ai mà gào khóc nữa.

Nhưng tôi đã sai, tình cảm đó vẫn còn.

Nước mắt nhịn tám năm, thời điểm gặp Kim Thái Hanh, tất cả đều tuôn trào.

Tôi thống khổ nhắm hai mắt lại, tựa đầu vào vách tường, “Thái Hanh... Tôi rất nhớ cậu...”

“Cậu nhớ tôi?” Câu nói kia khiến cho tôi giật mình.

Lúc Kim Thái Hanh đi vào, cả người tôi căng cứng lại, chặt chẽ dựa vào tường.

“Sao vậy? Vừa nãy còn nói nhớ tôi, hiện tại vừa nhìn thấy tôi lại sợ như vậy?” Tôi nghe được trào phúng trong lời nói của Kim Thái Hanh.

“Không... Không có...” Tôi lắc đầu, thân thể lại không khống chế được run rẩy.

Tôi căn bản không có dũng khí tưởng tượng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“A, Phác Trí Mân, nếu cậu nghĩ về tôi như vậy, tôi cũng sẽ không từ chối cậu.” Kim Thái Hanh chậm rãi đi tới, bưng chén cơm đã nguội lạnh trên đất lên, “Không ăn cơm sao?”

Tôi liếc mắt nhìn chén cơm kia, gật gật đầu, cậu ấy muốn làm gì?”

“Phác Trí Mân a, cậu thích giày vò cơ thể mình như vậy sao” Kim Thái Hanh bưng chén cơm lại, đứng trước mặt tôi.

Cho đến bây giờ, tôi cũng không biết cậu ấy muốn làm gì, chỉ có thể cương trực thân thể nhìn cậu ấy.

“Phác Trí Mân, là cậu buộc tôi.” Kim Thái Hanh vừa nói xong, tôi liền cảm thấy trên người dính dính, toàn bộ đều là cơm.

Cậu ấy đem toàn bộ chén cơm đổ lên người tôi.

“Chát -” Một cái tát giáng xuống, đau.

Tóc lại bị Kim Thái Hanh mạnh mẽ kéo lên, khí lực so với lần trước còn mạnh hơn nhiều.

“A!” Tôi bị ép ngẩng đầu lên nhìn Kim Thái Hanh, cảm giác đau lòng vẫn không giảm bớt.

“Tiện nhân” Đừng tưởng rằng nhịn ăn vài bữa là tôi sẽ thương hại cậu! Lúc trước là mắt tôi bị mù nên mới thích cậu!”

Kim Thái Hanh đẩy tôi ngã xuống đất, đập một cước, ngực một trận chậm chạp đau.

Vẫn không thể thích ứng loại đau đớn này, Kim Thái hanh lại đem nó đến.

“Cậu không phải rất thích bị giày vò sao? Có phải rất thỏa mãn không? Tôi có thể thỏa mãn cậu!”

Không... Không nên như vậy!

Tôi nỗ lực chạy trốn, nhưng một chút khí lực cũng không có.

Mắt cá chân bị Kim Thái Hanh nắm lấy, thân thể trần truồng từ trong góc bị kéo ra.

Thân thể tôi bị kéo lê trên mặt sàn thô ráp rất đau, tôi chặt chẽ bảo vệ ngực.

“A, cậu cũng muốn bảo vệ trinh tiết a? Tôi còn tưởng rằng, chỉ cần đưa tiền cho cậu, ai cậu cũng liền đáp ứng với hần a.”

“Không... Không phải như thế... Tôi...”

“Câm miệng!” Kim Thái Hanh nắm cằm của tôi, “Cậu cho rằng cậu là thứ gì? Cậu bây giờ chẳng qua là nam sủng của Kim Thái Hanh tôi mà thôi! Có tư cách gì nói chuyện?”

Cậu ấy tàn nhẫn hất đầu tôi qua, tay chạm vào sau mặt huyệt.

Tôi còn chưa kịp thích ứng loại sự tình đột ngột này, ba ngón tay đã tiến vào cơ thể của tôi.

“Không... A...” Không bôi trơn, đau đớn khiến tôi cuộn mình lại.

Mà Kim Thái Hanh cũng không buông tha tôi, cậu ấy không ngừng dùng ba ngón tay đâm vào huyệt khẩu.

Đau đến mức tôi muốn chết đi, đau quá... Van cầu cậu tha cho tôi!

Những câu này tôi chỉ dám nghĩ ở trong lòng, sợ rằng nếu nói ra, sẽ phải nhận thêm nhiều thống khổ không thể chịu đựng được.

“Làm sao vậy? Cậu không phải nên thấy rất thỏa mãn sao? Cậu không phải rất muốn sao? Rên a, tại sao không rên?” Kim Thái Hanh hành hạ cơ thể tôi, tôi sắp bị cậu ấy hành hạ đến phát điên rồi.

Mấy ngón tay càng ngày càng xâm nhập sâu, mỗi lúc tiến vào tôi lại cảm thấy mặt sau đau sắp phé bỏ rồi.

Máu tươi chảy ra, nhiễm ướt sàn nhà, cả phòng tràn ngập mùi máu.

“Nếu không tôi đổi cách khác?” Kim Thái Hanh đột nhiên dừng lại, lấy từ trong tủ ra một cái roi.

Không được! Tôi vốn đã bị suy nhược nên cái gì cũng không làm được, vừa nhìn thấy cái roi này tôi liền sợ hãi lui về phía sau.

“Cậu đừng sợ a, tôi cũng không như vậy mà đánh cậu.” Kim Thái Hanh nở nụ cười, bước ra cửa.

Tôi vốn cho là cậu ấy buông tha tôi, nhưng tôi nghĩ sai rồi. Rất nhanh, Kim Thái Hanh liền trở lại.

Cậu ấy nhẹ nhàng nâng cằm của tôi lên, “Trí Mân a, lần này tôi thêm một chút nước muối a.”

Nghe đến đó, tôi càng thêm không dám nhìn cậu ấy. Kim Thái Hanh thật giống như một ác ma đáng sợ, tôi như một con mồi đang bị đùa giỡn dưới móng vuốt của cậu ấy.

“Đừng... Van cầu cậu... Không nên như vậy...”

“Vậy không được, như vậy sẽ lãng phí hết ly nước muối này.”

Cậu ấy vung roi lên không không trung, âm thanh làm tôi sởn cả tóc gáy.

“Chát – ” Roi này đánh vào bắp đùi của tôi.

Tôi chỉ cảm thấy đùi tê rần, nhìn qua mới thấy bị chảy máu, vẫn đau đớn như trước.

Tôi bắt đầu không chịu nổi mấy roi nữa, chỉ có thể yên lặng chịu đựng thống khổ roi mang tới.

“Đau không?” Tại lúc tôi sắp mất đi ý thức, Kim Thái Hanh đột nhiên hỏi.

Tôi muốn gật đầu, lại sợ sẽ phải chịu thêm nhiều trừng phạt đáng sợ hơn, chỉ có thể khe khẽ lắc đầu.

Sắc mặt Kim Thái Hanh đột nhiên thay đổi, “Không đau sao? Vậy tôi phải đánh cậu bao nhiêu cái nữa cậu mới đau đây?”

Nói xong, dùng một cái liên quát một roi. Tôi co thân thể, như vậy có thể giảm bớt đau đớn một chút.

Trên người đau càng ngày càng tê dại, tôi chỉ cảm thấy đau, đau đau đến sắp nứt, cả người đều sắp không chịu được.

Lúc Kim Thái Hanh vung roi đánh xuống, cả người tôi đều mất đi khí lực.

Buồn ngủ quá...

Tôi muốn ngủ a...

Thái Hanh... Tại sao tôi không có cách nào quên cậu...

Như rác rưởi...

9. Chương 9: Kim Thái Hanh

– Cậu, người đã từng rất ấm áp, bây giờ đang ở nơi nào –

Ta chốc chốc lại dùng roi đánh thân thể Phác Trí Mân, rõ ràng có thể nhìn thấy phía sau lưng cậu ta đã để lại không ít vết máu.

Phỏng chừng không đi khám thì sẽ chết đi.

Nhìn cậu ta cuộn mình nằm ở trên sàn nhà, như là rất yếu đuối, tựa hồ một giây sau sẽ không còn hô hấp nữa.

Ta đột nhiên không đành lòng dẫn vật cậu ta như thế, lòng tại sao khó giải thích được cảm giác đau nhói.

Ta vốn định muốn bỏ qua, nhưng nghĩ tới những chuyện Phác Trí Mân đã từng làm đối với ta, roi nằm trong tay không khỏi liền quất xuống mấy cái.

Phác Trí Mân đã từng dè tiện như vậy, trước mặt nói với ta rằng rất thích ta, rất yêu ta, sau lưng lại làm những chuyện xấu hổ không muốn để cho người khác biết.

Phác Trí Mân đối với ta mà nói đã từng là sinh mệnh, hiện tại chẳng qua chỉ là công cụ để ta phát dụng vọng mà thôi.

Ta trào phúng mà nở nụ cười, nhụt chí mà đá một cước vào thân thể gầy yếu đó.

Cậu ta chỉ rên lên một tiếng, không còn động tác nào khác, tựa hồ mặc ta muốn làm cái gì thì làm.

Ha ha, hảo cậu Phác Trí Mân, thích bị tra tấn như vậy sao?

Ta thỏa mãn cậu rồi!

Ta tức đến nổi phẫn, vứt roi, đi qua người Phác Trí Mân, mạnh mẽ hôn lên cổ cậu ta.

“Cậu... Cậu muốn làm gì...” Cậu ta suy yếu đến mức tựa hồ không nói ra lời.

Ta nhìn thấy đôi môi của cậu ta trắng bệch, chịu đựng không ít mà.

“Cậu cảm thấy thế nào? Đương nhiên là làm cậu a.” Dứt lời, ta chặn miệng cậu ta, sau đó cả cây đi vào.

Bởi vì có máu trơn, cho nên đi vào rất dễ dàng.

Vách ngăn bị tha tổn thương một chút trước đó, ta thậm chí có thể cảm giác được máu là chảy từ chỗ nào.

“A... A...” Phác Trí Mân co quắp, tựa hồ là rất thống khổ, khóe mắt có chút nước mắt.

“Đừng... Đau... Van cầu cậu... Không nên như vậy...” Cậu ta mỗi lúc nói một chữ tựa hồ dùng rất nhiều khí lực mới nói được.

“A. Phác Trí Mân, cậu có đau không? Vậy để tôi cho cậu thêm một chút thống khổ đi.”

Ta thừa nhận ta có chút đau lòng, mà ta cũng không thể không thừa nhận là ta còn hận cậu ta.

Ta trong cơ thể Phác Trí Mân đỉnh lên, ‘ân ân’ âm thanh vang vọng khắp phòng.

Rõ ràng là không thể đi vào, ta còn từng chút từng chút chen vào cơ thể của cậu ta.

Phác Trí Mân nhất định là cảm thấy nội tạng đều sắp bị đình hư hết đi.

“A... Van cầu cậu... A... Chậm một chút... Sắp tàn rồi... Van cầu cậu...” Cậu ta hướng ta xin tha, ta đã sớm chán ghét cậu ta như vậy, buồn nôn, dâm dăng, bị coi thường.

Ta không phản ứng, chỉ là hơi dẫn vật, cảm nhận được người dưới thân càng nhầy càng yếu, ta mới cảm nhận được khoái cảm trả thù.

Phác Trí Mân cảm thấy mình sắp chết rồi đi, cũng rất muốn chết đi, mà ta không thể để cậu ta chết, trước cậu ta là đối xử với ta thế nào, ta đều trả lại hết cho cậu ta như thế.

Dám phản bội Kim Thái Hanh ta, ta sẽ làm cậu ta sống không bằng chết.

Ta vẫn còn đắm chìm trong dục vọng, Phác Trí Mân bị ta làm thành hình dáng ra sao, ta cũng không biết, chỉ ở trong cơ thể của cậu ta hưởng thụ cảm giác trả thù.

Sau khi ta phát tiết xong, ta mới phát hiện Phác Trí Mân đã không còn chút khí lực nào.

Hai mắt cậu ta nhắm chặt, đôi môi bị rách một chút, tiểu huyết phái dưới còn chảy hỗn hợp máu cùng tinh

dịch.

Cả người vô cùng thê thảm, nhưng cậu ta hẳn là sẽ không chết đi.

Ta nỗ lực thuyết phục chính mình, mặc quần áo rồi đi không quay đầu lại.

Thời điểm ta đi tới cửa, thấy chậu Vật Vong Ngã nằm dưới đất, cánh hoa màu xanh nhạt, rất đẹp.

Cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, ta nhặt lên đồng thời mang ra ngoài.

Đi ra khỏi phòng Phác Trí Mân, ta mới phát hiện trái tim của chính mình đập đến lợi hại, ta làm sao lại cảm thấy hoảng hốt.

Rõ ràng người phản bội ta là Phác Trí Mân, ta tại sao lại cảm thấy hổ thẹn?

Ta buồn bực ngồi trên ghế sa lon, nhớ lại Phác Trí Mân đã từng là như thế nào.

Ta chỉ nhớ rõ, vào lúc ấy, Phác Trí Mân rất quần lầy ta, cho ta cùng cậu ta làm cái gì.

Vào lúc ấy cậu ta cũng rất quan tâm ta, là ấm áp như vậy.

Nhưng Trịnh Hào Tích vừa xuất hiện, ta liền không biết tại sao, cậu ta bắt đầu không để ý ta nữa, đối với ta lạnh lùng cực kỳ.

Thường xuyên đi cùng Trịnh Hào Tích, thậm chí còn có lúc vì muốn để cho ta hết hy vọng, cậu ta cùng Trịnh Hào Tích hôn môi.

Thậm chí có lần, ta còn nhìn thấy cậu ta cùng Trịnh Hào Tích thượng trên giường, thân mật với nhau thế nào.

Bắt đầu từ lúc đó, ta liền hận cậu ta, ta hận cậu ta tại sao lại gạt ta, tại sao lại muốn đối xử với ta như vậy.

Ta dùng thời gian lâu như vậy chân thành đối xử tốt với cậu ta, cậu ta tại sao lại muốn gạt ta như thế.

Ta nghĩ, càng lúc càng tức giận, rốt cuộc ta không nhận được đem chậu Vật Vong Ngã trên bàn ném xuống đất.

Không có tiếng chậu hoa vỡ, chỉ là đổ một chút đất. Ta bất đắc dĩ nhặt lên để lại trong mặt bàn.

Hiện tại ta cái gì cũng không muốn làm, ta chỉ muốn rời khỏi đây, đi công tác hay đi uống rượu đều được. Ta đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhìn lại chậu Vật Vong Ngã kia một chút, ta do dự mấy lần, đem nó cầm lên đặt trên góc tủ rồi mới rời đi.

Cả buổi tối, ta đều ở trong quán bar, sau khi có chút men say, ta mới rời khỏi nơi đó trở về.

Lại mở cửa phòng Phác Trí Mân ra, vốn còn muốn chơi đùa với cậu ta một chút, ai ngờ phát hiện Phác Trí Mân vẫn nằm ở chỗ cũ.

Vết thương có chút vỡ kết, bị nhiễm trùng.

Tiểu huyết là chỗ đáng thương nhất, bởi vì không thanh tẩy đúng lúc, sưng tấy đến mức dị thường, xem ra là nhiễm trùng.

Ta tới gần cậu ta, ôm lấy Phác Trí Mân chuẩn bị kiểm tra thân thể của cậu ta một chút.

Ai biết vừa mới ôm lấy cậu ta, không ngờ phát hiện Phác Trí Mân vô cùng nóng.

Giữa lúc ta vẫn còn đang suy nghĩ miên man, Phác Trí Mân càng run rẩy nắm lấy tay của ta.

“Đau quá... Thái Hanh... Lạnh...” Cậu ta đứt quãng nói, âm thanh khàn khàn.

Ta cư nhiên hoảng hốt, mà rất nhanh áp chế cảm giác này.

Ta ôm lấy Phác Trí Mân, đem cậu ta xuống xe dưới lầu.

Vốn đang cho là cậu ta rất khó ôm xuống, hiện tại ta sai rồi, Phác Trí Mân thật sự rất nhẹ, ta thậm chí không cần bỏ ra nhiều khí lực cũng có thể ôm cậu ta xuống dưới lầu.

Ta đem Phác Trí Mân đưa đến trong bệnh viện, đến phòng cấp cứu.

Ta cảm thấy lòng mình thật hoảng loạn, thật giống như sợ sệt sẽ mất đi cậu ta vậy. Sao có thể có khả năng, ta không phải... Vẫn luôn hận hấn sao?

Cửa phòng cấp cứu sáng lên hai chữ lớn: Giải phẫu.

Ta ngồi ở trên ghế ở trước cửa phòng giải phẫu đợi kết quả, thời gian từng giây từng phút trôi qua, chiếc

đền kia rồi cuộc cũng tới lại.

Bác sĩ từ trong phòng giải phẫu đi ra, theo thói quen tháo khẩu trang xuống. Ta chậm rãi đi tới.

“Cấp cứu đúng lúc, bệnh nhân được ứu lại, chẳng qua là vết thương của cậu ta có chút kỳ quái... Một phần là bị thương tổn, một bộ phận khác... Tựa hồ là vì giao hoan làm tổn thương... Cậu ta...”

“Làm sao vậy?”

“Không... Không có gì.” Bác sĩ nói xong liền rời đi.

Tuy rằng ta cảm thấy ông ta là đang giấu giếm cái gì, nhưng ta cũng không nghĩ nhiều đi vào phòng bệnh của Phác Trí Mân.

10. Chương 10: Phác Trí Mân

Cho dù có được văn hồi, hiện tại cũng chỉ còn lại có mình tôi, biến thành một hạt bụi thật nhỏ, rồi cuộc cũng không giữ được cậu. –

Lúc tôi tỉnh lại, tôi đã nghĩ rằng mình vẫn lả thê nằm dưới mặt đất lạnh như băng kia, vết thương cũng đã vảy kết.

Mà tất cả những gì tôi nghĩ đều không có. Tôi nằm trên giường bệnh, xung quanh không có một người.

Cổ họng khô khốc, khiến tôi muốn đứng lên.

Rất nhanh, mặt sau liền truyền tới đau đớn khiến tôi cảm thấy sống không bằng chết.

Tôi kiểm tra cơ thể một chút, hiện tại đang mặc đồ cho bệnh nhân, vết thương sau lưng cũng được băng bó lại.

Nơi này là bệnh viện sao? Tôi cố nén đau nhức chậm tại ngòai dậy, đầu có chút đau, choáng váng.

Nhớ lại lúc Kim Thái Hanh dùng tay đánh tôi, tôi liền sờ cả tóc gáy. Mỗi một roi đều như muốn rút da thịt của tôi ra.

“Cạch.” Cửa truyền đến âm thanh thật nhỏ. Quay đầu lại, là Kim Thái Hanh.

Nhìn thấy cậu ấy, tôi khó giải thích được cảm giác sợ sệt, là vì cậu ấy đối xử tàn nhẫn với tôi sao?

“Thái Hanh...” Tôi mở miệng nói, giọng khàn đến mức tôi không thể tin được.

“Cậu đã tỉnh?” Ba chữ ngắn ngủn, lại làm cho tôi cảm thấy như chưa bao giờ có cảm giác. (Tôi không hiểu câu này lắm nên tạm edit thế nha.)

Cậu ấy... Đây là đang quan tâm tôi sao?

“Ừm.” Tôi trả lời, âm thanh vẫn khàn khàn, tôi cực kỳ khó chịu mà nuốt nước miếng một cái.

“Còn không uống nước đi. Cho cậu.” Kim Thái Hanh đi tới, từ đầu giường đưa tới một ly nước.

Tôi nhìn cậu ấy vài lần, cầm lấy uống bài hớp.

Đầu vẫn còn choáng váng, cổ họng còn muốn ới.

Nhịn một hồi lâu mới không còn cảm giác muốn phun ra nữa. Tôi mím môi thật chặt, nỗ lực áp chế cảm giác này.

“Cậu làm sao vậy?” Kim Thái Hanh nghi hoặc hỏi.

“Không... Không có gì... Ờ!” Tôi vừa nôn một chút, Kim Thái Hanh liền lập tức phát hiện.

“Muốn ới đúng không? Cậu chờ một chút, để tôi đưa cho cậu cái túi.” Dứt lời, cậu ta liền đưa qua cho tôi một cái túi, đặt ở dưới miệng của tôi.

“Ờ—” Tôi lập tức nôn hết ra, toàn bộ rơi vào trong túi.

Sau khi nôn ới mấy lần, tôi mới, miễn cưỡng an phận nằm xuống dưới.

“Cậu rốt cuộc là bị làm sao vậy? Có phải là do không ăn uống nên mới bị như vậy? Để tôi gọi bác sĩ qua xem chút.”

Cậu ấy thật sự quan tâm tôi? Cậu ấy vẫn rất quan tâm tôi?

Tôi nhìn dáng dấp sốt sắng của cậu ấy, không biết tại sao lại nắm tay cậu ấy lại.

Bỗng nhớ tới cuộc đối thoại giữa các bác sĩ trong lúc tôi hôn mê, tôi càng nắm chặt tay cậu ấy, không để cậu ấy đi.

“Làm sao vậy? Không thoải mái?” Cậu ấy hỏi.

Tôi nhìn rất lâu, khó khăn mở miệng nói: “Thái Hanh, không nên đi, không muốn kêu bác sĩ lại đây.”

Kim Thái Hanh rất nghi hoặc, hỏi tôi: “Phác Trí Mân, cậu đã bị bệnh còn không kêu bác sĩ, bệnh sẽ càng thêm bệnh.”

Không, không thể, làm sao có thể để Kim Thái Hanh biết những chuyện này...

Tôi chỉ biết là, Kim Thái Hanh bây giờ vẫn còn quan tâm tôi một chút. Tôi không thể để cậu ấy biết chuyện đó.

“Mắc mới gì đến cậu?” Dùng loại ngữ khí như trước đây, lại muốn đả thương người tôi yêu một lần nữa...

“Phác Trí Mân, cậu... Nói cái gì?” Kim Thái Hanh lại trở về bộ dáng tức giận như trước.

Lời nói cũng đã ra khỏi miệng, vậy thì tiếp tục nói nữa.

“Kim Thái Hanh, mắc mới gì đến cậu?” Ngữ khí lạnh lùng như vậy sẽ khiến cho Kim Thái Hanh sinh khí đi.

Xin lỗi.

“Sự sống chết của tôi cũng không liên quan tới cậu! Kim Thái Hanh, tôi chỉ là ăn ít bài bữa cơm, văn bản là không chết được. Cậu hà tất gì làm lớn chuyện đi tìm bác sĩ, không cảm thấy rất...”

“Chát—” Một bàn tay giáng xuống, lực mạnh đến mức tôi không chịu nổi.

Đem tôi đánh ngã ở xuống giường, toàn bộ má phải đều đã tê rần.

Quả nhiên, cậu ấy vẫn tức giận... Nhưng tôi không hề hối hận.

Đầu càng lúc càng đau, mà tôi vẫn chỉ có thể cố nén đau như trước.

“Làm sao vậy? Tức giận? Ai cho cậu cứu tôi? Tốt nhất chờ có tự mình đa tình.”

Mấy bạt tay liền ập đến, đau quá...

“Phác Trí Mân, tôi đã đối xử tốt với cậu, là cậu không biết xấu hổ. Sớm biết cậu hèn như vậy, tôi đã tìm hơn chục người lần lượt làm cậu sau đó ném cậu đi. Phác Trí Mân cậu thật làm cho tôi buồn nôn.”

Kim Thái Hanh nắm tóc tôi kéo lên nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, rất lâu sau đó mới thả ra.

Tôi thật sự bội phục kỹ năng diễn xuất của mình, có thể khiến cho Kim Thái Hanh chán ghét tôi như vậy.

Đợi đến khi Kim Thái Hanh ra ngoài, tôi mới không chịu nổi mà nằm xuống.

Làm sao có thể nói cho cậu ấy biết chuyện này... Bằng không sẽ làm cậu ấy lo lắng...

Kỳ thực Kim Thái Hanh không biết... Bệnh của tôi... Không phải dễ dàng tốt đẹp...

Làm sao có thể để cậu ấy nhọc lòng, để cậu ấy một lần nữa yêu tôi... Cậu ấy hiện tại, chỉ có thể hận tôi...

Đầu đau quá... cũng muốn ói, dựa vào tính cách của Kim Thái Hanh, cậu ấy nên đi thôi, triệt để rời khỏi tôi.

Tim đập dần dần trở nên gấp gáp, hô hấp cũng có chút gấp gáp khó khăn, thật sự rất thống khổ.

Tôi run rẩy nhấn chuông bên giường.

Các bác sĩ vào rất nhanh, làm kiểm tra đơn giản.

“Không có chuyện gì, đây chỉ là giai đoạn đầu của bệnh. Nếu như chữa bệnh bằng hóa chất thì sẽ có năm phần mười thành công, chữa bệnh bằng hóa chất thêm vào hậu kỳ trị liệu chi phí đại khái khoảng...”

“Bác sĩ.” Tôi nhẹ giọng đánh gãy lời bác sĩ, “Tôi không muốn trị.”

Ông ta hiển nhiên ngăn cả người, tôi không muốn trị liệu bằng hóa chất, tôi chỉ muốn đi bởi Kim Thái Hanh.

Dù cho cậu ấy hận tôi như vậy.

“Nhưng mà... Cậu phải biết, nếu như bỏ lỡ, cậu thật sự không sống nổi, cậu bị ung thư não, chưa tới một năm có thể sẽ chết.” (Nhưng với sự hành hạ của anh công thì chắc chưa tới nửa năm.:|...)

Tôi đương nhiên biết, tôi làm sao không biết?

Nhưng tôi chỉ muốn đi bởi Kim Thái Hanh, chỉ cần ở bên cạnh cậu ấy là được.

Không tới một năm, tôi sẽ biến mất, sau đó Kim Thái Hanh sẽ mang theo thù hận mà quên tôi, cậu ấy sẽ tìm được người tốt hơn tôi.

Bác sĩ nói tiếp: “Ung thư não dẫn đến tử vong rất cao, nó không có khả năng tự hết. Chỉ có thể làm trị liệu, bằng không cậu chỉ có chết.”

“Vạn nhất tôi chết trên bàn mổ?”

Tỉ lệ thành công chỉ có năm phần mười, nói cách khác, tôi rất có thể sẽ chết, như vậy cơ hội ở bên Kim Thái Hanh sẽ không còn.

“Còn xem thể lực của cậu, ít nhất còn có vấn đề này. Bất quá tôi vẫn khuyên cậu nên trị liệu, bằng không sau đó sẽ không còn cơ hội nữa.”

“Tế bào ung thư khuếch tán rất chậm, đại khái là rất lâu sau đó mới chuyển biến xấu, cho nên khoảng thời gian này nên duy nghĩ nên trị liệu hay không.”

“Bác sĩ, cảm ơn ông, tôi đã biết. Ông có thể giúp tôi một chuyện hay không... Nếu có người nói là người nhà của tôi, ông cũng đừng cho người đó biết chuyện này, vô luận người đó hỏi như thế nào, cầu ông...”

Bác sĩ có chút không đành lòng nhìn tôi, vừa mở miệng muốn nói cái gì, liền ngậm lại, nói rằng: “Được.”

Kim Thái Hanh... Bây giờ tôi không còn tư cách nắm lấy cậu

11. Chương 11: Kim Thái Hanh

– Chúng ta như ngẫu nhiên giống nhau, ở trong cùng lưu luyến, dường như bị thương linh hồn, thăm thấu trống rỗng nội tâm. –

Ta đi ở trên đường, lửa giận trong lòng không chút nào nguôi lại.

Phác Trí Mân là gì, cậu ta có tư cách gì chỉ trích ta, cậu ta hẳn là quên mất đi, cậu ta chỉ là ta nam sủng của ta.

Ta làm sao có khả năng sẽ đi đau lòng cho cậu ta? Thực nực cười!

Ban đầu là cậu ta phản bội ta, ta làm sao có khả năng sẽ đau lòng cho một tên tiện nhân!

Ta không ngừng thuyết phục chính mình, ta không yêu Phác Trí Mân, mãi cho đến lúc tâm tình có chút bình tĩnh mới ngừng lại.

Trong lúc vô tình, ta đi tới trước một quán bar, đây là quán mà ta đã tới trước kia.

Hiện tại cũng không có chuyện gì, đi uống rượu cũng không sao.

Ta đi thẳng vào, dù cho bây giờ là buổi chiều, cũng có rất nhiều người ở đây uống rượu.

Trên sàn nhảy có rất nhiều MB nhảy rất nóng bỏng, không ngừng tung ánh mắt mị hoặc đến dụ dỗ người, cũng không ít người đi tới.

Ha ha, lúc trước Phác Trí Mân cũng là như vậy, đi câu dẫn người khác, sau đó rời bỏ ta.

Ta mua mấy bình rượu, sau đó tìm nơi không có người uống.

Nơi này đối với ta mà nói thật sự rất buồn nôn, ta hận không thể ra khỏi nơi này.

Nhưng nơi đây lại là một nơi có thể tiêu sầu, mượn rượu tiêu sầu.

Ta không ngừng rót rượu cho chính mình, làm cho nhiều người khó chịu ta cũng không quan tâm, chỉ uống.

Ta bây giờ còn nhớ lúc trước Phác Trí Mân hẳn đã làm gì, cố ý cùng Trịnh Hào Tích lên giường mà hành hạ ta, muốn thấy ta là thể nào tan nát cõi lòng, thống khổ bị thương ra làm sao.

Ta nở nụ cười, cười có chút đáng sợ, thậm chí ta cũng không biết mình đang cười cái gì.

Cười Phác Trí Mân tưởng bỏ, vẫn là cười ta chính mình nhu nhược.

Cũng không biết qua bao lâu, ta đã có chút men say, uống hết chai rượu cuối cùng, ta trả tiền, loạng choạng loạng choạng mà rời khỏi đây.

Ta muốn đi tìm Phác Trí Mân, tìm cậu ta, sau đó chất vấn cậu ta tại sao lại đối xử với ta như vậy.

Ta lão đảo đi, thỉnh thoảng đụng vào mấy người đi đường. Đến bệnh viện, ta trực tiếp đi đến phòng bệnh của Phác Trí Mân.

Nhìn qua cửa sổ phòng bệnh, ta nhìn thấy Trịnh Hào Tích ngồi ở trước giường nắm thật chặt tay Phác Trí Mân.

Mà Phác Trí Mân lại còn đối hần chẳng biết xấu hổ mà cười, tựa hồ rất vui vẻ vì Trịnh Hào Tích đến.

Liền đi tìm Trịnh Hào Tích sao?

Phác Trí Mân cậu thật ghê gớm, làm nô lệ của ta cư nhiên còn có loại tình cảm này, còn không nói cho hần biết cậu đã bị ta làm thế nào đi?

“Cạch—” Ta mở cửa, bởi vì có chút say, suýt chút nữa không đứng vững.

Phác Trí Mân nhìn thấy ta, biểu tình có chút kỳ quái, vừa nãy còn cười giờ đã biến thành sợ hãi.

Nhìn thấy ta là sợ sệt như vậy sao? Cứ như không muốn gặp ta sao? Nội tâm ta thắc mắc.

“Thái... Thái Hanh... Sao cậu lại tới đây?” Ta nhìn thấy, Phác Trí Mân vội vã rút tay khỏi Trịnh Hào Tích.

“A, nếu như tôi không tới, các người sẽ ở chỗ này làm cái gì? Dem ảnh chụp cậu khóa thân phân phát ra!” Ta nửa câu sau cơ hồ là rống ra.

“Kim Thái Hanh cậu nói đằng hoàng một chút! Đừng ép tôi cho cậu biết!” Trịnh Hào Tích đứng lên, trừng ta.

“Làm sao vậy? Tôi có nói sai gì sao?” Ta hỏi ngược lại hần.

Là ai trước đây mỗi ngày cùng người hôn môi, mỗi ngày ở trước mặt ta ân ái. (Đốt bọn họ!) (← Câu này tớ không biết là au nói hay Kim Thái Hanh nói nhé. =)))

Trịnh Hào Tích người cho rằng người có thể đến chỗ nào đi, ngoại trừ cướp người yêu người khác người còn có thể làm cái gì?

“Trịnh Hào Tích tôi còn nói sai cái gì không? Cậu không phải là người như thế sao? Cũng đê tiện như Phác Trí Mân!” Ta tàn nhẫn mà nói ra những lời này.

Nếu như có thể, ta hận không thể đem Trịnh Hào Tích chia năm xẻ bảy.

“Kim Thái Hanh cậu cũng đừng đắc ý như thế, lúc trước cũng là cậu tự tay đem Phác Trí Mân giao cho tôi, Phác Trí Mân trở thành người yêu của tôi tất cả đều do cậu ban tặng!” Lời nói sau cùng của Trịnh Hào Tích cố ý nhấn mạnh hai chữ “Người yêu”.

Người yêu? A, cũng đúng, chỉ có hai người các người mới biến thành người yêu đi?

“Buồn nôn, Phác Trí Mân đã trở nên ô uế như thế, cậu cho rằng tôi còn có thể quan tâm cậu ta sao? Loại người đê tiện này không đáng.”

Ta dừng một chút, “Đừng quên, Toàn Chính Quốc là cậu hại chết, lời thề son sắt khi đó của cậu nói yêu hần, Toàn Chính Quốc là cậu hại chết.”

“Kim Thái Hanh cậu nói cái gì!” Trịnh Hào Tích có chút tức giận, mà ta chính là muốn làm hần tức giận.

“Tôi nói sai cái gì sao? Trịnh Hào Tích, cậu cho rằng cậu à ai? Lúc trước cậu không phải luôn miệng nói yêu Toàn Chính Quốc sao? Cuối cùng hần còn không là bị cậu hại chết! Cậu còn mặt mũi đến cướp người của tôi à!”

“Chát—” mặt của ta tê dại một hồi, mất đi trọng tâm sau đó té xuống đất.

“Cậu câm miệng cho tôi!” Trịnh Hào Tích mù quáng, vẫn là bị ta nói trúng.

Giữa lúc hần lại muốn cho ta mấy quyền, Phác Trí Mân vội vã giữ hần lại.

“Trịnh... Trịnh Hào Tích! Anh không nên như vậy!” Phác Trí Mân nói, Trịnh Hào Tích liền ngừng lại.

Ta rõ ràng nhìn thấy khóe mắt của cậu ta có nước mắt, giả bộ thật là tốt, muốn ta đồng tình với người chứ gì?

“Trịnh Hào Tích, tôi cầu anh đừng đến nữa, tôi không sao cả, anh không cần thiết phải đến.” Giọng nói Phác Trí Mân trở nên khàn cực kỳ.

Dù cho như vậy, ở trong mắt ta, cậu ta, tất cả đều là giả bộ.

“Trí...”

“Anh đừng đến! Anh lại tới thì sẽ khiến tôi thật sự phát điên.” Phác Trí Mân lôi kéo quần áo Trịnh Hào Tích, hình ảnh này thấy thế nào cũng giống như là tại giả mù sa mưa.

“Hào, Kim Thái Hanh, cậu còn dám nhắc Chính Quốc với tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Trịnh Hào Tích, người đây là đang sợ sao? Sợ Toàn Chính Quốc sao?

A, Trịnh Hào Tích như trước đi, ta cũng chưa thức tỉnh.

“Thái Hanh... Cậu không sao chứ... Tôi dìu cậu đi.” Phác Trí Mân xuống giường, đi tới trước mặt ta muốn nâng ta dậy, ta không chút lưu tình đẩy ra.

Phác Trí Mân không dự liệu được ta sẽ làm như vậy, trực tiếp té xuống đất.

“Thiếu trang nghiêm, tôi không cần cậu tới dìu.” Ta đứng lên, vỗ vỗ y phục của chính mình.

Phác Trí Mân ngã xuống đất có chút chật vật, nhưng vẫn đứng lên.

“Thái Hanh... Tôi...”

“Câm miệng!” Ta bóp lấy Phác Trí Mân cái cổ, đem hân hướng trên giường áp.

“Trịnh Hào Tích tới thăm cậu cậu rất vui vẻ sao? Yêu thích hân như vậy sao? Phác Trí Mân cậu thật là buồn nôn.”

“Nếu như tôi không tới các người liền muốn làm chuyện gì? Là cởi quần áo cậu mò cậu vẫn là đem cậu đè xuống giường làm!”

Ta tức giận đem Phác Trí Mân chặn lại, khí lực nhỏ đến đáng thương của cậu ta căn bản không ngăn nổi ta.

“Cầu cậu... Không nên như vậy... Nơi này là bệnh viện...”

“Bệnh viện? Cậu còn có thể phân trường hợp? Là bệnh viện thì phải làm thế nào đây? Ngược lại tôi không để ý, ở đây muốn cậu thì phải làm thế nào đây?”

Ta nghiêng người đè Phác Trí Mân lại, xé hồng quần áo của cậu ta. (Câu này ghi Trịnh Hào Tích chứ không phải Phác Trí Mân, mà Trịnh Hào Tích còn ở đây thế nào được, nên tớ sửa lại thành PTM nhá =)))

Bỗng nhiên, cậu ta cắn một cái lên bờ vai của ta, đau đến mức ta phải buông ra.

Phác Trí Mân vốn còn muốn trốn, mà lại bị ta lại một lần nữa ngăn chặn.

“Phác Trí Mân, cậu đừng ép tôi.”

12. Chương 12: Phác Trí Mân

– Hiện tại cảm thấy đau lòng, qua một quãng thời gian, vết thương cũng sẽ khép lại. –

“Thái Hanh... Cậu cậu, không nên như vậy... Nơi này là bệnh viện...” Tôi khó khăn mở miệng nói, âm thanh có chút khàn khàn.

Kim Thái Hanh căn bản cũng không để ý tới tôi xin tha, hôn lên môi tôi, không có yêu, chỉ có dục vọng.

“Cầu van cậu... Sẽ có người tiến vào.” Tôi thật sự sợ sệt, đồng phục bệnh nhân bị cậu ấy cởi quăng rải rác lên sàn nhà.

“Không muốn bị phát hiện thì đừng nói.” Âm thanh lạnh nhạt, giống như là muốn kéo tôi vào địa ngục.

Tôi cắn vào đôi môi, thân thể vì sợ sệt mà có chút run rẩy.

Nếu không có cách nào tránh né, quên đi.

Chỉ cần nhịn được, chẳng mấy chốc sẽ xong việc đi, hội rất nhanh đi...

“Ngạch... A ân, cầu cậu... Chậm... Chậm một chút... Đau...” Tôi bị đè xuống giường, cam chịu Kim Thái Hanh xâm phạm tôi.

Cũng không biết là trôi qua thời gian bao lâu, Kim Thái Hanh phát tiết trong cơ thể tôi.

Mà tôi đã đau đến sắp chết lặng, mặt sau thậm chí còn không cảm giác được đau đớn, chỉ có thể yên lặng thừa nhận sự trừng phạt của cậu ấy.

“Chậm... Chậm một chút... Cầu van cậu, a...” Tinh lực của tôi sắp bị Kim Thái Hanh hút hết sạch, không chỉ ở chỗ tư mật đó, ngực, đều phi thường đau đớn.

Lúc tôi cảm thấy như sắp ngất đi, Kim Thái Hanh đột nhiên ôm tôi đem vào phòng vệ sinh.

“Có người đến, yên lặng một chút.” Cậu ấy lạnh lùng cực kỳ.

Vết máu tươi trên giường sẽ bị phát hiện đi, thời điểm đó tôi nên làm gì.

Còn có quần áo trên đất phải giải thích thế nào...

Ngoài cửa “Cạch” một tiếng, có người đẩy cửa vào, vào thời khắc ấy, tôi cảm thấy tuyệt vọng.

Chỉ có điều kỳ quái là, ngoài cửa yên lặng một hồi, cửa lại một lần nữa bị đóng lại.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng nhỏ, ta biết, người kia đã đi rồi.

Tôi lại một lần nữa bị Kim Thái Hanh đâm vào, mỗi lần đều thâm nhập dị thường, tôi chỉ có thể xụi lơ dựa lên tường chịu hình phạt tàn khốc này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chất lỏng nóng bỏng bắn vào trong cơ thể tôi, Kim Thái Hanh rút cục lui ra.

Phát tiết xong, tôi cả người không ổn, bởi vì không hề có một chút khí lực, chỉ có thể ngồi ở trên sàn nhà băng lãnh.

Kim Thái Hanh mặc quần áo vào, không có một tia một lưu niệm, chẳng hề nói một câu liền rời đi.

“Thái Hanh... Thái Hanh...” Ta đưa tay ra muốn nắm được cậu ấy. Lại không bắt được, chỉ có không khí.

Cạch— ta nghe thấy tiếng cửa bị đóng lại, quá mức tàn nhẫn.

Trên người loang lổ vết hôn nhắc nhở tôi mới vừa mới xảy ra chuyện gì.

Tôi khó khăn đứng lên, chất lỏng vừa nãy phát tiết thuận đuôi lớn chảy xuống, làm tôi xấu hổ không thôi.

Cả người tôi lỏa thể mà rời khỏi phòng vệ sinh, nhìn quần áo rải rác trên đất, tự giễu nở nụ cười.

Chậm rãi mặc đồ, sau huyết vết thương còn chưa khép lại. Mỗi lần cử động hơi mạnh liền động tới mặt sau.

Tôi mặc quần áo tử tế xong liền ngồi ở trên giường, dùng chăn che vết máu.

Tôi thật sự rất chán ghét chính mình, buồn nôn, dơ bẩn, đê tiện.

Như một con chó nhỏ, dù cho bị chủ vô số lần vút bỏ cùng đánh đập, lại mãi mãi không phản kháng.

Kỳ thực... Tôi rất muốn nói cho Kim Thái Hanh... Cậu ấy thật sự hiểu lầm tôi...

Trịnh Hào Tích lúc đó chỉ là đến thăm tôi mà thôi, thật sự chỉ thế mà thôi...

Cổ họng bỗng nhiên xông lên cảm giác buồn nôn, kèm theo từng tia từng tia tanh ngọt.

Tôi lập tức toàn bộ phun ra ngoài, uế vật bên trong xen lẫn máu tươi.

Nếu như còn tiếp tục như vậy mà nói, tôi có phải sẽ trực tiếp thổ huyết mà chết?

Tôi hiện tại cũng đã sớm không sợ chết, bởi vì tại tôi thương tổn lúc Kim Thái Hanh cùng Trịnh Hào Tích ở chung với nhau, tôi đã chết. (!?)

Cửa bỗng nhiên bị mở ra, tôi vẫn chưa thấy rõ là ai liền nghe thanh âm quen thuộc: “Cậu làm sao vậy?”

Tôi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Trịnh Hào Tích, tôi liền cúi đầu không để ý tới hắn.

“Rất khó chịu sao? Phải gọi bác sĩ lại đây sao?” Hắn ngữ khí quan tâm làm tôi cảm thấy buồn nôn gấp đôi.

Người cho rằng người là cái gì? Không cần giả dối quan tâm tôi.

“Không mượn anh xen vào.” Âm thanh của tôi càng ngày càng khàn khàn, thậm chí sắp không nghe thấy. Tôi đây như là... Muốn làm sao?

“Cậu âm thanh làm sao vậy? Là xảy ra chuyện gì sao? Trí Mẫn, cậu sao lại suy yếu như vậy.” Trịnh Hào Tích vẫn ở bên tai tôi hỏi han.

Tôi dùng sức đẩy hắn ra, “Đã nói không cần anh lo!” Âm thanh rất nhỏ, khí lực rất yếu.

Đầu cũng bắt đầu mơ màng, Trịnh Hào Tích cũng dần dần bắt đầu mơ hồ.

Tôi đây là thế nào...

“Khụ khụ khụ khụ...” Tôi ho kịch liệt, máu tươi phun tung toé ra.

“Trí Mân cậu làm sao vậy! Này!” Trịnh Hào Tích la lên bên tai tôi, thế nhưng tôi tựa hồ là sắp không nghe thấy.

Trước mắt tôi sầm lại, bên tai cái gì đều không nghe thấy...

Hồi lâu qua đi, tôi mới dần dần tỉnh lại, trước mắt cũng không phải phòng bệnh.

Tựa hồ là phòng bệnh dành cho những triệu chứng nghiêm trọng.

“Thật không tiện, bệnh nhân không cho chúng tôi tiết lộ bệnh tình của cậu ấy.”

“Nhanh nói cho tôi biết! Trí Mân đến cùng bị làm sao vậy! Không nói có tin hay không tôi đem bệnh viện này đập phá!”

“Tiên sinh bình tĩnh đi, bệnh nhân không cho chúng tôi tiết lộ, chúng tôi cũng muốn giữ kín chuyện riêng của cậu ấy.”

Ngoài cửa, Trịnh Hào Tích cùng bác sĩ trao đổi láo nháo.

Nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh giường bệnh, năm giờ rưỡi.

Buổi tối, tôi ngủ lâu như vậy sao?

“Cậu đã tỉnh?” Đột nhiên, bên người truyền đến giọng nói của y tá, mang theo vẻ vui mừng.

Cô đi ra ngoài một hồi, Trịnh Hào Tích liền đi vào.

Vừa tiến đến liền ngồi ở lên giường bên cạnh tôi, dùng sức nắm tay của tôi, có chút run rẩy.

“Trí Mân, nói cho tôi biết cậu đến cùng là thế nào, vừa nãy làm sao té xỉu, cậu làm sao vậy?” Trịnh Hào Tích ngữ khí tràn ngập quan tâm.

Tôi không để ý tới hắn, chỉ là đem tay của tôi rút ra, quay đầu đi.

“Trí Mân... Cậu...”

“Sự sống chết của tôi không liên quan gì đến anh, đi nhanh lên đi, tôi không muốn gặp anh.”

Đã phá hủy cả cuộc đời tôi, tôi làm sao còn có thể muốn gặp hắn?

“Trí...”

“Trịnh Hào Tích, đi nhanh lên đi! Anh ở nơi này chỉ có thể hại tôi!” Hắn một chữ còn chưa nói xong, tôi lại một lần nữa ngắt lời hắn.

Hắn sững sốt nửa giây, lại nói tiếp: “... Cậu nghỉ ngơi thật tốt...”

Trịnh Hào Tích nói xong, có chút mất mát rời đi.

Bác sĩ cũng vào, quay đầu lại nhìn Trịnh Hào Tích một chút, tựa hồ là tại xác nhận hắn thật sự đi, mới mở miệng nói: “Phác tiên sinh, cậu thật sự...”

“Bác sĩ, tôi không sao, tôi có thể chống đỡ.” Tôi biết ông ta muốn nói cái gì, ngược lại đã sắp chết rồi, ta muốn làm bây giờ, chỉ có bởi Kim Thái Hanh.

Bởi thường tất cả mọi thứ tôi đã làm với cậu ấy.

Tôi đương nhiên biết cậu ấy hận ta, ta cũng rất vui mừng vì cậu ấy hận tôi.

Dáng dấp như vậy, tôi có thể không hề lưu luyến rời đi, rời xa thế giới của cậu ấy...

13. Chương 13: Phác Trí Mân

– Chỉ vì sợ sệt bé nhỏ không đáng kể trái tim kia lại bị tổn thương, tâm liền phản bội lời nói. –

Tôi biết, tôi chống đỡ đến bao lâu, sẽ chết đi.

Chỉ cần có thể trước mặt Kim Thái Hanh càng nhấn tâm thêm một điểm, để cậu ấy hận ta.

“Bác sĩ, tôi... Muốn xuất viện.” Tôi cảm thấy cuống họng có chút đau đau, mùi vị tanh ngọt.

“Cậu muốn xuất viện, sau đó vạn nhất bệnh tình đột nhiên nặng thêm là rất nguy hiểm.”

“Ta... Ta không sao, thật sự có thể xuất viện, ta còn không muốn trị liệu.” Tôi vốn định kiên cường chống dậy, nhưng ngực làm đau đến mức tôi không muốn sống.

“Phụt.” Tôi phun ra một ngụm máu, ở ngay trên giường.

Bác sĩ vội vàng lấy một lọ thuốc từ trong tay y tá, tôi vội vàng ngăn lại.

“Không có chuyện gì... Thật sự... Tôi muốn ra viện, cầu ông..” Tôi vô lực nắm chặt tay bác sĩ.

Ta muốn xuất viện, muốn gặp Kim Thái Hanh, phi thường nghĩ, đến cuối cùng thì cũng chết, còn không bằng nhìn Kim Thái Hanh, bồi cậu ấy tiếp...

Bác sĩ có chút không đành lòng mà nhìn tôi, rốt cục mở miệng nói: “Được.”

Thời điểm từ bệnh viện đi ra, tôi mệt đến mức hư thoát, trong tay chặt chẽ siết lấy bạch thuốc bác sĩ đưa cho tôi.

Có thể tăng thêm một quãng thời gian, giảm bớt tốc độ phát bệnh một chút, tôi có phải hay không nên cảm tạ bác sĩ?

Tôi có thể hầu ở bên người Kim Thái Hanh thêm một quãng thời gian.

“Phác Trí Mân!” Bên tai chợt nghe âm thanh quen thuộc đó.

Rất nhanh, một người chạy tới, hần rất gấp gáp mà cầm lấy tay tôi, hỏi.

“Phác Trí Mân, cậu tại sao xuất viện, thân thể còn chưa khỏe đi.”

“Không liên quan gì với anh.” Ta hất tay Trịnh Hào Tích, hần thật sự rất giả tạo, khiến ta cảm thấy buồn nôn.

“Phác Trí Mân!” Lời kể tiếp của hần trở nên rất tức giận. Tay của ta bị hần nắm chặt chẽ trong tay, khiến cho tôi không thể tránh.

“Thả ra!”

“Nói cho tôi biết trước cậu làm sao vậy, bằng không đừng nghĩ tôi sẽ thả ra.” Sắc mặt của hần thay đổi rất nhanh, một giây trước còn rất lo lắng, một giây sau lại trở nên so với sói còn nguy hiểm hơn.

A, Trịnh Hào Tích, đây chính là nguyên nhân Chính Quốc chết đi.

Tôi cười lạnh nhìn hắn, hắn so với tôi cao hơn một cái đầu, tôi chỉ có thể ngược nhìn hắn.

“Tôi bị ung thư não, đáp án này, anh hài lòng không?” Hắn sau khi nghe câu trả lời của tôi, sắc mặt thay đổi, tôi thấy hắn sợ hãi.

“Trịnh Hào Tích, anh thật sự quá bá đạo, không trách Chính Quốc vì anh mà chết đi.” Tôi nói xong câu đó, tàn nhẫn hất tay hắn ra.

Hắn đã từng dùng tay của hắn, tự mình hủy diệt cuộc đời của tôi.

Ta mang theo thân thể uể oải bất kham, về tới nhà Kim Thái Hanh, tay có chút run rẩy mà nhấn chuông cửa.

Cửa bị cậu ấy mở ra, Kim Thái Hanh nhìn thấy tôi, không nói gì, chỉ là trở lại trên ghế salon, mắt lạnh nhìn tôi.

Cậu ấy mãi mãi vẫn là lạnh như thế, chán ghét nhìn tôi, thậm chí xem thường tôi.

Tôi không muốn bị cậu ấy nhìn như vậy, tôi rất sợ loại ánh mắt này của cậu ấy, mỗi lần đều không có chuyện tốt gì.

Thời điểm tôi muốn bước về phòng của mình, thì nghe được âm thanh lạnh đến tận cùng.

“Đứng lại.” Tôi xoay người lại, quay mắt về phía cậu ấy, thân thể vẫn không cách nào khống chế, khe khẽ run rẩy.

“Phác Trí Mân, lá gan thật là lớn a? Đừng quên địa vị của cậu ở đây là gì.”

“Tôi... Xin lỗi...” Tôi như một đứa bé phạm sai lầm, cúi đầu, không dám nhìn cậu ấy.

“Quý xuống.” Hắn ra lệnh nói.

Quý xuống, cái từ này rất sỉ nhục người, mà tôi không thể phản kháng, bởi vì, cậu ấy là chủ nhân của tôi...

Tôi nhắm mắt lại quý xuống, tôn nghiêm này ở trong mắt tôi chẳng là cái thá gì.

Tôi vốn không còn gì cả, lòng tự trọng, cũng không phải là thứ tôi có thể nắm giữ.

“Cởi quần áo.” Cậu ấy cười tựa chế nhạo mà nhìn tôi, tựa hồ rất chờ mong tôi đây là thằng hề diễn xuất.

Sửng sốt nửa giây sau, tôi đem quần áo của mình cởi ra.

Tốc độ rất chậm, thật hy vọng cậu ấy có thể hồi tâm chuyển ý, không đối với tôi như vậy.

Đến lúc y phục cuối cùng rơi xuống đất, tôi khỏa thân mà quỳ ở trên sàn nhà.

Tôn nghiêm toàn bộ bị giẫm nát, da thịt trắng nõn có một vài dấu hôn của Kim Thái Hanh.

“A, nhìn cậu bẩn như thế, Trịnh Hào Tích còn thật sẽ phải a.” Kim Thái Hanh cười lạnh nói, không chút do dự mà rời đi.

“Trước khi tôi tới, nhất định cậu phải luôn quỳ như vậy, Phác Trí Mân, đừng tưởng rằng cậu vẫn là Phác Trí Mân như trước.”

Tôi biết rồi...

“Canh giữ cậu ta” Kim Thái Hanh tựa hồ là nói với người nào, là muốn canh giữ tôi sao?

Không cho tôi chạy sao?

Thế nhưng nửa câu nói sau, khiến tôi đau lòng.

“Cậu muốn làm sao với cậu ta đều được.” Tôi sợ triệt để, câu nói này của cậu ấy chẳng lẽ là để cho hắn đối với tôi như thế nào cũng được?

Thân thể của tôi khẽ run mấy lần, nhưng vẫn là quỳ, cũng không biết là quỳ bao lâu, bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm của một người.

“Tôi nhìn cậu đã lâu.” Là thanh âm của nam nhân. Tôi không để ý tới hắn, vẫn quỳ.

Hắn bỗng nhiên đi tới trước mặt tôi, ngồi chồm hổm xuống, dùng loại ánh mắt thương hại nhìn tôi.

“Nếu như cậu không nói, nói không chừng tôi sẽ muốn cậu.”

“Người...” Tôi trợn to hai mắt nhìn hắn, “Người dám!” Ngực khí tuy rằng cứng rắn nhưng rất không kiên định.

Hắn xì xì nở nụ cười, “Làm sao không dám? Kim Thái Hanh không phải mới vừa nói tôi có thể tùy tiện đối xử với cậu thế nào cũng được sao?”

“Cút ngay, người đừng hòng!” Tôi quỳ lùi lại mấy bước, hắn cũng chỉ là mặt không biến sắc, tiến về phía trước vài bước.

“Cậu như con mèo nhỏ, thật sự rất khiến người người nổi lên hứng thú, huống chi cậu căn bản là không mặc quần áo.”

Hắn nắm lấy bờ vai của tôi, từng điểm từng điểm tới gần tôi, dáng dấp như vậy thật sự rất nguy hiểm.

“Thuận tiện nói cho cậu, tôi tên Kim Nam Tuấn, là bằng hữu của Kim Thái Hanh.” Người tên Kim Nam Tuấn này lập tức áp tôi lên sàn nhà.

Đầu gối quỳ đã tê rần lúc này một điểm tri giác cũng không có.

Từng cái từng cái hôn đáng sợ kéo tới, hắn cũng rất khoái cởi hết y phục của chính mình.

“Cút! Cút ngay! Người cút ngay cho ta!” Tôi liều mạng giấy dựa, lại không làm nên chuyện gì, vạn phần xấu hổ khiến tôi rơi nước mắt.

“Phác Trí Mân, dáng dấp này thật dụ người, giấy giụa nữa, chỉ sợ tôi sẽ muốn cậu nhanh hơn.”

“Biến, cút ngay! Nha...” Tôi chảy nước mắt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Trước kia bị Trịnh Hào Tích đoạt lấy một lần, ta đã ô uế, mà lần này Kim Nam Tuấn còn muốn cưỡng bức tôi, tôi không muốn như vậy.

Nhìn thấy điện thoại di động cách đó không xa, tôi lập tức đẩy lên hi vọng, dùng sức đá văng Kim Nam Tuấn, hắn có chút bị đau.

Tôi liên tục lăn lộn hướng đến chỗ đặt điện thoại, vừa mới với tới điện thoại muốn gọi Kim Thái Hanh, mất cá chân chợt bị tóm lấy, tôi lại bị bắt trở lại.

“Phác Trí Mân, cậu thật sự quá không ngoan, còn tiếp tục như vậy đừng trách tôi làm đau cậu.”

Kim Nam Tuấn hắn nhất định là ác ma! Tôi sẽ không tiếp tục kiên trì được.

Khí lực thượng vốn chiếm yếu thế, hiện tại muốn trốn ma trảo của hắn là không thể nào.

Có thể không biết tâm lý đang tác quái cái gì, tôi không muốn thân thể này cứ như vậy bị hấn giữ lấy, đã ô ử, không thể tái ô ử...

14. Chương 14: Kim Thái Hanh

Lúc trước không nên đáp ứng, lúc trước không nên nhận thức, làm bộ không nhìn thấy, không có cách nào nhìn thấy, căn bản không nên nhìn đến cậu. –

Ta không biết tại sao ta lại muốn làm như thế, đem Phác Trí Mân bỏ ở nhà mặc cho Kim Nam Tuấn xử trí?

Ta và Kim Nam Tuấn quen biết mấy năm, đương nhiên là biết tính nết của hấn.

Hấn mạnh hơn Phác Trí Mân, mà ta cũng không thể nào lo lắng.

Ngược lại bây giờ sống chết của cậu ta cùng ta không có chút quan hệ nào.

Chuông điện thoại di động bên tai vẫn luôn vang, tâm phiền ý loạn ta căn bản cũng không muốn đi tiếp.

Đây là lần thứ hai ta đến quán bar ngày hôm nay, đã sắp hững hờ đi?

Ta đối với thời gian không hề có một chút quan niệm, chỉ biết là buổi tối chỉ có nơi này để phát tiết.

Vốn tưởng rằng điện thoại chẳng qua là có người gọi, sẽ không gọi lại.

Nhưng điện thoại di động nhưng vẫn vang lên, cùng giống bầu không khí huyên náo trong quán bar.

Sau một hồi nhẩn nại ta liền bắt điện thoại, vừa muốn mắng người, lại nghe thấy bên đầu kia điện thoại tiếng khóc kêu tê tâm liệt phế.

“Van cầu anh... Thả tôi! A! Thái Hanh... Thái Hanh... Cứu tôi!”

Nghe thấy giọng Phác Trí Mân, trái tim ta căng thẳng, mà nghe giọng Kim Nam Tuấn truyền tới, cái cảm giác này nhất thời biến thành tro bụi.

“Câm miệng đi, Kim Thái Hanh hấn sẽ đến cứu cậu sao? Đừng vọng tưởng, đừng tưởng rằng tôi không biết, cậu vào lúc ấy là tự tay bỏ Kim Thái Hanh đi cùng Trịnh Hào Tích.”

“Hắn hận cậu như vậy, cậu làm sao còn muốn hắn tới cứu cậu?”

Nửa câu nói sau của Kim Nam Tuấn, làm tất cả lòng thương hại, đau lòng... Yêu đối với Phác Trí Mân, toàn bộ đều nghiền nát.

Ta chậm rãi để điện thoại di động xuống, tắt máy.

Ta để Phác Trí Mân ở nhà cùng Kim Nam Tuấn, ta nghĩ cậu ta sẽ không tỉnh khiết như vậy.

Ngược lại Phác Trí Mân, ta dựa vào cái gì muốn đi cứu cậu ta?

Như là thôi miên bản thân, ta liền rót rượu cho chính mình, cảm giác kỳ quái kia trong lòng mới bình tĩnh lại.

Khụ khụ khụ —— bị sặc rượu, ta ở trên quầy bar cường liệt ho khan.

Ta hiện tại biết, ta có chút say rồi.

Bên tai vẫn huyền ảo tiếng nhạc, ở lại chỗ này nữa, ta không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Ta ghét tình một đêm, cũng không biết là vì nguyên nhân gì, tựa hồ là bởi vì Phác Trí Mân đã từng làm chuyện như vậy.

Mới vừa muốn rời khỏi, bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái hướng ta đi tới.

“Anh trai, một mình ở chỗ này làm gì chứ.”

Cô ta khẽ cười, mùi nước buồn nôn hoa xông vào mũi.

Nhìn thấy cô ta, ta liền muốn nôn mửa, mà người phụ nữ kia tựa hồ không có ý thức điểm ấy, như trước hướng tới gần ta.

Mùi hương kỳ quái nào đó tản trong không trung, ta nỗ lực lắc đầu, mà tựa hồ căn bản là không có tác dụng.

Cô ta cười cười, lại nói: “Yên tĩnh? Muốn tôi giúp anh sao?”

Lại là mùi nước hoa buồn nôn, ta chỉ biết là cô ta đang giúp ta mở ra quần, dây lưng bị cởi ra.

Cả người ta nóng lên, chuyện gì thế này?

Toàn thân chỗ nóng nhất là phía dưới, lúc này, ta mới ý thức: Bị hạ thuốc.

Tại lúc này, quần bông nhiên bị kéo ra, ta lập tức đập cô gái kia.

Thống hận làm ta không phân biệt được người, thật là ác tâm.

Ta hiện tại chỉ biết là, ta không thể ở đây tìm người phát tiết, cũng không thích ở chỗ này làm.

Toàn thân đều nóng, ta lập tức loạn choà loạn choạng đi ra ngoài, bây giờ suy nghĩ một chút, Phác Trí Mân tựa hồ thật sự bị Kim Nam Tuấn làm đi.

Thân thể của cậu ta thật sự còn đủ dùng bền, cũng có thể đi làm MB đi?

Ta lái xe về nhà, đương lúc ta trở về, ta cũng không biết chậm bao nhiêu.

Chỉ biết là Phác Trí Mân run rẩy nằm ở trên sàn nhà, khoe mắt đều là nước mắt, sau mặt huyết vô cùng đáng thương, chất lỏng màu trắng cùng máu đỏ tươi đan xen, chảy trên sàn nhà.

Nếu không phải nhìn thấy lồng ngực cậu ta còn phập phồng, ta còn tưởng rằng cậu ta đã chết nằm đó.

Ta phút chốc lại có một loại đau đớn kỳ quái, không giống như là đau, có thể lại rất hoảng loạn.

“Kim Thái Hanh, cậu rốt cục đã trở về.” Ta nghe âm thanh nặng nề của Kim Nam Tuấn.

“Tôi có thể ở chỗ này chờ thật lâu đấy, thân thể của cậu ta hương vị không sai.” Kim Nam Tuấn thờ ơ nhìn Phác Trí Mân.

Biết rõ hẳn làm người phong cách chính là như vậy, chỉ cần thỏa mãn chính mình, đem người đưa vào chỗ chết cũng không để ý.

Có thể trong nháy mắt hẳn nói chuyện lúc đó, ta muốn đánh hẳn một quyền thật mạnh.

“Cậu ta gọi là Phác Trí Mân? Vừa nãy tựa hồ cậu ta giống té bất tỉnh, lần sau cho tôi mượn vui đùa một chút đi.” Hẳn nói rồi đứng lên rời khỏi.

“Đúng rồi, Kim Thái Hanh a, cậu tựa hồ bị bỏ thuốc, muốn làm cậu ta thì làm, đừng chơi đùa chết được

rồi, bằng không lần sau tôi làm sao chơi?” Kim Nam Tuấn quay đầu lại nhìn Phác Trí Mân một chút, sau đó không chút do dự rời đi.

Nhìn thấy Phác Trí Mân yếu đuối nằm trên sàn nhà, một giây sau tựa hồ sẽ không còn hô hấp, trái tim của ta mơ hồ đau.

Ta làm sao sẽ hổ thẹn đối với cậu ta? Là cậu ta đến câu quan dẫn ta, cũng là cậu ta chia tay ta trước, ta tại sao có thể đối với cậu ta cảm thấy hổ thẹn?

Kim Thái Hanh, may thật sự là bị hồ ly tinh này mê hoặc.

Ta đem toàn bộ cảm giác kỳ quái trong óc với Phác Trí Mân bỏ qua, lại trở nên lạnh lùng.

Ngồi chồm hổ xuống, dùng sức cầm lấy Phác Trí Mân vai đem cậu ta kéo lên, da thịt trắng nõn lấm tấm vết hôn, làm cho cậu ta trở nên dị thường.

Hai đầu ngực bị Kim Nam Tuấn nắm đến đỏ lên.

Vốn là ta bị hạ thuốc, nhìn bức tranh này cảm thấy hạ thể càng ngày càng sưng, nếu không phải ta còn một chút lý tính, hiện tại Phác Trí Mân đã sớm ở trên giường.

Bỗng nhiên nghĩ đến đây, ta ngăn người, tại sao lại quan tâm cậu ta?

Cậu ta không phải đồ chơi của ta sao?

Ta tại sao muốn quản những thứ này.

Phác Trí Mân chẳng qua là nô lệ của ta, ta làm sao sẽ đi quan tâm sự sống chết của cậu ta?

Thời điểm ta nghĩ đến đây, thân thể Phác Trí Mân run rẩy tựa hồ là tìm được chỗ ấm áp, chậm rãi hướng ta áp sát.

Cặp tay nhỏ kia thỉnh thoảng mò tới phía dưới ta, vốn là không chịu nổi loại đùa bỡn này, ta không chút lưu tình cầm lấy cậu ta đi tới phòng của ta.

Ngược lại chẳng qua là nô lệ của ta, có cái gì đáng sợ?

“A...” Phác Trí Mân bị ném lên trên giường, giây dựa eo, lại câu quan dẫn ta.

Phác Trí Mân, là cậu tự tìm, chớ có trách tôi. Tôi sâu đậm hôn lên môi của cậu ta, ân, rất ngọt, không giống cùng nam nữ trong quán bar.

Phác Trí Mân tựa hồ trời sinh là bị người khác làm, bị Trịnh Hào Tích, Kim Nam Tuấn đều làm một lượt qua.

Bây giờ nhìn như tử còn vẫn là nơi.

Ta động tác tựa hồ có chút mạnh, Phác Trí Mân từ từ tỉnh lại, con mắt nửa híp càng là dụ người gấp đôi.

“Không... A... Không muốn... Ân... Đau...” Cũng không biết là do sức mạnh của ta quá lớn hay cái gì, Phác Trí Mân cực sợ.

Liều mạng đẩy ta ra, ta không quản, cầm lấy tay cậu ta giương qua đỉnh đầu, sau đó ngậm đầu vú của cậu ta.

“Không! Không nên như vậy... Cút! Cút ngay!”

Phác Trí Mân càng thêm lo lắng, bình thường cậu ta là không dám như vậy.

Tiện nhân!

Ta là rất tức giận, Trịnh Hào Tích cùng Kim Nam Tuấn cũng có thể làm với cậu ta, dựa vào cái gì ta lại không được?

15. Chương 15: Kim Thái Hanh

– Tầm mắt thác loạn, dừng lại ở chỗ đó, mang mặt nạ dối trá cùng đau thấu tim gan chân thực, không có cách nào cứu vãn mà biến thành bi thương. –

“Chấp nhận sao?” Ta lại lặp lại lần nữa, không biết tại sao. Ta còn ở trước mặt Phác Trí Mân đang cảm thấy sợ sệt.

Đầu tiên là coi ta là Trịnh Hào Tích, lại sau đó coi ta là Kim Nam Tuấn?

Cậu ta một lần cũng không có coi ta cho là Kim Thái Hanh.

Đối với Phác Trí Mân mà nói, lẽ nào ta không có ngần ấy độ tồn tại sao?

Phần nộ cùng cừu hận cho dù đã lâu cũng không biến mất.

Ta nắm lấy tay Phác Trí Mân, tay cậu ta ở trong tay ta giãy giụa hai lần, khiến cho ta càng thêm tức giận, tàn nhẫn mà xiết chặt.

“Thái Hanh... Cậu đây là đang làm gì... Buông tôi ra... Được không?” Cậu ra rứt tay ra.

Vén vén chỉ là cử chỉ vô tâm này, cũng có thể khiến ta trong nháy mắt nổi trận lôi đình.

“Chát——” Một bàn tay hướng mặt cậu ta.

Hoàn toàn là theo bản năng hành động, không trải qua chút suy nghĩ nào.

Mà càng khiến ta thêm tức giận là, Phác Trí Mân cư nhiên một điểm biểu tình cũng không có, sẽ không đau?

Ta nắm cầm của cậu ta, cưỡng bách Phác Trí Mân nhìn ta, “Cậu... Thả ra... Tôi...”

Cậu ta tựa hồ đau đến nói không ra lời, ta suýt chút nữa thì đem cầm của cậu ta bóp nát.

“Van cậu... Buông tôi ra...” Ta dần dần dùng sức khiến cho cậu ta tựa hồ đau đến không muốn sống.

Hảo, tôi buông cậu ra.

Ta buông cậu ta ra, cậu ta ngã ở trên giường, ta lại một lần nữa ngồi lên.

“Khụ khụ khụ...” Phác Trí Mân kịch liệt ho khan, không biết tại sao, thân thể cậu ta từ khi gặp ta càng ngày càng trở nên yếu hơn.

Thường hay thấy cậu ta ho khan, bắt quá ta cũng không hề để ý những thứ này.

Ta cúi người hôn Phác Trí Mân, ta có thể thừa nhận, ta rất lưu luyến mùi vị của cậu ta, nhưng là chẳng qua là thích thân thể cậu ta thôi.

“Khụ... Không... Khụ khụ...” Phác Trí Mân như trước ho khan, giằng co.

Ta đem hai tay của cậu ta đặt trên giường, lúc trước máu đã sớm nhiễm đỏ ga trải giường.

Ta chậm rãi mà tiến vào trong thân thể của cậu ta, loại cảm giác đó làm ta rất thoải mái.

Cảm thấy cậu ta càng ngày càng ra sức giãy dụa, ta có chút bất mãn, mới vừa rồi còn là một con cừu để người ta làm thịt, hiện tại lại giãy dụa.

“Cậu yên tĩnh một chút, bằng không đừng trách tôi sẽ đem cậu đưa cho người khác chơi.” Ta cúi người nhẹ nhàng ngậm rái tai của cậu ta.

Quả nhiên, cậu ta không động đậy nữa, chỉ có điều cắn chặt lấy môi mình, vài tia máu tươi chảy xuống, cậu ta tựa hồ đã cắn rách môi mình.

Ta cũng không để ý tới cậu ta nữa, đánh quan cảm vào, “Ừm... A...”

Âm thanh nhỏ vun càng khơi dậy dục vọng của ta.

Mỗi lần tiến vào còn có thể nghe tiếng va chạm. Máu của Phác Trí Mân đã lưu ở trên giường, mùi máu tanh nồng làm ta cảm thấy tổn thương.

Cũng không biết qua bao lâu, một dòng chất lỏng nóng bỏng bắn vào cơ thể của cậu ta.

Ta chậm rãi mà mặc quần áo, hơi hơi sửa lại một chút, mới chuẩn bị rời đi.

Nhìn thấy thân thể Phác Trí Mân đầy vết hôn khế run rẩy, trên giường còn có một mảng hỗn hợp máu cùng chất lỏng màu trắng kia.

Trái tim của ta hơi có chút đau đớn, mà ta còn muốn rời khỏi nơi này.

Ta là tuyệt đối không thể để ta đối với cậu ta cảm thấy một điểm thương hại, đau lòng.

Ta thấy Phác Trí Mân cực kỳ thống khổ che miệng, trên tay dính đầy máu.

Ta không nghĩ này đó, chết rồi... Liền chết đi...

16. Chương 16: Phác Trí Mân

– Tôi nên làm gì, cậu đã càng chạy càng xa, nước mắt tôi đầy lòng, coi như nỗ lực ẩn giấu vẫn là không cách nào dừng lại. –

Tôi mơ một giấc mơ, một ác mộng rất đáng sợ, sắp làm tôi đau chết rồi.

Chỉ có thể bất lực mà chảy nước mắt, cái gì cũng không làm được, trong giấc mộng tất cả cũng không thể là chân thật.

Dù cho tôi muốn lừa gạt mình, nhưng ở giây tiếp theo lại triệt để phá vụn.

Tại trước lúc giải phẫu, tôi tỉnh rồi.

Các bác sĩ phát hiện tôi ung thư não, thương lượng kế hoạch giải phẫu, lại bị tôi ngăn trở.

“Không muốn làm giải phẫu...” Tôi không thể làm giải phẫu, sẽ bị phát hiện...

Vì vậy tôi hiện tại mới có thể nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

“Cậu tới đây làm gì?” Ngoài cửa tựa hồ là có người tranh chấp, tôi nghe thấy âm thanh rống giận của Thái Hanh, cùng với cùng Trịnh Hào Tích tranh chấp.

“Kim Thái Hanh, cậu thật sự là kẻ ngu xuẩn.”

“Cậu ấy bị bệnh cậu không biết sao? Cậu vẫn là người sao! Đối với cậu ấy như vậy!”

“Cậu ta bị bệnh thì cùng tôi có quan hệ gì.”

Cuối cùng câu nói đó là Thái Hanh nói, làm trái tim của tôi vỡ ra.

Tôi bị bệnh gì... Cậu ấy sẽ không quan tâm... Dù sao cũng là tôi làm thương tổn cậu ấy trước.

Nhìn thấy bác sĩ sửa sang lại ca bệnh, chính là muốn ra ngoài, trong lòng tôi cả kinh.

“Y... Bác sĩ... Đừng... Đi ra ngoài...” Tôi liên tục lăn lộn từ trên giường xuống, ôm lấy ống quần của ông ta thật chặt.

“Cậu đây là đang làm gì, cậu bị ung thư não, không nghỉ ngơi thật tốt đột nhiên hạ tới làm gì!”

Bác sĩ rõ ràng bị hành động này của tôi làm giật mình, muốn đỡ tôi lên.

“Cầu van ông... Nói dối với bọn họ, nói tôi bệnh không nghiêm trọng... Van cầu ông...”

Tôi không có bao nhiêu khí lực để có thể nói chuyện, mỗi một câu miệng khô lưỡi khô.

“Đây chính là ung thư não, cậu lẽ nào cứ như vậy muốn che giấu sao? Không trị liệu cậu sẽ chết.

“Van cầu ông... Van cầu ông... Không cần nói cho cậu ấy... Cầu ông...” Tôi dần dần không có khí lực, chỉ có thể nằm trên mặt đất.

“Thôi được... Nghỉ ngơi mấy ngày, ta sẽ an bài cho cậu xuất viện.” Bác sĩ đáp ứng thỉnh cầu của tôi, nâng tôi về trên giường, ra cửa.

Tôi tỉ mỉ lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, thật sợ sệt Kim Thái Hanh sẽ nhìn ra kẽ hở.

“Bệnh nhân hiện tại rất tốt, chỉ có điều...”

“Không có gì, bệnh nhân chỉ là có đau dạ dày mà thôi, hơn nữa ngày hôm nay dạ dày xuất huyết nên mới té xỉu.”

“Là vậy phải không? Kia hảo, tôi chờ một chút vào xem xem.” Nghe ngoài cửa trả lời như vậy, tôi thở phào nhẹ nhõm, hư thoát mà nằm ở trên giường.

Bỗng nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, mở vội tới đầu giường để lấy nước, mà một điểm khí lực cũng không có.

Lý nước trên không trung rơi xuống, “Choang ——” cốc vỡ tan tành ở trên mặt đất.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy Trịnh Hào Tích bỗng nhiên đẩy cửa phòng bệnh đi vào, đứng ở bên cạnh, là Kim Thái Hanh một bộ biểu tình không quan tâm, trái tim của tôi đau nhói.

Tôi rất yêu Kim Thái Hanh, hận Trịnh Hào Tích.

Nhưng là tại sao... Trịnh Hào Tích sẽ quan tâm tôi... Mà không phải Kim Thái Hanh...

“Cậu muốn uống nước sao? Chờ chút, tôi lấy cho cậu.” Trịnh Hào Tích nói, từ bên cạnh cầm lấy một cái chén nước mở ra nước ấm bình đến một chén đưa cho ta.

Tôi không muốn uống, bởi vì người đó là Trịnh Hào Tích, phá huỷ cả đời tôi.

Tôi vốn định muốn đẩy hắn ra, mà sức mạnh của hắn quá lớn, ngạnh đem nước rót vào.

17. Chương 17: Khoảng Không

- Tôi yêu, tôi yêu tất cả đều thuộc về cậu, vĩnh viễn không có người khác thay thế cậu, bởi vì tôi vĩnh viễn thuộc về cậu-

Kim Thái Hanh sau khi rời khỏi bệnh viện, run rẩy ôm lấy lồng ngực.

Từ sau khi Phác Trí Mân phản bội hắn, hắn rốt cuộc không còn đau nữa, bởi vì chút đau này cũng đã làm hắn chết lặng.

Tim một chút lại một hạ đau đớn, đây không phải là Kim Thái Hanh, Kim Thái Hanh... Hắn đã sớm không còn đau.

“Tôi làm sao vậy... Đây là thế nào...” Hắn ôm lấy trái tim của mình, đã rất lâu rồi cái cảm giác này mới một lần nữa tập kích lại.

Qua lâu như vậy, hắn mới lại cảm nhận được đau lòng...

Trịnh Hào Tích, cùng Phác Trí Mân, còn có cái hôn ngọt ngào kia của bọn họ, khiến Kim Thái Hanh cảm thấy đau.

Hồi tưởng lại cái hôn kia, tim lại không tự chủ được đau đớn.

Đây không phải là Kim Thái Hanh... Kim Thái Hanh không phải là người như thế... Hắn đã sớm chết lặng...

Hắn hoàn toàn không biết, nước mắt từ khóe mắt của hắn rơi xuống.

Hắn... Đây là khóc?

“Phác Trí Mân, cậu đến cùng cho chuốc tôi loại thuốc gì, đem tôi làm thành bộ dáng này.”

Kim Thái Hanh đứng ở bên ngoài rất lâu, rốt cục vẫn là quyết định trở lại, đi tìm Phác Trí Mân.

Từ từ đi tới phòng bệnh Phác Trí Mân, lại không dám đi vào, Kim Thái Hanh do dự một hồi, vẫn là nhìn qua.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, Kim Thái Hanh nhìn thấy, Phác Trí Mân bị Trịnh Hào Tích đặt ở dưới thân, trên người che kín vết hôn.

Nghe thanh âm nhỏ vun, Phác Trí Mân, cậu thật làm cho tôi buồn nôn.

Phác Trí Mân đỏ cả mặt mà nằm ở dưới thân Trịnh Hào Tích, bị Trịnh Hào Tích dùng sức mà cắn vào, hần sắp điên rồi.

Rõ ràng không muốn nhưng thân thể vẫn là theo bản năng kẹp lấy hần.

Thật là ghê tởm... Cậu như thế này sẽ làm người khác buồn nôn a...

“Trịnh... Hào Tích... Ân... Buông tôi ra... Thả... Buông tôi ra... A...” Phác Trí Mân muốn tránh thoát khỏi hần, thân thể lại xụi lơ, một điểm khí lực cũng không có.

Trịnh Hào Tích cúi người, ngậm Phác Trí Mân đầu nhũ, hút một hơi.

“Ân ——” Phác Trí Mân theo bản năng rên một chút.

Kim Thái Hanh đứng ở ngoài cửa nhìn hai người bọn họ, cũng không dám bận tâm quá nhiều, đập mở cửa phòng, “Rầm — “

Phác Trí Mân quay đầu đi, nhìn thấy Kim Thái Hanh khuôn mặt chán ghét mà nhìn mình, cậu hoảng rồi.

Nỗ lực giãy dụa rời khỏi Trịnh Hào Tích, ai biết Trịnh Hào Tích như trước không quan tâm cậu, ra sức cầm lấy bờ vai cậu đem cậu đè lên giường không thể động đậy.

“Trịnh Hào Tích ngươi tên khốn kiếp này!” Kim Thái Hanh gào thét, tựa hồ là muốn làm cho cả bệnh viện mọi người đều nghe thấy.

“Bóp——” Trịnh Hào Tích bị Kim Thái Hanh nắm một quyền ngã xuống giường.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy khóe miệng chảy máu.

Phác Trí Mân ly khai khỏi sự giam cầm của Trịnh Hào Tích, suy nhược mà dùng chân ôm lấy chính mình.

Trịnh Hào Tích không căng thẳng, chỉ là hơi sửa lại quần áo một chút, đứng lên liền trả lại cho Kim Thái Hanh một quyền.

“Kim Thái Hanh, đây là trả lại cho cậu.” Trịnh Hào Tích liếm máu trên khóe miệng, liền cho Kim Thái Hanh một quyền.

Kim Thái Hanh va vào vách tường, “Cú đấm này, tôi thay Phác Trí Mân trả lại cậu.”

Nghe thế, Kim Thái Hanh nở nụ cười, như là cười nhạo Trịnh Hào Tích.

“Là sao? Thay người? Hay thay Phác Trí Mân? Làm sao không đề cập tới Toàn Chính Quốc?”

Nhìn thấy Trịnh Hào Tích hơi vặn vẹo, trương mặt, Kim Thái Hanh nói tiếp: “Tôi quên mất, Toàn Chính Quốc đã sớm chết rồi, là bị người giết chết!”

“Thịch ——” Trịnh Hào Tích hai mắt đỏ lên, như là bất cứ lúc nào cũng đều muốn khóc.

18. Chương 18: Kim Thái Hanh

- Đáp ứng ta đây sẽ là yêu vĩnh viễn, chúng ta sẽ vĩnh viễn như vậy yêu nhau, chúng ta cũng có thể tại điểm thời gian cuối cùng bắt đầu lại từ đầu.-

“Thái Hanh a... Chúng ta... Là không cần có quan hệ ...” Phác Trí Mân nằm trên giường bệnh nói câu này, thật sự làm ta tổn thương.

Trí Mân, cậu không phải nói, cậu yêu tôi sao?

Vì sao lại nói ra những lời này? Là lỗi của ta... Khiến cậu bị thương thành như vậy.

“Tôi sai rồi... Trí Mân, xin lỗi, thật sự xin lỗi...”

Ta thật sự muốn giết mình... Lời nói của Trịnh Hào Tích ta còn hiểu được, nguyên lai ta buồn cười dường nào.

Nhìn người trước mặt không có nửa điểm biểu tình, chỉ là bất lực rơi nước mắt.

Ta thật sự cảm thấy hoảng loạn, ta đang sợ hãi.

Sợ sệt cậu ta sẽ thật sự biến thành một con rối không có sức sống, mà kẻ cầm dây lại là ta.

“Thỏ hào... Tôi cầu van cậu... Không nên cùng tôi có bất kỳ quan hệ gì ...”

Cậu ta như vậy bất lực, nắm thật chặt quần áo của ta, cậu ta đang cầu xin ta.

Ta không muốn mất đi Phác Trí Mân.

Đã từng mất cậu ta, lần này ta thật sự không muốn buông tay.

“Tôi không muốn buông cậu ra, cậu cũng không nên đuổi tôi đi, cậu không phải rất yêu tôi sao?”

“Không nên đuổi tôi đi.” Ta cảm thấy nước mắt trong hốc mắt, nhẹ nhàng ôm lấy Phác Trí Mân.

Thân thể của cậu ta bỗng nhiên bắt đầu run rẩy, nhỏ giọng phát ra nghẹn ngào.

Phác Trí Mân ôm ta thật chặt, khóc thút thít như là nhấn nhay bao nhiêu năm oan ức mới có thể phát ra.

“Thái Hanh a... Cậu không phải hận tôi sao... Hiện tại tại sao có thể nhanh như vậy tha thứ cho tôi... Tại sao không luôn hận tôi...”

Lòng ta đau đến tột đỉnh, càng thêm dùng sức mà ôm chặt cậu ta.

“Chớ nói chuyện, muốn khóc cứ khóc đi... Xin lỗi.” Phác Trí Mân khóc thút thít dần dần biến thành tiếng khóc, làm ướt bờ vai của ta.

“Tại sao muốn một lần nữa yêu tôi? Tại sao không luôn hận tôi, nếu cậu có thể vẫn luôn hận tôi thì tốt biết bao a...”

Ta không hiểu ý tứ của cậu ta, chỉ là đơn thuần cho là cậu ta vẫn là không có biện pháp tiếp thu.

Cậu ta chỉ là còn không có cách nào tiếp thu ta, ta thật khờ.

Qua lâu như vậy, ta mới đột nhiên phát hiện, ta còn yêu Phác Trí Mân.

Dù cho đã từng có hận cậu ta thật nhiều, cũng có thể bởi vì một câu nói của Trịnh Hào Tích mà đánh nát bức tường kiên cố này.

Ta không biết Phác Trí Mân hiện tại có tâm tình gì, cũng không biết cậu ta bây giờ là hận ta hay còn yêu ta.

Mà này đó cũng không đáng kể, chỉ cần ta yêu cậu ta là đủ rồi.

Phác Trí Mân hận ta cũng không quan tâm, cậu ta muốn đánh ta cũng không quan tâm, ta chỉ là muốn bồi thường những hở thẹn ta đã gây ra cho cậu ta.

Ta cũng không biết chúng ta còn có thể yêu nhau hay không, ta chỉ là muốn bắt đầu lại từ đầu.

Mà Phác Trí Mân tựa hồ lại không hề có chút nào cho ta cơ hội...

Cậu ta nằm viện chừng mấy ngày, thân thể dần dần tốt lên, thế nhưng ta vẫn còn thường thường thấy cậu ta nhẹ nhàng ho khan.

Mỗi lần đều ít nhiều ho ra máu nữa, bác sĩ nói là dạ dày xuất huyết, mà ta vẫn có chút không tin.

Lâu như vậy rồi, làm sao một điểm tiến triển cũng không có?

Có lúc, ta tiến vào phòng bệnh của cậu ta, mỗi lần cùng bác sĩ y tá vừa nói vừa cười, nụ cười của cậu ta lại cứng đờ.

Sau đó một câu cũng không nói, ta còn là làm cậu ta thương tổn đi.

Nằm viện một tuần lễ sau, Phác Trí Mân xuất viện, sắc mặt của cậu ta trở nên so với trước đây càng thêm trắng bệch.

Tựa hồ là bộ dáng mới khỏi bệnh nặng.

Ta đưa Phác Trí Mân trở về nhà. Căn phòng kia không cho cậu ta ở nữa, mà là cho cậu ta một phòng khác.

Ta muốn làm cho cậu ta chậm rãi tiếp thu ta, mà không phải bị ta cưỡng bách.

Phác Trí Mân sau khi về nhà, rất ít nói, mãi vẫn là ta tự làm bầm lâu bầu nói chuyện một mình.

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng ta vẫn vô cùng thỏa mãn.

Lại qua một tuần, ta nghe Phác Trí Mân nói với ta câu đầu tiên: “Thái Hanh...”

Chật chẽ bởi vì hai chữ này, ta cũng hưng phấn lên.

Cậu ta nhìn ta, nói rằng: “Có thể cùng tôi đi một chỗ không?”

Vì vậy, ta và Phác Trí Mân liền đi tới nơi mà cậu ta muốn đi.

Chỗ đó rất đẹp, lại cách nhà rất xa.

Nơi này có đầy hoa tươi, Phác Trí Mân quay đầu lại, nhìn ta, nhưng là ánh mắt bi thương.

Ta có chút bối rối, chưa từng gặp ánh mắt cậu ta như thế.

“Thái Hanh... Cậu có cảm thấy nơi này hoa rất đẹp không?”

“Ân, rất đẹp.”

“Nhưng cho dù hoa nơi này đẹp thế nào, tôi vẫn chỉ thích một loại hoa, Vật Vong Ngã.”

“Nhưng Vật Vong Ngã sinh trưởng ở nơi quá cao, tôi không có cách nào hái được nó, dù cho tôi thật sự hái được nó cũng sẽ khô héo.”

Phác Trí Mân nói những câu này khiến ta có chút đau lòng.

Cậu ta nhìn ta, nói tiếp: “Nếu như, tính mạng của tôi chỉ còn dư lại một năm, thậm chí không tới một năm, tôi chỉ muốn làm bốn chuyện.”

“Hôn cậu.”

“Ôm cậu.”

“Yêu cậu.”

“Nhớ cậu.”

Phác Trí Mân khóe mắt run rẩy, nước mắt xẹt qua gò má của cậu ta.

“Nhưng những chuyện này, mãi mãi cũng chỉ trong ảo tưởng của tôi mới xuất hiện, tôi, vẫn không có tư cách này đi?”

Làm sao sẽ? Cậu đồ ngốc này, ta và cậu đều yêu nhau như vậy, làm sao sẽ?

Ta áp sát tới, nâng mặt cậu ta lên, hôn đôi môi của cậu ta.

Cậu ta ngẩn người, cũng từ từ đáp lại ta.

Ta liền nhẹ nhàng dùng hai tay ôm lấy cậu ta, từng điểm từng điểm dùng sức.

Như muốn đem cậu ta tiến vào trong máu thịt, làm cho cậu ta cả đời sẽ không rời khỏi ta.

—Hôn cậu.

—Ôm cậu.

Chúng ta triền miên rất lâu, vốn nên là ngọt ngào tất cả những thứ này, lại bị chúng ta diễn biến tựa hồ là bi kịch.

Phác Trí Mân chậm rãi buông ta ra, lấy tay nắm thật chặt tay kia của ta.

Phác Trí Mân chậm rãi nói: “Tôi thật sự đã lâu không có chạm qua tay của cậu, bởi vì quá mức nhớ cậu, tôi đã sắp quên mất.”

Tay cậu ta rất gầy, thậm chí gầy đến mức ta hơi nắm một chút thì sẽ đau.

Yêu cầu của cậu ta tất cả đều là chuyện đơn giản, lại không một chút nào dám lưu luyến, quả nhiên, còn là một đứa ngốc a.

“Thái Hanh...”

“Tôi ở đây.”

Ta nắm chặt tay cậu ta, tay nhỏ gầy rất cực không giống như trước giấy dựa.

“Tôi có thể yêu cậu sao?” Cậu ta mang theo nồng đậm khẩn cầu.

Tôi có thể yêu cậu sao? Cậu ta không dám để cho ta thích cậu ta đúng không?

Trí Mân mãi mãi giống như là kẻ ngốc, thậm chí yêu thích một người, cũng phải khấn cầu người kia đồng ý.

Đem địa vị của chính mình rơi xuống bụi trần như vậy, mãi mãi cũng chỉ có thể bị động.

Ta lại một lần hôn cậu ta, cậu ta hội hiểu.

Vốn là cậu ta vẫn có thể đáp lại ta, mà không lâu sau đó, Phác Trí Mân tựa hồ lại tái phát dạ dày xuất huyết.

Cậu ta vội vàng đẩy ra ta, dùng sức mà ho khan, thanh âm kia đâm vào trái tim của ta.

“Trí... Cậu làm sao vậy... Không phải đã khỏe rồi sao? Tại sao lại ho khan.”

“Tôi không sao... Thật sự không có chuyện gì... Khụ khụ khụ...” Khóe miệng của cậu ta lại một lần nữa tràn ra máu tươi, một phần còn bắn tung tóe dưới đất.

“Chúng ta đi bệnh viện đi, tôi nhờ bác sĩ khám cho cậu một chút, chúng ta đi thôi.” Ta muốn kéo cậu ta.

“Không... Không cần...” Cậu ta kháng cự, “Tôi không muốn đi. Tôi sợ nếu tôi đi, thời gian tôi bồi cậu sẽ càng ít.

Đứa ngốc... Làm sao sẽ, chúng ta không phải có thể mỗi ngày gặp nhau sao.

...

Nhìn thấy Trịnh Hào Tích hơi vặn vẹo trương mặt, Kim Thái Hanh nói tiếp: “Tôi quên mất, Toàn Chính Quốc đã sớm chết rồi, là bị cậu giết chết!”

“Thịch ——” Trịnh Hào Tích hai mắt đỏ lên, như là bất cứ lúc nào đều muốn khóc.

Hắn cho Kim Thái Hanh một quyền.

Kim Thái Hanh xoa xoa vết máu, dùng hết toàn bộ khí lực, cầm lấy Trịnh Hào Tích cổ áo của đánh một quyền quá khứ.

“Cậu không phải nói cậu rất yêu Toàn Chính Quốc sao? Làm sao bây giờ còn muốn cùng Phác Trí Mân thượng trên giường?” Kim Thái Hanh lại một chân đạp tới, còn Trịnh Hào Tích thì như là chết lặng không đánh trả lại.

“Toàn Chính Quốc đã chết rồi sao? Cậu ấy còn chưa có chết, cậu yêu cậu ấy như thế nên cậu ấy làm sao chết được?”

“Bốp!” Kim Thái Hanh lại một lần nữa cầm lấy cổ áo Trịnh Hào Tích đánh.

Nếu như hắn có thể, Kim Thái Hanh hận không thể đem trái tim Trịnh Hào Tích trái tim móc ra.

Hắn muốn thấy tâm Trịnh Hào Tích tâm rớt cuộc là cái gì, có thể ngay khi người yêu của mình vừa mới chết liền tìm người khác.

Trịnh Hào Tích ngây ngốc nhìn Kim Thái Hanh, tùy ý hắn hành hung, khí thế vừa nãy tất cả đều bị Kim Thái Hanh làm biến mất.

“Tôi và Chính Quốc là bằng hữu, tôi làm sao không biết cậu ấy đau, cậu ấy bây giờ thấy cậu thì sẽ khóc, tâm cậu ấy sớm đã bị cậu nghiền nát, cậu ấy chết chỉ vì cậu!”

“Cậu làm sao cứ xem chuyện là đương nhiên như vậy? Dem Trí Mân, đem người yêu của tôi xem là Toàn Chính Quốc? Cướp đi cậu ta, khiến tôi cứ như vậy hận cậu với cậu ta à!” Kim Thái Hanh lý trí đã bị phần nộ che mất.

Nhìn Trịnh Hào Tích bị đánh nằm trên đất không có một chút ý muốn phản kháng, Kim Thái Hanh càng thêm điên cuồng đánh hắn.

Bác sĩ nghe tiếng đánh nhau liền tiến vào, giữ Kim Thái Hanh đã đánh mất lý trí.

“Cậu cho rằng... Tôi không yêu cậu ta sao?” Trịnh Hào Tích nhìn Kim Thái Hanh.

“Cậu dựa vào cái gì? Chỉ bằng cậu yêu cậu ta?” Kim Thái Hanh chỉ vào Phác Trí Mân nằm trên giường bệnh.

“Không sai a! Tôi yêu vẫn luôn là Toàn Chính Quốc! Cậu cho rằng tôi cướp người yêu của cậu là vì cái gì! Người tôi yêu, vẫn luôn là Toàn Chính Quốc!”

Trịnh Hào Tích đứng dậy, muốn qua cho Kim Thái Hanh một quyền, lại bị mấy bác sĩ ngăn cản.

Trịnh Hào Tích mù quáng, mang theo nước mắt, nhìn Kim Thái Hanh.

Hắn từ từ mở miệng, khóe miệng ý cười không giấu được: “Trí Mân giống Chính Quốc như vậy...”

“Cậu...” Nghe Trịnh Hào Tích trả lời, Kim Thái Hanh muốn thoát khỏi mấy bác sĩ đang ngăn cản, lại bị giữ lấy mạnh hơn.

“Cậu có biết... Tôi vì sao Chính Quốc vừa chết liền đi tìm Trí Mân, bởi vì cậu ấy giống Chính Quốc như vậy, tôi muốn được cậu ta, ít nhất như vậy tôi có thể lừa gạt mình... Chính Quốc, còn bên cạnh tôi...”

Trịnh Hào Tích như là âm mưu thực hiện được nở nụ cười.

Rất điên cuồng cười, xen lẫn tiếng khóc.

“Trịnh Hào Tích, cậu điên rồi!”

“Đúng vậy, tôi chính là điên rồi, tôi yêu Chính Quốc như vậy, cho nên, tôi cũng sẽ không buông Phác Trí Mân, Phác Trí Mân, cậu ấy là của tôi.” Trịnh Hào Tích hất mấy bác sĩ, từ từ đi hướng Kim Thái Hanh.

Hắn nhìn Kim Thái Hanh, nói rằng: “Kim Thái Hanh, lần này, cậu thua, Phác Trí Mân, cậu ấy không lâu nữa sẽ rời đi.”

Hắn quay đầu lại nhìn Phác Trí Mân một chút, sau đó rời khỏi nơi này.

Kim Thái Hanh bị các bác sĩ buông ra, nhìn Phác Trí Mân nằm ở trên giường, sưng sờ mà nhìn về phía trước.

Kim Thái Hanh đau đớn, hắn lại một lần nữa cảm thấy đau đớn, lần này, hắn là chân thật mà cảm nhận được đau đớn.

“Trí Mân...” Kim Thái Hanh từ từ đi tới Phác Trí Mân, nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên.

Phác Trí Mân nhìn Kim Thái Hanh, trong hai mắt mang theo nước mắt.

Một giây sau, nước mắt kia liền rơi xuống.

“Xin lỗi... Xin lỗi... Thật sự xin lỗi...” Kim Thái Hanh sắp mất khống chế, đối Phác Trí Mân hổ thẹn khiến cho hắn như muốn giết mình.

Lâu như vậy rồi, mới phát hiện, hắn là như vậy yêu Phác Trí Mân.

Dù cho qua lâu như vậy, vẫn là như vậy yêu cậu.

Qua đã lâu, Phác Trí Mân mới mở miệng: “Thái Hanh a...”

“Chúng ta...”

“Là không cần có quan hệ...”

19. Chương 19: Phác Trí Mân

Mắt của tôi chỉ vì tìm cậu, tâm lý đau khổ, chỉ là nhìn cậu, trái tim của tôi vì sao lại như vậy mà điên cuồng loạn động.-

Máu tươi nơi cổ họng tràn ra càng nhiều, sắp làm tôi hít thở không thông, quá đau.

Thông khổ bệnh này khiến cho tôi không cách nào khống chế được mà quỳ dưới đất nôn ra máu.

Kim Thái Hanh bỗng nhiên ngồi chồm hồm xuống ôm lấy tôi thật chặt, vỗ nhẹ lưng của tôi.

Tôi muốn đẩy cậu ấy ra, y phục của cậu ấy đã bị máu của tôi làm dơ, nhưng càng đẩy, cậu ấy trái lại lại càng ôm tôi thật chặt.

Lúc này tôi chỉ cần uống thuốc, cảm giác này chẳng mấy chốc sẽ tốt đẹp.

Tôi không dám, Thái Hanh cậu ấy bây giờ đang ở bên cạnh... Tôi sợ cậu ấy sẽ phát hiện được bệnh của tôi không phải dạ dày xuất huyết.

Mà là ung thư não.

Tôi ra sức mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt lại làm cho tôi kinh hoảng, chuyện gì xảy ra...

Tôi cảm thấy, thị lực tựa hồ đang giảm xuống, trước mắt hoàn toàn trở nên mơ hồ.

Ung thư não, còn có thể khiến thị lực giảm xuống.

Tôi vất vả cực kỳ mà nhìn về phía Kim Thái Hanh, tôi nhìn có chút không rõ, chỉ thấy được bóng của cậu ấy.

Tôi dùng sức trừng mắt nhìn, khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng.

Không... Tại sao lại như vậy...

Tôi nhất định đang khóc, bằng không sẽ không như vậy, sẽ không... Tôi sẽ không thấy rõ người tôi yêu Kim Thái Hanh...

Tôi làm sao có thể mù?

“Trí? Trí Mân? Cậu làm sao vậy, làm sao vậy... Đừng dọa tôi, đừng dọa tôi.” Bên tai, giọng Kim Thái Hanh truyền tới.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới, thuốc của tôi... Chỉ có cái này có thể cứu tôi...

Tôi lùi về sau, lấy chai thuốc của tôi, tôi chỉ hy vọng Kim Thái Hanh sẽ không phát hiện mà thôi.

“Trí Mân... Cậu làm sao vậy...” Kim Thái Hanh cũng theo sau, tôi chỉ có thể tăng nhanh tốc độ lùi về sau, vội vàng uống thuốc, sau đó cất lọ thuốc.

Một hồi, Kim Thái Hanh đi đến bên cạnh tôi, nhìn tôi.

Cảm giác nôn ra máu không còn nữa, nhưng thị lực lại không tốt lên bao nhiêu, tôi run rẩy đưa tay ra nhìn.

Rõ ràng... Tôi có thể nhìn thấy vật ở gần, xa một chút lại không nhìn thấy.

Tôi lập tức ngồi sụp xuống đất, hai mắt chỉ có thể nhìn cảnh vật mơ hồ trước mắt, loại cảm giác đó, thật sự rất khó chịu.

Cảm thấy vai được người ôm, tôi chậm rãi xoay đầu lại, may là tôi còn có thể nhìn thấy Thái Hanh.

Chỉ có điều, biết đâu có thể vài ngày tới, tôi không còn nhìn được nữa?

Nghĩ tới tôi thật sự mù, là thế nào bộ dáng, tôi thật sợ hãi.

“Thái Hanh... Cậu nói tôi nên làm gì? Tôi không lâu nữa có thể phải đi, tôi nên làm gì...”

“Trí Mân, cậu mệt rồi, chúng ta về nhà đi.”

Về nhà?

Hảo, chúng ta về nhà đi.

Tôi bị Kim Thái Hanh ôm chặt, từng bước từng bước đi.

Tôi không dám tưởng tượng tôi sau đó là bộ dạng gì, nếu như bây giờ Kim Thái Hanh tha thứ cho tôi.

Như vậy tôi chỉ có bệnh tình xấu hơn trước, làm cho cậu ấy hận tôi như trước kia, hoặc là, so với từ trước càng thêm hận tôi.

Tôi thật không có tư cách khiến Thái Hanh yêu tôi, bất kể là cách gì.

Đi hai mươi phút mới về đến nhà, đã thấy Trịnh Hào Tích đứng ở nơi đó.

“Trịnh Hào Tích?” Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt mày thật sự, không muốn đối với hắn nói lời thừa thãi.

Hắn cái gì cũng không nói, chỉ là đi tới, nắm lấy bờ vai của tôi, vừa muốn đem tôi kéo qua, Kim Thái Hanh lại ngăn cản hắn.

“Thả ra.” Kim Thái Hanh không có nửa điểm nhiệt độ nói.

“Tôi làm sao phải thả ra, người nên thả ra là cậu đi?” Đối mặt Trịnh Hào Tích khiêu khích Kim Thái Hanh, tôi tàn nhẫn mà hất hắn ra.

“Tôi không muốn gặp anh, anh đi đi.” Trước đây rất sớm, tôi đã phát hiện, hắn căn bản cũng không yêu tôi, chẳng qua là muốn tôi thỏa mãn hắn thôi.

“Có đúng không? Trí Mân.” Trịnh Hào Tích bỗng nhiên nở nụ cười, “Cậu làm như vậy là muốn tôi đem bí mật của cậu nói ra sao?”

Hắn làm khẩu hình, Kim Thái Hanh không có đoán được, nhưng tôi liếc mắt một cái liền biết: Ung thư não.

Tiểu nhân hèn hạ, tôi không muốn thuận theo hắn, nhưng bây giờ cũng không có cách nào, tôi chỉ có thuận theo hắn.

Tôi chậm rãi đem tay Kim Thái Hanh trên bờ vai tôi buông xuống, đi đến bên cạnh Trịnh Hào Tích.

“Phác Trí Mân, cậu!” Kim Thái Hanh khiếp sợ cùng phẫn nộ.

Tôi chỉ có không ngừng giải thích: “Thái Hanh, xin lỗi, xin lỗi, tôi đi chẳng mấy chốc sẽ về, chờ tôi một lúc...”

Tôi như vậy bị Trịnh Hào Tích mang đi, tôi thực sự hối hận, thật sự không nên đem bệnh tình của chính mình nói cho hắn biết.

Hiện tại, bệnh này, thành thủ đoạn uy hiếp tôi của hắn, chẳng lẽ lại giống như kiểu trước đây bị hắn uy hiếp sao?

Trịnh Hào Tích dẫn tôi tới một quán cà phê, tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống xuống.

“Nói đi, tôi không cùng anh tốn thời gian nữa.” Trịnh Hào Tích không để ý chút nào, chỉ kêu người phục vụ gọi hai phần cà phê, tiếp tục nhìn bên ngoài cửa sổ.

“Trịnh Hào Tích, anh đến cùng muốn làm gì, nói nhanh một chút, đừng giả ngu.” Tôi phẫn hận nhìn hắn.

Chỉ thấy Trịnh Hào Tích xoay đầu lại, mỉm cười nhìn tôi nói: “Tôi chỉ muốn cậu theo tôi một thời gian, coi như làm người yêu của cậu.”

Tôi bỗng nhiên muốn cười, đến nay tôi đều nhớ Trịnh Hào Tích trong bệnh viện nói cái gì.

Cái gì người yêu? Cái gì cùng anh một hồi?

“Anh không phải rất yêu Chính Quốc sao? Làm sao tới tìm tôi? Sao không ra nghĩa địa nhìn anh ấy.” Tôi muốn chọc giận hắn.

Cà phê đã bùng lên, hắn cười híp mắt nhìn ta, tựa hồ nhắc tới Chính Quốc không một chút nào sẽ thương tâm.

“Tôi đương nhiên yêu Chính Quốc a, bởi vì cậu chính là cậu ấy a, cậu là người yêu người yêu của tôi.” Trịnh Hào Tích bùng ly cà phê khê nhấp một ngụm.

“Trịnh Hào Tích anh điên rồi có đúng không!” Tôi kinh hô, vừa muốn đứng lên rời đi, lại bị hắn kéo tay.

“Cà phê đã bùng lên không uống sao được?” Tôi không muốn để ý đến hắn, vừa muốn đi, hắn liền nắm chặt tay của tôi: “Trí Mân, đừng quên, tôi có nhược điểm của cậu.”

Tôi nỗ lực không chế lửa giận đáng sợ trong lòng.

Tuy rằng tôi biết, dù cho tôi thật sự bộc phát ra, cũng đánh không lại hắn.

Không sai, hắn có nhược điểm của tôi, chính là bệnh của tôi.

Tôi đáng lẽ phải biết từ sớm, nói cho hắn biết sẽ hại tôi.

Tôi lại lần nữa ngồi xuống, cầm ly cà phê trước mắt toàn bộ đổ vào miệng.

Chất lỏng nóng bỏng làm cổ họng của tôi rất đau, nhưng tôi không một chút nào quan tâm những thứ này.

“Hào, anh hài lòng chưa?” Tôi rút giấy lau miệng, sau đó đứng dậy rời khỏi.

“A, Phác Trí Mân.” Trịnh Hào Tích một tiếng này khiến tôi ngừng lại.

“Cậu bây giờ là không muốn tôi đem bệnh tình của cậu nói cho Kim Thái Hanh, đúng không?”

Xác thực, tôi hận hắn không thể ngay bây giờ mất trí nhớ, chết càng tốt hơn.

“Tôi có thể đáp ứng cậu, chỉ có điều cậu phải trao đổi một thứ khác — mỗi ngày bồi tôi, cậu có thể ở bên cạnh Kim Thái Hanh, nhưng khi tôi vừa gọi cậu, cậu nhất định phải đến bên tôi.”

“Anh thật hèn hạ! Tôi...” Phút chốc, tôi cảm thấy đầu rất đau, phải vịn vào bàn, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

“A, tôi quên mất.” Tôi nghe giọng Trịnh Hào Tích, cũng là âm thanh tôi nghe được cuối cùng.

“Cậu không biết đi, tôi có bỏ thuốc trong cà phê của cậu.”

Sau đó, tôi liền không còn cảm giác.

20. Chương 20: Phác Trí Mân

- Như lời nói dối giống như giấc mộng, gặp người hồi ức, ta như trước hội ở chỗ này chờ người, nội tâm rung động, không có cách nào nhúc nhích.-

Lần thứ hai tỉnh lại, tôi phát hiện mình nằm ở trên một cái giường, thoáng hơi nhúc nhích, hạ thân liền cảm thấy đau đớn.

Vừa quay đầu liền nhìn thấy Trịnh Hào Tích ngồi ở một bên uống nước, chỉ mặc áo ngủ thật mỏng, một bộ dáng dấp lười biếng.

“Cậu đã tỉnh a, muốn uống nước sao?”

“Tôi đang ở đâu, bây giờ là mấy giờ” Tôi không để ý chút nào đến câu hỏi của hắn.

Trịnh Hào Tích cũng không trả lời, chỉ là nhìn tôi một cái, liền uống một ngụm nước, “Buổi tối, cậu bây giờ ở nhà tôi.”

Buổi tối? Tôi ngủ lâu như vậy sao? Thái Hanh... Cậu ấy đợi rất lâu rồi đi...

Tôi bỗng nhiên bối rối, bước xuống giường, thân thể lại té ở trên sàn nhà cứng rắn.

Lúc này, tôi mới phát hiện tôi cư nhiên khóa thân!

“Trịnh Hào Tích... Anh!”

“Tôi bế cậu lên.” Hắn bình tĩnh nói, “Ảnh tôi đã chụp, video tôi đã quay, nhưng cậu không biết thôi.”

Hắn nói từ bên cạnh bàn ném tới một xấp ảnh, toàn bộ là tôi.

Trong hình tất cả đều là tôi mặt hướng thụ mà nằm ở dưới thân Trịnh Hào Tích, sắc mặt ửng đỏ, trên người đầy kín dấu hôn.

“Tôi sẽ không như vậy... Không phải như thế...”

Tôi làm sao có khả năng...

“Trong cà phê của cậu tôi có bỏ xuân dược. Nếu không làm tình cùng một người hôn mê cũng không có gì thú vị.” Hắn hài lòng nhìn những bức ảnh kia, nở nụ cười.

“Trịnh Hào Tích anh thật khốn nạn!” Tôi nỗ lực đứng lên, thân thể lại bủn rủn vô lực.

“Cậu có thể đi, thế nhưng y phục của cậu tất cả đều bị tôi vứt rồi, nếu không như bé ngoan nghe lời người lớn lên giường trở lại, tôi làm gì chắc cậu cũng biết.”

“Đừng hòng, tôi... A...” Trịnh Hào Tích tựa hồ giận thật, tàn nhẫn mà cắn miệng môi của tôi, đây không

phải là hôn môi, mà là trừng phạt.

Nước bọt trong miệng bị hút đi, môi cũng bị cắn rách.

Tôi muốn giãy dụa, muốn rời khỏi, rồi lại bị đẩy về trên giường, thời khắc này, tôi thật sợ.

“Phác Trí Mân, cậu đừng lại phá tôi lần nữa, tôi không nhiều kiên trì như vậy.”

Trịnh Hào Tích cởi hết áo ngủ của mình quăng trên đất, như là phát điên liếm hôn cổ tôi.

Một đường hướng xuống phía dưới, ngậm lấy đầu nhũ của tôi nặng nề bắt đầu hút.

“A... Ân...” Tôi không cách nào khống chế mà phát ra tiếng rên rỉ, muốn nhịn xuống lại căn bản là không có cách nhịn xuống.

Cực vật nóng rực để sau mặt huyết, sau đó dùng lực đâm tiến vào, tôi chỉ có thể cao giọng rít gào, như mặc người làm thịt.

“Ừm... A! Trịnh... Trịnh Hào Tích... A... Thả tôi ra...”

Hắn dùng lực tát ta hai bạt tay, một tia máu tươi từ khóe miệng chảy xuống.

Hắn cầm lấy tóc của tôi, cưỡng bách tôi nhìn hắn: “Phác Trí Mân, cậu nhìn cho rõ ràng, hiện tại làm cậu là ai! Nói a, nói cho tôi a!”

Sau quan huyết không có quy luật nào mà co rút lại, đem Trịnh Hào Tích ôm chặt chẽ bên trong.

Tôi cắn môi, không nói lời nào, mà âm thanh nhỏ vụn vẫn phát ra.

“Chát—” Một bạt tay nữa, trên giường lổm đổm máu.

“Tại sao không nói? Nói a, cần tôi đem tất cả ảnh cùng video kia đưa cho Kim Thái Hanh sao?”

“Trịnh... Hào Tích...” Tôi rất vô dụng mà thỏa hiệp, nghe tôi nói, Trịnh Hào Tích lộ ra nụ cười như chiếm được ai đó.

“Lớn tiếng một chút, tôi không nghe thấy.”

“Trịnh Hào Tích... Hiện tại làm tôi... Là Trịnh Hào Tích...”

Tôi chỉ cảm thấy được tâm chính mình đều sắp bị nghiền nát.

Thật hy vọng này đó đều chỉ là một giấc mộng, mà hạ thân đau đớn khiến ta ý thức được là không thể nào.

“A! Ân... Chậm... Chậm một chút...” Hấn dùng sức mà chống đỡ tôi, chạm tới điểm mẫn cảm, tôi theo bản năng kẹp lấy hấn.

Một dòng dịch nóng truyền vào trong nơi sâu xa nhất của cơ thể, mà tôi đến bây giờ vẫn còn kẹp cự vật của hấn, xấu hổ không thôi tôi nhắm hai mắt lại quay đầu qua.

“Cậu cho rằng kết thúc rồi à?” Trịnh Hào Tích thanh âm trầm thấp lại một lần nữa truyền tới.

Thả tôi đi... Trịnh Hào Tích... Cầu van anh...

Tôi chỉ cảm thấy hai mắt chảy xuống dòng nước ấm, lại bị một mảnh mềm mại hôn, “Tại sao khóc?”

Trịnh Hào Tích lại trở nên ôn nhu nói làm tôi cảm thấy kinh ngạc.

“Tôi không có.” Tôi đẩy Trịnh Hào Tích ra, chỉ cảm thấy hấn thật ghê tởm.

“Xin lỗi a... Tôi vừa nãy làm đau cậu đi, một lát nữa tôi bôi thuốc cho cậu, không nên tức giận.” Trịnh Hào Tích ôm lấy tôi, đầu dựa vào bả vai tôi.

Tôi không nói gì, chỉ là không nghĩ muốn để ý tới hành vi nhảm chán này của hấn.

“Đừng khóc a, cậu khóc tôi sẽ đau lòng.” Trịnh Hào Tích đột nhiên toát ra câu này vô lý đầu lời nói nhượng ta rất kinh ngạc —— ta hiện tại căn bản cũng không có khóc a.

Liền tại lúc này, ta nhìn thấy Trịnh Hào Tích cười, đặc ý cười.

Hấn từ bên giường một bên chậm rãi cầm lấy một thứ, điện thoại di động của hấn.

Điện thoại di động còn đang nói chuyện điện thoại, mà lên mặt hiện lên tên là, Kim Thái Hanh.

“Trịnh... Trịnh Hào Tích... Anh...”

“Thật không tiện, Phác Trí Mân hiện tại đang gọi tôi đây, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho cậu sau.” Trịnh Hào Tích cúp máy sau đó dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn ta.

“Tên điên, anh là tên điên! Khốn nạn!” Tôi bất lực mà khóc, muốn đánh hắn, thế nhưng hai tay lại bị hắn đặt tại đầu giường.

Hắn tới gần bên tai tôi nhẹ giọng nói rằng: “Trí Mân a, hiện tại, cậu là của tôi .”

Nước mắt càng thêm luống cuống rơi xuống, bị hắn hôn qua, một trận tê dại cảm giác dâng lên.

Tôi né khỏi hắn, mạnh mẽ cho Trịnh Hào Tích một cái tát, lăn xuống giường, liên tục lăn lộn về phía cửa.

Cũng không nhìn giữa hai chân chảy xuống chất lỏng màu trắng, lúc này tôi chỉ muốn chạy trốn, trốn chạy khỏi nơi buồn nôn này.

Máu tươi dâng lên cổ họng, chết tiệt, bệnh lại tái phát.

Càng ngày càng thống khổ, tôi dùng sức học ra một ngụm máu. Cố tình vào lúc này, mắt cá chân lại một lần nữa bị tóm lấy.

Sau đó, tôi bị bắt trở lại

“Cậu lại chạm đến ranh giới của tôi, Phác Trí Mân, hiện tại, tôi sẽ không đối với cậu có một chút nhân từ.”

Trịnh Hào Tích, khốn nạn, tôi hận anh.

“Còn có a, đừng quên, tôi không có chút nào để ý cường gian cậu.”

Tôi như bị quấn vào địa ngục, không hề có chút sức chống đỡ.

Cũng sẽ không bao giờ có người tới cứu tôi, tôi không muốn chết, tôi còn chưa khỏe để bồi Kim Thái Hanh tiếp...

“A! Buông tôi ra! Trịnh Hào Tích anh tên khốn kiếp này!” Tôi bị hắn đưa một nơi bí ẩn, nhìn trước mắt một thanh sắt đốt đỏ bừng, tôi muốn trốn.

“Không thể trốn, cậu trốn không thoát đâu.” Trịnh Hào Tích mắt lạnh nhìn tôi, chậm rãi để sắt vào tôi, sau đó đem thanh sắt kia đặt hết rầm lên.

Trịnh Hào Tích, hấn diên rồi, hấn nhin lâu như vậy, diên rồi.

Tôi thống khổ vạn phần dần dần cảm thấy choáng váng đầu, nước mắt bất lực mà rơi xuống.

Thái Hanh a... Cứu tôi... Van cầu cậu... Cứu tôi.

Thái Hanh...

Thái Hanh...

Tại sao muốn như thế vứt bỏ tôi...

Tôi thống khổ ngâm, đột nhiên bị một cái tay nắm lại, bị ép ngồi ở trên người hấn.

Cự vật tiến vào sâu, tôi trong nháy mắt kích động muốn chết.

“Ừm... Cầu... Van cầu anh... Chậm một chút... Sẽ chết...” Như vậy ôn nhu ta làm tôi nghiêm ác, nằm ở người khác dưới thân còn ôn nhu cầu người khác chậm một chút.

Phác Trí Mân... Mà đúng là vừa buồn nôn vừa bồn chồn.

Như nữ nhân bị người khác thượng, còn có thể có khoái cảm.

“Chậm một chút? Cậu ngấm nghĩa cẩn thận bộ dáng hiện tại của cậu! Còn không giống như nô đai bị chơi, rất sáng khoái đi!” Hấn âm thanh khinh miệt thật giống đã nghe qua.

Tôi cảm thấy an tâm rất nhiều, người này... Không phải Kim Nam Tuấn... Là Thái Hanh sao...

“A a!... A... A... Ân... Chậm một chút...” Tôi còn không kịp suy nghĩ phần eo đã bị cưỡng chế đi xuống áp, cự vật lập tức xuyên vào sâu...

Môi bị hôn, thứ mùi đó tại một lần tràn vào... Hấn là Thái Hanh sao? Lại khiến tôi tin tưởng một lần đi.

Coi người làm tôi là Thái Hanh, hảo hảo lại yêu một lần nữa đi...

Tôi run rẩy ôm người kia, cũng không biết tại sao, nước mắt lập tức dâng lên viền mắt, tôi đã ô uế...

Còn có tư cách đi yêu cậu ấy sao? Đau quá...

Buổi sáng, tôi cuối cùng từ trong giấc mộng tỉnh lại, khẽ ngẩng đầu, thấy người không thể tin được.

Thái Hanh... Là cậu ấy...

Cảm giác vẫn khiến trái tim của tôi kích động.

Tôi đã biết rồi, tối hôm qua người thứ hai là Kim Thái Hanh, không phải Kim Nam Tuấn...

Nhìn bộ dáng cậu như trong giấc mộng, tôi do dự một chút, vẫn là không nhận được hôn lên...

Chỉ có ngăn ngủ vài giây, tôi đã cảm thấy hài lòng. Bây giờ tôi không dám đòi hỏi quá nhiều.

Đối với cậu ấy mà nói, tôi chẳng là cái thá gì, tối hôm qua cũng chỉ là một hồi bạo hành không hề có yêu thương.

Cổ họng bỗng nhiên một trận đau đớn, tựa hồ có máu muốn phun ra ngoài, tôi che miệng lại vội vàng xuống giường.

Cổ tình lúc này Kim Thái Hanh tỉnh dậy, nhìn thấy dáng vẻ chật vật như vậy vội cười tôi đi?

Mà đó không phải trọng điểm, nếu như cậu ấy biết bệnh của tôi, thì như thế nào?

“Phác Trí Mân, cậu đang làm gì thế?” Kim Thái Hanh thấy tôi, lạnh lùng hỏi.

Cậu ấy lập tức đưa tay ra, nắm tay cánh tay của tôi, không được.... Cứ tiếp tục như vậy... Hội bị phát hiện...

Dưới tình thế cấp bách, tôi cũng không quản hậu quả gì, đá văng Kim Thái Hanh, lao đảo nghiêng ngã chạy đến phòng vệ sinh.

Khoá cửa, tôi đứng trước bồn rửa ho kịch liệt lên.

“Âu... Khụ khụ khụ khụ...” Một bãi lớn màu đen đỏ máu tươi trong bồn rửa tay.

Dùng khăn giấy chùi máu bên miệng, máu càng chảy càng nhiều, trong miệng, trong lỗ mũi, tất cả đều là máu.

Tôi lấy số thuốc khó khăn giấu ở chỗ này uống mấy viên, mới chậm rãi dễ chịu lên.

Tôi dựa vào tường lạnh như băng vô lực trượt xuống.

Ngoài cửa là âm thanh Kim Thái Hanh phần nộ đến mức tận cùng “Phác Trí Mân! Cậu ở bên trong làm gì! Mau ra đây! Cậu muốn chết à! Nhanh đi ra đây cho tôi!”

Sau tiếng cuối cùng còn kèm theo âm thanh đập cửa đáng sợ...

Xin lỗi... Thái Hanh...

Thái Hanh a... Tôi không phải cố ý muốn làm như thế... Tôi chỉ vì.. Ngã bệnh...

Tận lực sửa sang chính mình xong, tôi hít sâu một hơi, mở cửa ra.

“Cam lòng đi ra?” Kim Thái Hanh âm thanh đúng như dự đoán xuất hiện.

Từ khi tôi mở cửa, tôi đã chuẩn bị kỹ càng, bất kể là đối mặt chuyện gì.

“Xin lỗi... Cái kia... Tôi...” “Cậu câm miệng cho tôi.” Kim Thái Hanh âm thanh không có bất kỳ chập trùng, so với bất cứ lúc nào đều đáng sợ.

“Cậu quên mất tôi và cậu đã nói cái gì sao? Lá gan rất lớn a, cần tôi gọi Kim Nam Tuấn lại đây trở không?”

Không phải như thế a, Thái Hanh.

Tôi dùng sức lắc lắc đầu, bi thương nhìn cậu ấy

“Không phải như thế... Thái Hanh... Tôi...”

“Tôi có cho cậu nói chuyện sao?”

Tôi sững sờ, cúi đầu, không tiếp tục nói nữa.

“Đêm qua coi tôi là Kim Nam Tuấn sao? Cho nên hiện tại nhìn thấy tôi không cao hứng đi?”

Kim Thái Hanh câu nói trong nháy mắt khiến tôi nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, liền hiểu lầm đi.

Bất quá không liên quan, tôi cũng muốn chết, đợi thêm mấy tháng, sẽ không lại khiến cho cậu sinh khí.

“Cậu là tướng câu dẫn Kim Nam Tuấn sao? Đã Trịnh Hào Tích còn thêm Kim Nam Tuấn, thực sự là coi thường cậu a Phác Trí Mân.”

Đây là lần thứ bao nhiêu bị cậu ấy hiểu nhầm tôi cũng không nhớ rõ, bất quá tôi cũng sẽ không tức giận.

Tôi như trước không nói lời nào, không dám nói, không muốn nói.

“Chấp nhận sao?” Kim Thái Hanh âm thanh không còn gay gắt như lúc trước, thanh âm run rẩy.

Cậu ấy sợ? Tại sao cậu ấy lại có giọng điệu thế này?

Như là trở về nhiều năm trước, tôi thấy cậu ấy có một tia bi thương cùng cừ hận.

Cái biểu cảm kia là bao lâu không gặp.

21. Chương 21: Phác Trí Mân

- Ái tình đều là như vậy đi, càng ngày càng yếu ớt, liền bị người quên lãng.-

Cửa sổ bên cạnh chậm rãi hiện ra một tia nắng, trời tựa hồ sắp sáng.

Tôi nằm ở trên mặt đất lạnh lẽo, vết thương trên người đã chết lặng, cái gì cũng không cảm giác được, trái tim của tôi cũng tê dại.

Trên người không có thứ gì, chỉ có vết tích bị giày vò, Kim Thái Hanh, tôi cả đời đều không thể nắm lấy cậu ấy.

Tôi lẽ ra nên cảm thấy cao hứng a, cậu ấy cực có thể từ bỏ tôi... Nhưng là tôi còn là rất đau, không muốn mất đi cậu.

Hạ thân đau đớn nhắc nhở tôi, dọn dẹp một chút, liền muốn phát sốt.

Tôi chậm rãi đứng dậy, hơi động dậy liền có chất lỏng từ bên trong chảy ra.

Trong căn phòng này có buồng tắm, chẳng qua là để tôi tắm thôi. Mở nước xong, tôi liền tiến vào, rửa mặt

huyết, trong đầu đều là dáng dấp bị Trịnh Hào Tích lãng nhục của tôi.

Cưỡng bách tôi và hấn làm, còn chụp ảnh cùng quay video, uy hiếp tôi.

Buộc tôi vì hấn khẩu giao, thậm chí đánh dấu lên người tôi. Tôi nhìn một chút trên bả vai của tôi, hấn lên một chữ: Nô.

Tuy rằng Kim Thái Hanh đã bôi thuốc ở đây, mà vết tích là cả đời đều không thể mất.

Tay không tự chủ được xoa lên vết đó, biết rõ không cách nào mất, tôi còn dùng sức mà xoa xoa vết thương này.

Nước mắt có chút bồn hoi, nghĩ tới Trịnh Hào Tích đối với tôi giày vò chà đạp, khiến Kim Thái Hanh phần nộ, tôi hận không thể đem nơi này móc xuống.

Tôi tựa đầu chôn đi, thống khổ vạn phần, tôi ý thức được: Tôi triệt để ô uế.

Nước mắt từng giọt một tích tắc rơi vào trong nước, tôi có chút bồn hoi mà khóc, mà không dám quá lớn tiếng —— Thái Hanh sẽ nghe thấy.

Tựa hồ là bi thương tình cảm tới, ung thư não lại tái phát, máu tươi nhỏ vào trong nước.

Hô hấp dần dần trở nên dồn dập, thậm chí sắp không thể thở nổi.

Tôi chặt chẽ che miệng lại, không muốn phát ra âm thanh quá lớn, thuốc cũng không biết bị Trịnh Hào Tích ném đi đâu rồi.

Tôi chính là như vậy, tại một buổi tối đấu tranh với ung thư não, đến lúc sau, tôi quên rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai tỉnh lại, tôi như trước nằm trong bồn tắm, nước lạnh lẽo, hòa lẫn máu tươi.

Tôi đứng dậy, sau huyết không đau đớn lắm, trong phòng chỉ có một bộ quần áo, mặc vào mới phát hiện ra rất hở, mà dù sao cũng hơn không mặc nhiều.

Ngược lại tôi sớm đã không còn tôn nghiêm.

Mặc quần áo vào, tôi nhẹ nhàng mở cửa, dưới lầu có âm thanh cãi vã, mơ hồ nghe ra là giọng Kim Thái Hanh.

Trái tim của tôi căng thẳng, từ trên lầu xuống dưới, “Đã xuống?” Kim Thái Hanh hỏi.

Biểu tình khinh bỉ của cậu ấy tựa hồ không thể nhiều hơn nữa mà liếc tôi một cái, mà bên cạnh cậu ấy lại là... Trịnh Hào Tích.

“Đem Phác Trí Mân trả lại cho tao.” Trịnh Hào Tích tỉnh táo nhìn Kim Thái Hanh, hần dưng một chữ: Còn.

Tôi cảm thấy tức giận, Trịnh Hào Tích đây là coi tôi giống vật phẩm sao? Mà tôi vẫn không đi lên, hần có có uy hiếp tôi.

Tôi không thể chọc giận hần, cũng không dám chọc giận hần.

“Mày có lý do gì để tao Phác Trí Mân trả lại cho mày? Cậu ta từ đầu đã không thuộc về mày, người cái kia thuộc về mày đã biến mất, không phải sao?” Kim Thái Hanh nhúu mày, như là cố ý muốn làm hần tức giận.

“Kim Thái Hanh, mày không nên ép tao.” Trịnh Hào Tích mặt trong nháy mắt lạnh xuống.

“Lời của tao nói có gì sai? Người tao nói không phải là Toàn Chính Quốc sao?” Toàn Chính Quốc vẫn là cấm kỵ của Trịnh Hào Tích, không người nào dám đề hần, chỉ có Kim Thái Hanh.

“Thái Hanh, đừng nói nữa.” Tôi không muốn lại một lần nữa nhìn hai người bọn họ đánh nhau, lần kia trong bệnh viện đã khiến tôi cảm thấy vô cùng sợ sệt.

“Làm sao? Cậu tưởng che chở hần? Phác Trí Mân, cậu dám tái tiện một chút sao?” Kim Thái Hanh nói.

Không phải a, cậu hiểu lầm tôi, Thái Hanh, cậu thật sự hiểu lầm tôi.

Trịnh Hào Tích tựa hồ thật sự bị Kim Thái Hanh chọc giận, hần nhìn tôi một cái, ánh mắt kia thật khiến người có cảm giác ngọt ngọt.

“Kim Thái Hanh, mày đây là muốn buộc tao đem bí mật Phác Trí Mân nói ra a.” Trịnh Hào Tích nhìn tôi, cực kỳ giống một ác ma.

Kim Thái Hanh biểu tình thoáng trở nên có chút cứng ngắc, tôi bắt đầu sợ.

“Mày không biết ngày đó Phác Trí Mân bị tao mang đi, tao và cậu ta đến cùng đã làm gì đi? Tao...”

“Trịnh Hào Tích! Đừng nói nữa!” Tôi nắm chặt tay, trước mắt tựa hồ xuất hiện hình ảnh dâm loạn kia.

“Cậu ta là rất chủ động a, quần lấy tao, xin tao làm, còn tại bên tai tao nói dâm nói quan uế quan ngữ...”

“Trịnh Hào Tích! Tôi van người!” Lý trí của tôi rốt cuộc không có cách nào dè lại, “Van cầu anh đừng nói nữa, đừng nói nữa...”

Trịnh Hào Tích không một chút nào bận tâm cảm nhận của tôi, còn như trước làm theo ý mình mà nói: “Cả buổi tối cậu ta đều chủ động quần lấy thắt lưng của tao, hôn tao, dâm đẳng kêu.”

Không phải như thế... Là hấn buộc tôi... Không phải...

“Chúng tao thậm chí còn quay video, hơn nữa còn là cậu ta đề xuất ra, tao đương nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, mà muốn xem một chút không?”

Tôi quay đầu, nhìn Kim Thái Hanh mặt càng ngày càng lạnh lùng, tôi biết, hiện tại tôi giải thích thế nào cũng không thể tin tưởng tôi.

“Thái Hanh... Không phải như vậy, thật không phải là, tôi...”

“Câm miệng.” Kim Thái Hanh âm thanh không có chấp trùng, thế nhưng so với cậu ấy giận còn đáng sợ hơn.

Trịnh Hào Tích ôm lấy thắt lưng của tôi, nhẹ vỗ về, tôi muốn tránh khỏi, hấn càng thêm dùng sức mà ôm.

“Tao nghĩ mày cũng biết, Phác Trí Mân lúc đó trên người toàn bộ đều là vết tích của tao, trên lưng cậu ta cũng có dấu của tao, lúc trước tao đem phía sau cậu ta làm sưng lên, có thể Phác Trí Mân còn là mỗi ngày cho tao thượng, tao...”

“Van người... Đừng bảo là... Đừng bảo là...” Tôi không biết nên làm gì, quỳ xuống trước mặt Trịnh Hào Tích.

Tôi nắm chắc y phục của hấn, cầu khẩn nói: “Trịnh Hào Tích... Anh đừng bảo là... Van cầu anh đừng nói nữa... Van anh...” Lúc sau âm thanh kia càng ngày càng nhỏ.

Trịnh Hào Tích ngồi xổm xuống, đối với tôi làm ra một tia nụ cười giễu cợt, sau đó ôm lấy tôi.

“Được được được, cậu không muốn để Kim Thái Hanh biết tôi sẽ không nói a, đừng như vậy, tôi sẽ đau lòng.”

Tuy rằng không nhìn thấy biểu tình của Kim Thái Hanh, nhưng tôi biết trước vẻ mặt đó sẽ là như thế nào, cứng ngắc, phẫn nộ, biểu tình gì tôi đều tưởng tượng qua.

“Phác Trí Mân, đứng lên cho tôi.” Giọng Kim Thái Hanh lạnh nhạt vang lên. Tôi cũng chưa thức dậy, bởi vì Trịnh Hào Tích gắt gao đem tôi đè xuống đất, nhìn như là ôm tôi.

“Đứng lên, còn muốn tôi lặp lại sao?” Trịnh Hào Tích rút cục lần thứ hai buông tôi ra, tôi đứng lên, cúi đầu không nhìn cậu ấy.

“Lại đây.” Kim Thái Hanh mở miệng nói, tôi chậm rãi bước tới.

“Trịnh Hào Tích mày cút cho tao.” Trịnh Hào Tích nhìn Kim Thái Hanh một chút, nhún nhún vai, đi ra ngoài.

Mục đích của hắn đã đạt đến, đem tôi hại chết.

“Thái Hanh... Tôi...”

“Chát ——” một bàn tay tát tới, mặt chết lặng.

Tôi yên lặng thừa nhận, cái gì cũng không nói.

“Hắn nói thật sao?” Kim Thái Hanh hỏi.

Tôi biết tôi bất kể giải thích như thế nào cũng không thể tin được, vậy dứt khoát đâm lao phải theo lao đi.

Tôi gật đầu, vừa trầm trọng vừa thương xót.

22. Chương 22: Kim Thái Hanh

- Năm hai tay tôi lạnh như băng, hiện tại tôi nhất định phải cho cậu đi.-

Ta cảm thấy có chút tuyệt vọng, không biết tại sao, chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Phác Trí Mân gật đầu, cậu ta thừa nhận những chuyện này, sau đó... Ta giống như kẻ ngu si bị hai người bọn họ lừa.

“Cậu làm như vậy là có ý gì? Phác Trí Mân.” Ta nói mà không có biểu cảm gì, ngữ khí lạnh nhạt cực kỳ, như là cùng ta hoàn toàn không có quan hệ.

Cậu ta cúi đầu, cái gì cũng không nói, ta nhìn thấy má phải của cậu có chút hồng, ta ra tay quá nặng.

“Tại sao không nói? Như thế không muốn nói sao?” Ta nở nụ cười.

Hiện tại mới phát hiện từ khi để Phác Trí Mân ở lại chỗ này là cái sai lầm cực lớn.

Không, từ khi biết cậu ta, đã là một sai lầm.

—— Nếu như, tính mạng của tôi chỉ còn dư lại một năm, thậm chí không tới một năm, tôi chỉ muốn làm có bốn việc.

Bốn việc này đều không thuộc về ta, đều là ta tự lừa gạt mình, cậu căn bản cũng không có yêu tôi.

Phác Trí Mân, cậu luôn luôn tại gạt tôi, tôi cũng là.

—— Hôn cậu.

Cậu hôn tôi, chỉ có điều không có một tia tình cảm, tôi không cảm nhận được.

—— Ôm cậu.

Cho tới nay chỉ có ta như kẻ ngu si ôm cậu, cậu ôm lấy tôi sao?

Tôi chỉ nhìn thấy cảnh cậu ôm Trịnh Hào Tích.

—— Yêu cậu.

Cậu không yêu tôi, người cậu yêu vĩnh viễn chỉ có Trịnh Hào Tích, ở trong lòng cậu căn bản cũng không có tôi, không nên gạt người.

—— Nhớ cậu.

Trịnh Hào Tích...

Hồi tưởng lại lúc trước Phác Trí Mân dẫn ta tới chỗ đó, nói với ta những câu nói kia, đều như cùng ở tại ta trào phúng.

Ta nhìn mặt của cậu ta, trong lòng nhất thời càng bình tĩnh, ta nghĩ, ta thật sự không yêu cậu ta.

“Phác Trí Mân, đi đi, tôi không muốn thấy cậu nữa.” Ta lạnh nhạt mà xoay người.

Lần đầu tiên cảm thấy được, cảm giác từ bỏ một người lại thoải mái tới vậy, một câu nói, một động tác là có thể từ mặt cậu ta.

“Thái Hanh, xin lỗi... Thế nhưng, có thể hay không đừng đuổi tôi đi...” Phác Trí Mân âm thanh khàn cực kỳ, mang theo tiếng nghẹt mũi.

“Tôi biết tôi hiện tại căn bản cũng không có tư cách cầu cậu, thế nhưng cậu sẽ tin sao? Tôi đối Trịnh Hào Tích, căn bản cũng không có cảm tình.”

“Cậu cảm thấy cậu bây giờ nói như vậy hữu dụng không? Không cảm thấy rất tệ nhạt sao?” Ta quay đầu lại, bỗng nhiên nhìn thấy viền mắt Phác Trí Mân có chút ướt át.

“Cậu yêu Trịnh Hào Tích như vậy, tôi vẫn tha cho cậu, cậu làm nhiều chuyện như vậy, vẫn còn muốn quần lấy tôi, tiện à.”

Ngữ khí của ta bình thản, nhưng nhìn thấy hốc mắt Phác Trí Mân ngấn nước, tâm trạng dĩ nhiên không tái bình tĩnh như vậy.

“Đi nhanh lên đi, từ giờ trở đi, tôi và cậu không có chút quan hệ nào, đừng trở lại nữa, tôi hiện tại không hận cậu, nếu như cậu còn như vậy quần lấy tôi, tôi sẽ vẫn luôn hận cậu.” Ta nhấn tâm mà nói.

Phác Trí Mân, đừng tưởng rằng tôi không có đau, tôi vẫn luôn đau.

Ta thấy Phác Trí Mân sắc mặt hơi thay đổi, cậu ta nở nụ cười, nhưng ta có thể nhìn ra, cười khổ.

“Vậy thì hận tôi đi.” Phác Trí Mân nói, hướng ta đi tới. Tiếp đó, ngay cả ta cũng không nghĩ tới, cậu ta cư nhiên trực tiếp ôm lấy ta.

Ta hơi sững sờ, ngay sau đó, một tia cảm giác buồn nôn dâng lên.

Ta lấy tay muốn đẩy cậu ta ra, ai biết Phác Trí Mân lại ôm chặt hơn nữa.

“Cầu cậu, đừng đẩy tôi đi, tôi cái gì đều có thể làm.” Phác Trí Mân như thế ôm ta, khẩn cầu, đáng đáp kia khiến lòng người sinh thương hại, nhưng ta không chút nào cảm thấy.

Ta còn muốn đẩy cậu ta ra, dùng sức đẩy một cái, Phác Trí Mân bị ta đẩy ra.

“Sống chết quần lấy tôi, cậu thật không cảm thấy mệt? Phác Trí Mân cậu thật là buồn nôn.” Nội tâm bình tĩnh cũng vì hành động này của Phác Trí Mân mà lại một lần nữa trở nên không bình tĩnh.

Cậu nói lúc trước “Tôi hiện tại không hận cậu” bỗng nhiên khiến ta cảm thấy buồn cười, ta thật sự sắp hận chết cậu ta.

Lừa ta lâu như vậy, còn không muốn buông tha ta sao?

“Phác Trí Mân, cậu đừng lãng phí mình, liên tục như vậy có ích lợi gì?” Ta không hiểu Phác Trí Mân tại sao vẫn luôn dây dưa với ta như vậy.

“Vậy cậu muốn như thế nào mới có thể làm cho tôi lưu lại?” Phác Trí Mân hỏi.

Nghe câu nói này, ta chợt nhớ dáng vẻ cậu ta nằm dưới thân ta, dị thường dâm loạn.

Vì vậy liền mở miệng nói: “Cậu đem thân thể của cậu cho tôi, tôi không chừng có thể cân nhắc.” Câu nói này ta chỉ là thuận miệng nói một chút, nếu cậu ta thật sự nguyện ý, ta cũng không có ý định cho cậu ta lưu lại.

Ta tùy ý ngồi ở trên ghế sa lon. Chỉ thấy cậu ta không nói lời nào, đem y phục của chính mình cởi ra, lộ ra lồng ngực trắng như tuyết.

Sau đó run rẩy, mở miệng: “Được.”

Cậu ta từng điểm từng điểm tới gần ta, chậm rãi quỳ ở trước mặt ta, hai tay khẽ run mở thắt lưng ra.

Ta thật không nghĩ tới cậu ta cư nhiên vì muốn lưu lại mà bán thân thể của chính mình.

Không khỏi sợ chán ghét Phác Trí Mân lại tăng mấy phần.

Mặc dù nghĩ như vậy, ta vẫn không làm bất cứ động tác gì, ta chỉ muốn nhìn cậu ta đến cùng có thể tiến tới trình độ nào.

Phác Trí Mân từ từ đem phân thân của ta ngậm trong miệng, từng điểm từng điểm thâm nhập vào trong.

Bất kỳ nam nhân nào đều không chịu nổi loại này, ta cũng không ngoại lệ, từ trong miệng của cậu ta cương lên.

“A... Ân...” Phác Trí Mân nhú nhú mảy, vẫn là cố gắng ngậm, sau đó mút vào.

Không thể không nói, trong miệng của cậu ta phi thường ẩm áp, ta không tự chủ được lấy tay đè đầu cậu ta, khiến cự vật trong miệng càng vào sâu trong khoang miệng.

“A... A...” Cự vật tựa hồ thọt tới cuống họng Phác Trí Mân, cậu ta thống khổ ngậm, nhưng vẫn là cố gắng mút vào.

Ta dùng sức trong miệng cậu ta đánh cảm hai lần, một luồng chất lỏng màu trắng bắn vào trong miệng của cậu ta.

“Nuốt xuống.” Ta ra lệnh. Ta muốn nhìn Phác Trí Mân đến tột cùng có thể chịu tới khi nào.

Cậu ta khéo léo nuốt, ta cũng rút ra.

Miệng Phác Trí Mân nhất thời không có cách nào đóng lại, thời gian dài gương miệng tựa hồ làm cậu ta cảm thấy đau nhức.

Ta không để ý đến cậu ta, nếu muốn lưu lại như thế, vậy ta cũng thỏa mãn cậu ta.

Ta dùng sức nắm lấy thân thể Phác Trí Mân kéo lại, sau đó cấp tốc lột sạch quần áo cậu ta, quần áo rải rác khắp nơi, ta cầm lấy eo cậu ta dùng sức đè xuống.

“A!” Phân thân lập tức toàn bộ thâm nhập vào trong cơ thể Phác Trí Mân, cậu ta cao giọng hét to, khóe mắt cũng rơi xuống nước mắt.

Còn không đợi cậu ra có thể thích ứng loại này thô độ, ta liền đâm xuyên lên, chốc chốc đỉnh vào nơi sâu xa.

“A... Ân a... Chậm... Chậm một chút ân...” Phác Trí Mân vô lực cầm lấy y phục của ta, tùy ý ta làm sao.

Chất lỏng bị kích thích mà phân bố đi ra, nhỏ trên sa lon.

Mật huyết gấp rút co lại khiến cho ta suýt chút nữa nhịn không được bắn ra.

“Rên! Tiếp tục rên! Để tôi cũng nghe cậu đâm dần rên như thế nào!” Lý trí của ta sắp bôn hội, trong đầu

tựa hồ liền nghĩ tới Trịnh Hào Tích thị uy với ta.

Nghĩ tới việc kia, ta càng thêm tiến sâu vào.

“A! Không... Không muốn... A.” Phác Trí Mân thống khổ co giật.

Muốn tránh thoát lại bị ta đè lại phần eo cắm vào.

23. Chương 23: Phác Trí Mân

Yêu cũng như nháy mắt, cùng cậu phân biệt một ngày kia nháy mắt, ái tình cũng thuận theo rời đi, đau lòng không thôi. –

Đời tôi chỉ hận một người, đó là Trịnh Hào Tích, hắn là tên xấu xa.

Đời tôi chỉ yêu một người, đó là Kim Thái Hanh, nhưng cậu ấy lại rất hận tôi.

Ta nói dối, tôi lừa cậu ấy, tôi nói tôi không yêu cậu ấy.

Kim Thái Hanh là người dễ bị kích động, rất ít khi có thể chân chính tỉnh táo lại, tại ngày ấy, tôi nhìn thấy cậu bị thương mà lại mang cừu hận trong hai mắt.

Tôi nghĩ tôi hẳn là kẻ ngu nhất đi, vì một người mà tôi có thể chặt vật như vậy.

Tôi cảm thấy tôi thật sự sắp không được, trước Trịnh Hào Tích đã làm những gì với tôi, tôi cũng chỉ mơ hồ nhớ được một chút.

Hắn uy hiếp tôi, hắn cũng uy hiếp người tôi yêu.

Từ sau chuyện lần trước, cùng Kim Thái Hanh sống cùng một tuần lễ, tôi đối với cậu ấy cần phải rất quen thuộc.

Nhưng có lúc, tôi từ trong phòng đi ra, nhìn vật thể trước mắt, vừa quen biết... Vừa xa lạ.

Tôi giống như thật sự đã quên một thứ gì. Ở trong “Nhà” này, vật tôi quen thuộc nhất chỉ còn một vật—chậu hoa đặt trong học tủ.

Tôi cũng không biết đó là cái gì, thật giống đã quên mất, chỉ là cảm thấy đó là một vật rất quan trọng.

Tôi ngẩng nhìn chậu hoa kia, một người từ bên cạnh gặp thoáng qua, dường như đối xử lạnh lùng như người xa lạ.

“Thái... Hừ...” Tôi theo bản năng gọi lên cái tên này, mà lại ngoài ý muốn cảm thấy mất công tốn sức.

Người kia không để ý tới tôi, chỉ là nhẹ giọng nói: “Biến.”

Tôi không biết tâm lý đang tác quái cái gì, tôi chỉ là đột nhiên nắm lấy tay cậu, muốn nói chuyện, lại cái gì cũng không nói ra được.

“Đừng đụng tôi, thật buồn nôn!” Nam nhân hất tay tôi ra, khí lực lớn đến mức đẩy tôi ngã xuống đất.

“Phác Trí Mân, tôi cho cậu ở lại nơi này đã tốt lắm rồi! Ai cho cậu lớn gan như vậy làm vậy!” Thanh âm của nam nhân hiện ra cực độ phẫn nộ, tôi lại không một chút nào hiểu tôi đã làm sai điều gì.

Thân thể bắt đầu run rẩy, rõ ràng không làm gì sai tôi lại khó giải thích được bắt đầu sợ sệt...

Cái kia vẫn luôn quanh quẩn tại đầu óc tôi, thân ảnh nhất thời rõ ràng lên.

Đường viên, hai mắt, đều cùng nam nhân trước mắt giống nhau như đúc.

Có thể tôi chính là không nhớ được tên của cậu ấy.

Kim Thái Hanh... Trịnh Hào Tích... Tại trí nhớ của tôi chỉ có hai cái tên này không thể quên được.

Có thể hay không một cái trong đó chính là tên của cậu ấy?

“Cậu còn dám quẩn luyến tôi, tôi sẽ không lại để cho cậu ở lại chỗ này nữa.” Nam nhân trước mắt rời đi.

Đột nhiên cảm thấy tim kịch liệt bắt đầu nhảy lên, ngực... Đau quá...

Tôi bị bệnh sao? Là thế nào?

Tôi lựa chọn lén đi ra ngoài, đón xe đi đến bệnh viện kiểm tra.

Khi tôi rời khỏi cửa, tôi cảm thấy cả người đều đang run rẩy...

“Chát——” một bàn tay nặng nề hướng tới, Kim Thái Hanh đã uống rượu.

Mỗi khi vào lúc này, tôi biết tôi mãi mãi cũng không chạy khỏi, bị cậu ấy xâm phạm, tôi đã quen.

“Ban đầu tôi vì sao lại biết được cậu! Phác Trí Mân, cậu thật sự rất buồn nôn!” Kim Thái Hanh nằm nhoài trên bàn, lời nói ác độc như lưỡi kiếm đâm vào trái tim của tôi.

—— Bệnh ung thư não của cậu đã tiến vào giai đoạn 2, chuyển biến xấu tựa hồ rất nhanh, nếu như cậu không muốn trị liệu cũng chỉ có thể dựa vào thuốc để kéo dài sinh mệnh.

Nhớ tới câu nói này, tôi liền bắt đầu sợ, hai tay xoa lưng Kim Thái Hanh, tôi muốn ôm lấy cậu ấy, cậu ấy vẫn là hắt ta ra.

Tôi thật sự sợ sệt, tôi sẽ quên tất cả về cậu ấy, tên... vẻ ngoài... Thậm chí cả người.

—— Khi cậu bước vào thời kì cuối, cậu sẽ quên hết tất cả người bên cạnh, thị lực cũng giảm xuống, giao tiếp cũng có chương ngại rất lớn, vào lúc ấy, cậu chỉ có thể chờ chết.

“Cậu biến a! Cậu tại sao không chết đi! Phác Trí Mân, ban đầu tôi thực sự là mắt bị mù, mới có thể biết cậu.”

Tôi cười khổ, Kim Thái Hanh cũng không kiên cường, cậu ấy rất yếu đuối, chỉ có điều tôi một lần lại một lần nữa mà làm thương tổn cậu ấy.

“Thái... Hừ... Cậu tiếp tục hận tôi đi... Đem tôi hận chết... Thậm chí giết tôi, tôi cũng không ngại.”

Người uống rượu, ngày tiếp theo đối với ngày trước cơ hồ không nhớ ra được, e rằng, vào lúc này nói ra tiếng lög của tôi cũng tốt.

Cậu ấy không sẽ nhớ, cậu ấy đã say rồi, lời tôi từng nói có trời cũng sẽ không nhớ.

“Tôi hiện tại... hức... Thật sự rất đau a, tôi thật sự muốn giết cậu a, tôi hận cậu! Nhưng tôi cũng rất yêu cậu a...” Kim Thái Hanh dùng sức mà ném chai rượu không xuống đất, thống khổ bùm mặt nằm nhoài trên bàn.

—— Cậu thật sự không muốn trị liệu sao? Cậu bây giờ đã bắt đầu chuyển biến xấu, lại như cậu im lặng, ung thư não sẽ khiến cậu mất đi ký ức, còn có thị lực cùng khả năng giao tiếp.

“Thái Hanh a... Tôi cũng rất yêu cậu a...” Tôi cảm thấy được tôi nói câu nói này như là dùng hết bình sinh toàn bộ khí lực.

“Trước kia tại sao cậu lại... Muốn cùng Trịnh Hào Tích thượng trên giường? Chơi như vậy tôi rất khỏe sao? Cách...”

Tôi ngồi ở bên cạnh cậu ấy, hít thở sâu một chút, sau đó từ từ mở miệng nói: “Tôi sắp chết rồi a.”

Khả năng đến một ngày kia, tôi sẽ nằm ở trên giường bệnh, hoặc là băng lãnh trên sàn nhà, sắc mặt trắng bệch.

Tim từ lâu không tái nhảy lên, hô hấp cũng hoàn toàn không có.

Khi đó tôi, công lấy quá nhiều cừ hận của cậu, linh hồn triệt để sẽ vào địa ngục, cũng không còn cách nào nhìn thấy cậu.

“...” Kim Thái Hanh thoáng sững sờ, sau đó uống một chai rượu lớn, không nói gì.

“Tôi biết bây giờ cậu rất chán ghét tôi, tôi làm rất nhiều làm chuyện cậu chán ghét, xin lỗi.”

Tôi thăm dò mà nắm lấy tay Kim Thái Hanh, cậu ấy lại không có hất ta ra.

“Tôi nói rồi, tôi yêu thích Vật Vong Ngã, loại hoa đó rất đẹp, thế nhưng hiện tại tôi đã suýt chút nữa quên mất bộ dáng của loài hoa kia đó.”

Tôi sớm muộn cũng sẽ quên cậu, tôi không nghĩ sống tạm đến ngày đó, càng không muốn hiện tại phải chết.

“Cậu gạt tôi.” Kim Thái Hanh hơi hí mắt nhìn tôi, trong đôi mắt cậu như có hơi nước.

“Tôi không có nói dối, tôi cũng sẽ không nói khoác... Thái Hanh... Tôi nói những câu nói này, hôm sau cậu sẽ quên mất, cậu không nhớ gì cả, tôi bây giờ nói này cậu cũng sẽ không để ở trong lòng, chờ đến lúc ấy, tình cảm của cậu đối với tôi đã sớm phai đi.”

Tôi nói đến đây, trong đôi mắt dần dần mờ hồ.

Tôi có thể nhìn thấy Kim Thái Hanh mạo liên tại trước mắt tôi, nhưng là lại từng điểm từng điểm cảm thấy mờ hồ.

“Tôi chỉ là một cái trong đó...”

Tôi cảm thấy tôi bắt đầu ô yết, nói chuyện cũng càng ngày càng mất công tốn sức.

“Mà cậu... Lại là của tôi... Người duy nhất...”

Khi tôi nói xong câu đó thời điểm, tôi đã không có cách nào nói thêm nữa, nước mắt như cơn mưa hạ xuống.

Run rẩy một cái tay khác bị nắm thật chặt, sau đó, một mảnh mềm mại ngấm vào miệng của tôi.

Tôi mất công tốn sức mà mở mắt ra, thị lực vốn không tốt, nhưng tôi còn là có thể cảm nhận được, Kim Thái Hanh cậu ấy hôn tôi, rất chăm chú mà hôn.

Thái Hanh a... Tôi thật sự yêu cậu a...

24. Chương 24: Phác Trí Mân

Tôi sợ tôi tiếp cận khiến cho cậu sợ sệt né tránh, cho nên tôi nhịn đau, chỉ nhìn cậu như vậy.-

Kim Thái Hanh cậu ấy hôn tôi... Lâu như vậy tới nay lần đầu tiên hôn tôi.

Tôi từng điểm từng điểm ôm cổ cậu ấy, tâm lý là một trận chua xót.

Đến ngày mai, cậu ấy muốn quên những chuyện này... Tôi un rẩy, càng thêm ôm chặt cậu ấy.

“Trí Mân...” Kim Thái Hanh rút rời khỏi đôi môi tôi, khẽ ngậm tên của tôi a.

“Là tại tôi.” Lời nói của tôi nghẹn ngào, đơn giản ba chữ nói ra đều khiến mất sức.

“Trí Mân... Không nên được rời bỏ tôi, không nên ở bên Trịnh Hào Tích.”

“Hào, tôi không đến bên cạnh Trịnh Hào Tích...” Nhưng là tôi chung quy sẽ rời xa cậu.

Cảm nhận được trên bờ vai có chút ướt, cùng với Kim Thái Hanh giống như gào khóc, tôi từng điểm từng điểm xoa lưng cho cậu ấy, nhẹ giọng an ủi.

Nhắm hai mắt lại, chẳng qua là cảm thấy rất mệt, khi tôi tỉnh lại lần nữa, trời đã sáng.

Kim Thái Hanh như trước ngủ say, dáng dấp yên bình kia so với bộ dáng đã từng làm tôi sợ hoàn toàn khác nhau.

Tôi đứng dậy, từ tủ bên cạnh lấy ra một cái hộp, sau khi mở ra, một cây bút bị tôi lấy ra.

Đây là bút ghi âm, tôi cũng không biết là tôi mua khi nào, có thể là ngày hôm qua... Cũng có thể là sớm hơn trước đây.

Trí nhớ của tôi thật sự trở nên kém như vậy a...

Sau đó tôi chỉ có thể dựa vào cây bút này ghi lại những kí ức trước đây tôi đều quên.

Mang theo chi này bút, ta đi phía ngoài công viên, tùy ý ngồi xuống ghế.

Mở ra ghi âm bút, suy tư một hồi, vẫn còn có chút khó khăn mở miệng.

“Khi cậu phát hiện cây bút này, khả năng cậu đã không nhìn thấy, cũng có thể có thể không nói được, ký ức cũng toàn bộ đều biến mất, thời điểm đó cậu đã sớm quên mất tất cả bên cạnh cậu, người cậu yêu, và cả chính bản thân cậu.”

Đây sẽ là tôi trong tương lai theo như lời tôi nói, tôi không biết thời điểm đó tôi còn có thể hay không thể phát hiện cây bút này, khả năng còn không có phát hiện thì đã chết.

Tôi hơi dừng lại một chút, nói tiếp: “Tôi không biết lúc này cậu có còn nhớ hay không tên của chính mình, tên của cậu là Phác Trí Mân, bác sĩ nói, trí nhớ của cậu từng điểm từng điểm biến mất, còn có tính mạng của cậu cũng sẽ như sao chổi thoáng qua liền qua.”

Thời gian tựa hồ từng điểm từng điểm trôi qua, tính mạng của tôi cũng đang từng điểm từng điểm trôi qua...

Ghi âm một hồi lâu, có chút không còn sức lực nào, tôi đứng dậy, chuẩn bị muốn lúc trở về, quay đầu lại thấy được một khác tương tựa hồ rất quen thuộc mặt.

“Phác Trí Mân.” Người này an vị tại phía sau tôi, tôi vẫn luôn không có phát hiện.

“Anh... Là ai?” Tôi nghiêng đầu, thân thể có chút cứng ngắc, như trước không nhớ ra được hẳn là ai.

“Dem cậu cứu trở về, cậu thật sự không nhớ nổi một chút nào về tôi sao?” Trong mắt của hắn lộ ra một loại thất vọng.

Tôi không để ý tới hấn, đứng lên chuẩn bị đi, đầu một trận choáng váng.

Thân thể cảm thấy chìm xuống, sau đó tôi liền ngã trên mặt đất.

“Phác Trí Mân!” Một người vội vã chạy tới, ôm tôi, dằng dấp trước mắt kia mơ hồ là Kim Thái Hanh.

“Thái... Hừ...” Nói xong câu đó sau, tôi liền mất đi tri giác.

...

Lần thứ hai tỉnh lại, hết thấy trước mắt đều là xa lạ, chỉ có một người ngồi ở bên cạnh, cầm trong tay một cây bút.

“Cậu đã tỉnh? Cảm giác thế nào? Vừa nãy khi cậu té xỉu đã dọa tôi đấy.” Cái người kia xác thực nhìn rất quen mắt, tôi làm sao lại một chút cũng không nhớ được hấn...

Tôi nhìn cây bút trong tay hấn, khàn khàn mà hô: “Trả lại cho tôi.”

“Cậu nói cây bút này sao?”

“Nhanh lên một chút! Khụ khụ khụ...” Tựa hồ là bị sặc, tôi thống khổ bưng cuống họng ho kịch liệt.

“Thế nào rồi? Rất khó chịu có đúng không, tôi đi tìm bác sĩ, cậu...”

“Nhanh lên một chút trả lại cho tôi!” Tôi thân thủ tưởng phải bắt được hấn, nặng nề thân thể lập tức từ trên giường té xuống.

“Khụ khụ khụ khụ...” Mỗi một lần mà ho khan đều có một lần kịch liệt, máu tươi dần dần bị ho ra.

“Hảo tôi trả lại cho cậu, chớ nói nữa.” Cái người kia đem bút đặt ở trên tay tôi, sau đó ngồi chồm hổm xuống ôm lấy tôi.

“Thả... Buông tôi ra!” Tôi theo bản năng chống cự hấn, trên người lại hữu khí vô lực.

“Cậu cứ như vậy yêu Kim Thái Hanh sao?”

Tôi ngẩng đầu lên, tàn nhẫn mà lườm hấn một cái, mắc mớ gì đến nhà người, không muốn nguy trang đến mức cùng Trịnh Hào Tích giống nhau buồn nôn.

“Nội dung bút ghi âm tôi đều nghe, bệnh ung thư não của cậu tôi cũng biết.”

“Cậu cứ như vậy yêu Kim Thái Hanh sao? Ngay cả tôi cũng không nhớ sao?” Tôi mất công tốn sức mà đẩy hẳn ra, vô lực nằm trên mặt đất.

“Phác Trí Mân!” Cái người kia gào thét một tiếng, đem tôi đè xuống đất, “Thật sự không nhớ ra được tôi sao! Kim Nam Tuấn, danh tự này cậu thật sự quên rồi sao!”

Kim Nam Tuấn...

Tôi tựa hồ đã nghe qua cái tên này, chỉ là hiện tại tôi không rảnh bận tâm.

Hiện tại tôi chỉ muốn đẩy người trên người ra, sau đó rời khỏi nơi này.

“Anh... Cút ngay, để tôi đi... A!” Đôi môi bỗng nhiên bị ngăn chặn, người trước mắt lại hôn tôi.

Nhìn khuôn mặt Kim Nam Tuấn khuếch đại vô số lần, tôi đột nhiên thấy được Trịnh Hào Tích gương mặt.

Tên ác ma kia giống như người.

“Không a... Không!” Tôi tựa như phát điên đẩy hẳn ra, qua mấy lần phát hiện căn bản đẩy không được, tôi tàn nhẫn mà đem đôi môi hẳn cắn phá.

“A!” Kim Nam Tuấn đau đến buông tôi ra.

“Để tôi trở về! Tôi sẽ không ở chỗ này.” Tôi muốn lên, lại lại một lần nữa bị Kim Nam Tuấn áp trên đất.

“Nhanh lên một chút trả lời tôi!”

“Kim Nam Tuấn anh cút cho tôi! Tôi dựa vào cái gì phải trả lời anh!” Tôi dùng hết bình sinh khí lực hô.

“Tôi không có chút nào yêu thích Kim Thái Hanh! Tôi yêu cậu ấy! Chuyện của tôi cùng anh có quan hệ gì, anh để tôi trở lại!”

Lần thứ nhất cảm thấy được Kim Nam Tuấn cùng Trịnh Hào Tích giống nhau không thể thuyết phục, khiến cho tôi tức giận hô lên.

Kim Nam Tuấn hơi hơi sững sờ, tiếp cười khổ một cái, nói rằng: “Đúng a, chuyện của cậu cùng tôi không

có quan hệ... Được, tôi thả cậu trở về.”

Hắn rút cục buông tôi ra, sau đó lại đem tôi kéo lên.

“Hiện tại cảm giác thế nào, không sao chứ.” Hắn dường như quan tâm hỏi tôi, tôi không nói lời nào, chỉ là trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Cũng không biết tại sao, Kim Nam Tuấn cũng yên lặng mà theo ở phía sau.

Từ khi đi ra khỏi cửa, phía sau tôi vẫn luôn có một người bám theo, tôi hướng đi nơi đâu hắn cũng sẽ cùng hướng đi tới.

Đi hồi lâu, tôi rốt cục không nhận được xoay đầu lại, nhìn Kim Nam Tuấn cách đó không xa.

“Tại sao muốn vẫn đi theo tôi.”

“Bởi vì...” Kim Nam Tuấn dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn tôi, “Tôi cảm thấy được cậu cùng người tôi quen biết hoàn toàn khác nhau, tôi rất hiếu kỳ, cậu như vậy yêu một người là làm sao làm được.”

“Phác Trí Mân, tôi cảm thấy tôi có đối với cậu có một loại cảm giác kỳ quái, tôi không biết kia là cảm giác gì, mà đây là lần đầu tiên cảm thấy được.”

“Tôi có thể... Thật sự thích cậu, mặc dù bây giờ vẫn không thể hoàn toàn xác định.”

25. Chương 25: Kim Thái Hanh

- Ta tin tưởng mà yêu cậu, tựa như điên vậy rung động ta, ta tin tưởng ta yêu cậu, lung lay tình yêu của ta.-

Đau, ta ôm đầu đứng dậy, đầu đau như búa bổ, bên người không có ai.

Ta chỉ là nằm ở trên giường, cố gắng hồi tưởng chuyện tối ngày hôm qua, không có ký ức.

Chuyện đêm qua, mơ hồ nhớ tới dung mạo Phác Trí Mân, còn như có như không tiếng khóc.

Ta quá mệt mỏi, này đó đều quên, không cần suy nghĩ nữa.

Ánh sáng chói mắt chiếu sáng ở trên giường, ta ngủ đã lâu, bỗng nhiên cảm thấy tâm nhĩ vị trí tựa hồ

trống rỗng.

Ta theo bản năng nắm chặt trong lòng, cái cảm giác này là đã có chuyện gì xảy ra...

Phác Trí Mân ngồi ở giường bên cạnh, ôn nhu nhìn ta nằm ở trên giường.

Nhìn thấy bức tranh này ta hơi ngây ngẩn cả người, lắc đầu, nhắm mắt lại, hết thấy đều khôi phục.

Ta lại thấy ảo giác, quả nhiên là do quá mệt mỏi.

Ta từng bước từng bước đi ra khỏi phòng, trong phòng bếp đã dọn lên một bữa sáng, chỉ có Phác Trí Mân mới có thể vì ta làm điểm tâm.

Chỉ là cậu ta, lại đi ra ngoài, vẫn là... Trịnh Hào Tích.

Ta nghĩ không nên vì cậu ta mà thất thần, cậu ta yêu ai cũng không có quan hệ với ta, ta hiện tại chỉ là muốn càng ngày càng hận cậu ta.

Ta yên lặng mà ăn bữa sáng, ngơ ngác mà nhìn chăm chú phía trước.

Cũng không biết tại sao muốn nhìn phía trước, chỉ là ngay chỗ ngồi đó, tựa hồ đã xảy ra một chuyện làm ta thông qua.

Muốn nhớ lại, lại một điểm ký ức đều không có.

Ta uống say ngày hôm qua, Phác Trí Mân đến tận cùng nói với ta cái gì, đã làm gì, ta đều không nhớ rõ...

—— Tôi chỉ là một phần nhỏ trong cậu, mà cậu,... Lại là người... duy nhất của tôi...

Âm thanh bi ai kia của Phác Trí Mân bỗng nhiên truyền bên tai ta, trong nháy mắt đem trái tim của ta nhéo lên.

Đây là lời cậu ta đã nói sao?

Ta dùng sức xoa xoa đầu mình, muốn đem hình ảnh kia từ trong đầu làm mất đi.

Nhưng là vừa nhắm mắt, ta đã nhìn thấy, Phác Trí Mân chảy nước mắt nhìn ta, cậu ta cười khổ.

Nhất định là ta điên rồi, không nên nhớ tới cậu ta, Phác Trí Mân cùng ta không có chút quan hệ nào, ta nhất định là điên rồi.

Ta đứng lên, hướng trong phòng vệ sinh đi đến, mở vòi bông sen, dùng nước lạnh toàn bộ gội trên mặt ta.

Tĩnh táo một hồi lâu, ta chà xát hai lần đi ra.

Ta thật sự hảo tướng muốn bình tĩnh một chút, đi ra ngoài có lẽ sẽ khá hơn một chút.

Trong nháy mắt khi ta mở cửa ra, ta nhìn thấy Phác Trí Mân đứng ở ngoài cửa.

Sắc mặt của cậu ta tựa hồ rất khó chịu, trắng bệch, trong hai mắt cũng là nước mắt trong suốt.

“Cậu...” Ta muốn nói một câu, nhưng ở giây tiếp theo câu nói này liền bị nghẹn lại trong cổ họng.

Phác Trí Mân... Cậu ta ôm lấy ta, ta chỉ có thể cảm nhận được thân thể ấy run rẩy.

Thân thể của cậu ta là như vậy nguội lạnh, cho tới nay đều thế, từ khi ta bắt đầu biết cậu ta từ ngày kia.

Lần đầu tiên đụng tới cậu ta, đầu tiên ôm ấp cậu ta, lần đầu ôm cậu ta.

Cho tới bây giờ thân thể của cậu ta vẫn là trước sau như một mà nguội lạnh, như là bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi sinh mệnh.

Ta cầm lấy tay cánh tay của cậu ta, vừa mới đụng tới, Phác Trí Mân bỗng nhiên cầu khẩn: “Đừng đẩy tôi ra...”

Phút chốc, tim hoảng loạn đến lợi hại, không chỉ là khôn kể đau lòng, còn có được thống khổ khó có thể tin.

Phác Trí Mân vẫn luôn ôm ta, thân thể lạnh lẽo run rẩy, nhẹ giọng khóc nức nở vào giờ phút này lại có vẻ dị thường to lớn.

Chỉ có ta nghe thấy.

Ta không biết bây giờ nên làm gì, ta thừa nhận ta đối với cậu ta còn có một chút điểm đau lòng, mà rất khó có thể bộc lộ ra.

“Phác Trí Mân, tôi thật sẽ đem nhảm cảm hận cho rằng tưởng niệm.” Ta nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của

cậu ta.

Ta vốn là hoàn toàn có thể tàn nhẫn mà đẩy hắn ra, sau đó đối với hắn châm chọc khiêu khích, nhưng là ta hiện tại lại không làm được.

Ta sợ ta thật sự không có cách nào đẩy cậu ta ra, bị cậu ta chặt chẽ giữ lại, người thua vẫn là ta.

Phác Trí Mân, tôi thật sự nhìn không thấu được tâm can cậu.

“Vẫn cứ hận tôi... Đừng lại muốn quản tôi... Vẫn luôn hận tôi.” Cuối cùng, cậu ta hơi hơi đã khổng chế một chút gào khóc, nói.

“Đừng lại muốn nhớ tôi, chỉ cần hận, vẫn luôn hận xuống.” Ta không hiểu cậu ta nói câu này là có ý gì.

Là Phác Trí Mân tự ôm lấy ta, gọi ta, không muốn ta đẩy ra cũng là cậu ta.

Nhưng bây giờ thì sao, lại muốn ta hận, gọi ta vẫn luôn hận cậu ta, là có ý gì.

Ta tàn nhẫn mà đem cậu ta đẩy ra, sau đó chất vấn, Phác Trí Mân nhắm mắt lại, cười cười.

“Tôi không có cách nào giải thích với cậu, nguyên nhân nhiều lắm, tôi không thể nói rõ...”

“Vậy thì nói cho tôi rõ a!” Ta bỗng nhiên nổi giận làm cho cậu ta sững sờ ở một bên, nhưng vẫn là không nói câu nào.

“Cậu cho rằng cậu làm như vậy chơi rất vui à! Chủ động ôm tôi, chủ động nói yêu tôi, nhưng bây giờ lại lại muốn tôi hận cậu, cậu cho rằng cậu làm như vậy vui lắm à?”

“Sự tình ngày hôm qua, tôi đều hoàn toàn không nhớ ra được cậu đã nói cái gì, tại sao có thể vẫn luôn đổi trái tim của tôi!”

Cũng không biết tại sao, ta chính là rất muốn khóc, bị lừa dối, bị phản bội, trải qua nhiều chuyện như vậy ta sớm đã sắp mất lý trí.

“Tôi chỉ là... Một phần nhỏ trong cậu,... Mà cậu... Lại là người... Duy nhất của tôi...” Phác Trí Mân nhìn xa xăm, yên lặng mà nói ra câu nói này.

Ta hơi hơi sững sờ, tim tiện đà từng trận đau đớn, ngày hôm qua đến tận cùng xảy ra chuyện gì...

Ta cái gì cũng không nhớ rõ, Phác Trí Mân cậu ta nói lời gì, nếu như là trước đây, ta còn có thể không chút do dự mà đối với cậu ta nói: “Tôi hận cậu.”

Nhưng là bây giờ ta muốn mở miệng, mà mỗi từng chữ từng câu đều nghẹn ở trong cổ họng, không nói ra được.

“Thái Hanh...” Phác Trí Mân âm thanh rất nhỏ, như là sợ sệt ta sẽ tức giận vậy, “Kim Nam Tuấn nói... Hắn yêu tôi.”

A, lại là một tên “Trịnh Hào Tích” sao?

Ta không hề tức giận, không mất khống chế, càng không có mất lý trí.

Ta chỉ là từ từ mở miệng: “Vậy cậu đi tìm hắn đi, lại như lúc trước đối xử tôi như vậy.”

Ta xoay người, bàn tay lạnh lẽo của cậu ta bỗng nhiên nắm chặt ta, giống như là muốn đem toàn bộ băng lãnh lan truyền cho ta.

“Tôi không gặp qua đi, tôi không thích hắn.”

“Đúng vậy! Cậu không thích hắn! Thứ cậu yêu chỉ là tiền của bọn họ!” Ta ra sức mà hất tay Phác Trí Mân, cậu ta không nói gì, đây là chấp nhận sao?

Phác Trí Mân nhìn chăm chú ta, bình tĩnh thần sắc làm cho ta tâm hoảng ý loạn, “Nếu như tôi nói, tôi vẫn yêu cậu... Cậu sẽ tin sao...?”

Cậu ta không giải thích được vì sao lại nói ra câu nói này.

Đây là ý gì? Cậu ta vẫn luôn yêu ta? Không nên gạt ta, ta xưa nay đều không có cảm giác được cậu ta yêu ta.

Ta chẳng qua là cảm thấy rất buồn cười, một người vô số lần đi phản bội người khác, làm sao có khả năng từ cái miệng luôn nói ra những lời dối trá lại nói ra những lời này.

Dùng cười lạnh qua để trả lời cậu ta, sẽ không tin tưởng cậu ta.

Phác Trí Mân ánh mắt như đại đi, ta biết cậu ta đang nhìn ta, chỉ là cặp mắt kia triệt để tối lại.

“Phác Trí Mân, nếu như cậu bây giờ muốn nhượng tôi một lần nữa thích cậu, đã không thể nào, bởi vì tôi

vẫn luôn hận cậu, cậu có thể đi theo Kim Nam Tuấn hoặc Trịnh Hào Tích, tôi sẽ không ngăn cản cậu, cũng sẽ không giữ cậu lại.”

—— Ta sợ ta thật sự sẽ nhầm cảm hận cho rằng tưởng niệm.

Ta cũng sẽ không bao giờ đem cảm hận biến thành tưởng niệm.

26. Chương 26: Kim Thái Hanh

– Cho dù đôi ta cách xa nhau ngàn dặm, dù cho bị ngăn cản, người tôi yêu vẫn là cậu, nguyện trong gió tưởng niệm lan truyền tâm ý của ta. –

Trên tay truyền đến tê dại, máu tươi đã nhiễm đỏ sàn nhà, nhưng ta lại tựa hồ như không cảm nhận được một chút đau đớn nào.

“Cậu bị thương, tôi giúp cậu băng bó một chút, không thì sẽ bị nhiễm trùng.” Âm thanh lo lắng của Phác Trí Mân dưới cái nhìn của ta chỉ có nồng đậm trào phúng.

Cậu ta đưa tay ra vừa mới chạm được ta, ta liền đẩy ra.

Ha ha, nguyên lai là do cậu đối xử như thế với ta a, tất cả mọi người là như vậy!

“Chơi vui không?” Ta trào phúng mà nhìn cậu ta, hoàn toàn không để ý vết thương đầy đau đớn.

“Cùng Kim Nam Tuấn chơi vui không?”, nhưng sau khi nhìn Phác Trí Mân, ta thật sự không có cách nào bình tĩnh trở lại.

“Đừng nói trước những thứ này... Được không? Tôi...” Phác Trí Mân thử nắm cổ tay của ta, có thể ta lại một lần đẩy cậu ta đi.

“Cơ thể dơ bẩn của cậu được bao nhiêu người chạm qua, cậu không ghét tâm tôi ngại.”

Cậu ta nhất thời không nói, cúi đầu, như là không dám nhìn ta.

“A, Phác Trí Mân, cậu chính là như thế đối xử với tôi? Đùa bỡn tình cảm của tôi, một lần lại một lần sắp bức điên tôi!”

Tôi lại một lần nữa phá hủy chiếc ly thủy tinh, một ít vụn thật nhỏ đâm sâu vào trong máu thịt.

“Tôi cũng quên mất, ngược lại tôi mãi mãi cũng là bị lừa dối, tôi không có người thân! Không có bằng hữu! Một người duy nhất đã từng nói yêu tôi cũng tìm người khác! Ở trước mặt tôi cùng người khác làm những chuyện không muốn người khác biết lại không có nửa điểm xấu hổ!”

Ta không biết có thể tìm cái gì phát tiết, dùng sức đập tất cả đồ vật trong phòng.

“Đừng bảo là...” Phác Trí Mân vai run rẩy, sợ ta nói những chuyện như vậy này sao?

Nghe Phác Trí Mân gào thét, ta cũng không có dừng lại, tiếp tục quát: “Tôi nói rồi tôi sẽ không yêu cậu nữa! Nhưng là mỗi lần đều suýt chút nữa bỏ cuộc! Phác Trí Mân, cậu cho rằng tôi sẽ không đau sao! Mỗi lần cậu và người khác đứng cùng một chỗ tôi đều vì ghen tị mà điên rồi! Nhưng bây giờ tôi sẽ không đổ kị nữa! Tôi hiện tại chỉ có thể cảm giác được tôi hận cậu! Tôi hận cậu cùng người khác thượng trên giường! Tôi cũng hận cậu vì đem Kim Nam Tuấn câu dẫn!”

“Đừng nói nữa!” Phác Trí Mân cuối cùng một tiếng rống mang theo tiếng khóc nước mắt.

Sau đó cậu ta như là không chịu nổi nữa, từ phía sau lưng ôm lấy ta, thân thể run rẩy.

“Van cầu cậu đừng nói nữa...” Ta cảm nhận được phía sau lưng ta đã ướt sũng.

Ta cũng chung quy cũng dần dần bình tĩnh lại, hít thở sâu một chút, không có đẩy Phác Trí Mân ra, chỉ tùy ý để cậu ta ôm.

Trong cả căn phòng chỉ còn dư lại tiếng Phác Trí Mân khóc nước mắt, còn có ta tưởng nhìn xuống lại không nhìn được nước mắt.

—— Thái Hanh a... Tôi cũng rất yêu cậu a...

Bên tai lại truyền tới Phác Trí Mân âm thanh, câu nói này ta như là đã nghe được ở đâu đó.

Chỉ là bây giờ ta thật sự quá mệt mỏi, không muốn lại nghĩ, quá mệt mỏi.

Tên lừa dối.

Cuối cùng, ta còn nhượng Phác Trí Mân giúp ta băng bó vết thương, nhìn cậu ta một vòng lại một vòng giúp ta quấn băng, cảm giác đau đớn cứ như không cảm nhận được.

“Tại sao lại đối với tôi như vậy?” Ta tỉnh táo nói, không để mình một lần nữa lại mất khống chế.

Phác Trí Mân ngẩng đầu lên, nhìn ta liếc mắt một cái, “Trịnh Hào Tích sao? Vẫn là Kim Nam Tuấn.”

“Hai cái đều là.”

Phác Trí Mân thở dài, “Nếu như tôi nói tôi không yêu bọn họ cậu sẽ tin sao?”

“Ha ha...” Ta cười cười, trào phúng mà, khinh thường cười.

Làm sao có khả năng không thích? Dù sao cũng yêu thích sâu đậm hơn ta một chút đi? Ta ngược lại là thay thế phẩm của bọn họ.

“Cậu hay là không tin đi, dù cho cậu thật sự không tin, tôi vẫn phải nói, tôi không thích bọn họ, bất kể là Kim Nam Tuấn hay là Trịnh Hào Tích. Tôi chỉ...”

Phác Trí Mân nói tới đây thì dừng lại, muốn nói lại thôi.

“Tôi chỉ... Bị bệnh, sinh bệnh, có thể là cảm mạo, hoặc là phát sốt.”

Sinh bệnh cùng bọn họ có quan hệ gì, Phác Trí Mân nói dối.

“Cũng có thể là cuồng hộng có chút vấn đề... Tôi thường ho khan, ho ra máu... Thế nhưng đừng lo lắng, không chết được.”

“Cậu cảm thấy hiện tại tôi sẽ lo lắng cho cậu sao?” Ta chỉ là muốn che giấu loại tình cảm kỳ quái kia đối với Phác Trí Mân, liền nói thêm một câu: “Tưởng bỏ.”

Phác Trí Mân hơi sững sờ, cười khổ một cái: “Cũng đúng, cậu sẽ không quan tâm tôi.”

Cậu ta trầm mặc một hồi, lại nói, “Tay cậu đã băng bó kỹ, đừng dùng sức nhiều, vết thương có thể sẽ nứt ra.”

Phác Trí Mân đứng dậy, muốn rời khỏi, rồi lại ngừng lại.

“Làm sao vậy.” Ta nói mà không có biểu cảm gì.

Chỉ thấy Phác Trí Mân bĩu môi, lại miễn cưỡng vui mừng cười nói: “Không có gì.”

Sau đó rời đi. Cũng không biết tại sao, ta luôn cảm thấy như Phác Trí Mân như là đang giấu giếm chuyện

gì.

Trong phòng truyền đến tiếng Phác Trí Mân ho khan kịch liệt, từng đợt từng đợt như muốn lấy đi sinh mạng cậu ta.

Ta đột nhiên nhớ lại câu nói kia của cậu ta: Cũng có thể là cuồng hộng có chút vấn đề... Tôi thường ho khan, ho ra máu...

Cậu ta thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Ta cũng không biết vì sao ta lại lo lắng cho cậu ta như vậy, ta khả năng còn không bỏ cậu ta xuống được, có thể ta còn là rất hận cậu ta.

Điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, có người gọi đến.

Ta nhìn tên người gọi: Kim Nam Tuấn.

Hắn gọi tới làm gì? Do dự mấy giây sau, ta mới bắt máy.

“Cậu gọi tới làm gì.” Đối với Kim Nam Tuấn, ta tức giận, dù sao quan hệ của ta với hắn chỉ là hợp tác mà thôi.

“Kim Thái Hanh, tôi muốn nói với cậu chút chuyện.” Ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, hoàn toàn không giống với giọng điệu lưu manh thường thấy của Kim Nam Tuấn.

“Tôi không có hứng thú.” Kim Nam Tuấn muốn cùng ta nói chuyện ta cũng không có hứng thú, mà đó cũng không thể là chuyện tốt.

“Liên quan tới Phác Trí Mân, tôi muốn tìm cậu nói chuyện, cậu đến đi.”

“Tôi nói tôi không có hứng thú, đừng tiếp tục tìm tôi nói về chuyện của cậu ta, tôi không muốn nói.” Ta cảm thấy ta hiện tại đang thiếu kiên nhẫn.

Đối phương trầm mặc, ngay khi ta muốn cúp điện thoại, thanh âm hắn lại vang lên.

“Chuyện này rất quan trọng.” Kim Nam Tuấn nói, “Bệnh của Phác Trí Mân, tôi muốn nói cho cậu, trước cậu không thèm nghe cái cây bút ghi âm kia, chớ vì nhất thời ích kỷ mà hối hận.”

Câu nói này vừa nãy ta mới được, Phác Trí Mân bị bệnh, cậu ta cũng nói cho ta biết, chỉ là không có để ta

biết tốt cùng cậu ta bị bệnh gì.

“Cậu ta sinh bệnh gì?” Ta hỏi.

“Cậu ngay bây giờ đến đây, tôi sẽ nói cho cậu biết, cậu ta mang bệnh nặng.” Kim Nam Tuấn vừa nói xong, liền cúp điện thoại.

Bệnh nặng? Đây là ý gì?

Ta chỉ cảm thấy trong lòng có một dự cảm xấu, nhớ tới bộ dáng ho khan của Phác Trí Mân, còn có mấy lần cậu ta hôn mê, ta liền mơ hồ cảm thấy bất an.

Cậu ta có khả năng thật sự đang giấu giếm cái gì đó, không muốn để ta biết thôi.

—Sau khi tôi biết chuyện này, tôi cũng không hận nổi, chỉ là vào lúc ấy cậu ta đã đầy rẫy vết thương

27. Chương 27: Kim Thái Hanh

– Cậu càng nhìn chăm chú ta càng sợ sệt, sợ rằng ta cuối cùng sẽ làm cậu khóc, sợ ta vết thương đầy rẫy. –

Ta cuối cùng vẫn đi tìm Kim Nam Tuấn, hẩn đứng ở dưới lầu, khuôn mặt đầy bình tĩnh, như là đã sớm dự liệu được ta sẽ xuống vậy.

“Nói cho tôi biết, Phác Trí Mân đến cùng làm sao vậy.” Ta tiến lên chất vấn, nhưng trong lòng thì bất an mơ hồ.

“Nếu như tôi nói, cậu sẽ hối hận nghe sau khi nghe sao?” Kim Nam Tuấn không giải thích được nói câu nói này, khiến trái tim của ta càng thêm bất an.

Ta đã làm một chuyện, ta không có hối hận, lần này cũng sẽ như vậy.

“Tốt, tôi sẽ nói cho cậu biết.” Kim Nam Tuấn đối mặt với ánh mắt của ta, “Phác Trí Mân mắc bệnh ung thư.”

“Ung thư?” Ta phút chốc nở nụ cười, “Cậu đang gạt tôi? Hẩn mắc bệnh ung thư, kia...”

Ta hơi ngây ngẩn cả người, nhớ tới mấy lần khác thường trước của cậu ta, ta dĩ nhiên hoàn toàn không có phát hiện.

“Tôi không lừa cậu, cậu ấy bị ung thư não, đã đến trung kỳ, khi cậu ấy đang ở giai đoạn thứ nhất cậu không hề phát hiện..”

“Cậu mãi mãi đều chậm chạp như vậy, mỗi một lần đều là phải mất đi mới có thể tỉnh ngộ lại, nếu như tôi không có nói cho cậu biết, Phác Trí Mân chết rồi cậu cũng không biết.” Ta cầm chặt nắm đấm, thế nhưng Kim Nam Tuấn nói đúng.

Khoảnh khắc Trịnh Hào Tích cướp đi Phác Trí Mân, ta mới phát hiện tình cảm của hắn đối với Phác Trí Mân không phải tốt đẹp gì...

Lần này lẽ nào cũng giống như nhau? Ta cứ ngu ngốc như vậy sao?

Bất an kia bỗng chốc biến thành ác mộng thật sự, ta nghĩ ta hẳn là đang nằm mơ chứ, tất cả những thứ này đều là một giấc mộng...

“Cậu ta sợ sệt nếu như cậu biết mình ngã bệnh, khả năng không có cách nào từ bỏ cậu, cho nên mới vẫn luôn tránh né cậu, nhưng mà, cậu vẫn chẳng biết.” Lời Kim Nam Tuấn nói nhưng hàng nghìn cây kim, đâm thủng trái tim ta.

—— Thái... Hừ... Cậu tiếp tục hận tôi đi... Dem tôi hận chết... Thậm chí giết tôi, tôi đều chấp nhận.

—— Tôi biết bây giờ cậu rất chán ghét tôi, tôi đã làm rất nhiều chuyện khiến cậu tức giận, xin lỗi.

—— Tôi không có nói dối, tôi cũng sẽ không nói khoác... Thái Hanh... Tôi nói những lời này, đến ngày hôm sau cậu sẽ quên mất, cậu sẽ không nhớ gì cả, tôi bây giờ nói này kia cậu cũng sẽ không để trong lòng, chờ đến lúc ấy, tình cảm cậu đối với tôi đã sớm nhạt đi.

—— Tôi chỉ là một phần nhỏ trong cậu... Mà cậu... Lại là... một người duy nhất... của tôi.

Những hình ảnh kia từ trong đầu của ta chợt lóe lên, ký ức buổi tối ngày hôm ấy bỗng nhiên toàn bộ xuất hiện lại, như một lần sóng ập tới rồi lại thêm một lần sóng nữa, vùi lấp ta.

Đau đến suýt chút nữa hít thở không thông.

Chờ khi ta phản ứng lại được, thì Kim Nam Tuấn đã đi rồi.

Hình ảnh cuối cùng, chỉ còn dư lại Phác Trí Mân, nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn ta.

—— Tôi sắp chết rồi a.

Vào lúc này, ta mới ý thức được, Kim Nam Tuấn không gạt ta, vẫn luôn là ta tự gạt ta.

Ta bất an, khiến cho khi ta bước chân về đến nhà, trong nháy mắt mở cửa, ta không nhìn thấy Phác Trí Mân.

“Phác Trí Mân, Phác Trí Mân!” Sợ sệt, ta chỉ có thể dừng từ ‘sợ sệt’ để hình dung bản thân ta lúc này.

Ta sợ, sợ Phác Trí Mân đã rời xa ta, sợ ta vẫn không thể nhìn thấy cậu ta lần nữa.

“Thịch ——” Ta dùng sức mà mở cửa phòng ra, cửa va vào vách tường phát ra tiếng vang lớn.

Phác Trí Mân kinh động ngồi ở trên giường, may là, ta còn có thể nhìn thấy cậu ta, Phác Trí Mân còn chưa đi...

“Thái Hanh... Cậu sao lại...” Ta tiến lên ôm thật chặt lấy cậu ta, cố gắng ghì chặt Phác Trí Mân đang kinh hãi mà dùng sức đẩy ta ra.

Ta chỉ là càng thêm dùng sức mà ôm chặt cậu ta, sợ sệt mất đi.

“Thái Hanh... Cậu làm sao vậy, trước đó cậu đâu bao giờ ôm...”

“Đừng nói gì cả.” Ta nhắm mắt lại cảm thụ mùi của cậu ta, cảm giác mệt mỏi quá.

Phác Trí Mân cũng không nói gì, chỉ là tùy ý để ta ôm, ta cảm giác được ta sắp điên rồi.

Nắm hai mắt lại cảm thấy nước mắt rơi xuống, “Tại sao lại khóc?” Phác Trí Mân tay vỗ lên lưng của ta, hỏi.

“Tôi sợ sệt, tôi sợ, cậu sẽ rời khỏi tôi.” Ta hít thở sâu một chút, nỗ lực khiến chính mình ngừng khóc.

“Tôi sẽ không rời đi, không phải đã nói rồi sao.”

“Tôi nhớ ra rồi.” Ta khơi dậy buổi tối ngày hôm ấy Phác Trí Mân nhìn ta cái dáng vẻ kia, tràn ngập tan nát cõi lòng cùng tuyệt vọng.

“Chuyện đêm hôm đó, còn có lời cậu đã nói, tôi đều nhớ ra rồi.” Thân thể của Phác Trí Mân vốn đang buông lỏng, trong nháy mắt cứng đờ.

“Cái... Cái gì.” Ta biết Phác Trí Mân đã hiểu lời của ta nói, chỉ là không muốn thừa nhận.

Cậu ta dùng thời gian bao lâu, vẫn luôn là vì ta, nhưng ta lại không có phát hiện.

Không kiên trì chút nào mà giày xéo cậu ta, suýt chút nữa làm cậu gần như hỏng mắt.

Ta cũng chỉ có thể dùng một câu bù đắp cho nỗi hổ thẹn đối với cậu ấy, cái gì đều không làm được, “Xin lỗi.”

Mặt đối với lời xin lỗi của ta, Phác Trí Mân không nói gì, thậm chí không nhúc nhích, ta cũng chỉ là vẫn luôn ôm cậu ấy.

Hồi lâu, chờ ta chậm rãi buông cậu ấy ra, ta chỉ nhìn thấy đôi mắt bi thương của Phác Trí Mân, như là có thể nhìn thấu ta.

“Nhưng tôi chung quy sẽ chết a.” Phác Trí Mân nhìn chăm chú ta, nói ra câu nói này.

“Tôi sẽ chết, khả năng vào ngày mai, hậu thiên, không thể tái chữa xong.” Ta xưa nay chưa từng nhìn thấy Phác Trí Mân bi quan như thế này.

Trong ấn tượng của ta, Phác Trí Mân luôn có thể xem chuyện xấu thành chuyện tốt, luôn lạc quan.

“Tôi chỉ là luôn nghĩ, nếu như tôi chết rồi, cậu có hôn mê hay không, cho nên tôi vẫn luôn trốn tránh cậu.”

“Tôi cảm thấy được nếu như tôi có thể khiến cho cậu vẫn luôn hận tôi, hận thấu xương, khi tôi chết cậu sẽ không cảm thấy bi thương.”

Kim Nam Tuấn nói đúng, ta mãi mãi cũng là một người ngu ngốc, mất đi một giây sau đó mới tỉnh ngộ, nhưng lúc này là đã quá muộn.

“Phác Trí Mân, cậu đừng nói như vậy, bây giờ vẫn chưa trễ, đi trị liệu còn có khả năng phục hồi, đừng tuyệt vọng như vậy.” Đối với Phác Trí Mân bi quan trước mắt ta, ta hoàn toàn cảm thấy xa lạ.

“Có bao nhiêu cơ hội? Năm mươi phần trăm? Căn bản là không tới.”

“Thái Hanh, cho nên tôi không muốn trị liệu, là bởi vì bệnh này ít có khả năng sống sót, ta không muốn nửa đời sau phải sống ở trong bệnh viện.”

Nhìn cặp mắt không chút hi vọng của cậu ấy, ta cảm thấy tim không cách nào không chế được đau đớn.

Nhìn cậu ấy, ta chỉ có đau đớn.

Lòng ta đau, đối với cậu ấy, từ từ nâng lên mặt của cậu ấy, như là đối xử với vật yếu ớt.

Ta hôn cậu ấy, lần đầu tiên chỉ muốn cảm nhận được cậu ấy, ta muốn cậu ấy.

Ta không muốn thấy Phác Trí Mân tuyệt vọng như vậy, quá khiến lòng người nát tan.

Khi ta mở cổ áo của cậu ấy ra, Phác Trí Mân nắm lấy tay của ta, “Đừng...”

Cậu ấy đang hãi sợ ta, cùng đã từng giống nhau như đúc.

Ta không đáp trả Phác Trí Mân, chỉ là càng thêm nghiêm túc hôn cậu ấy, tước đoạt không khí, Phác Trí Mân suyễn quan hơi thở.

Đón lấy, ta dùng một cái tay khác cởi y phục của cậu ấy, sau đó, thân thể cương cứng của cậu hơi buông lỏng, bàn tay nắm lấy tay ta cũng buông lỏng ra.

28. Chương 28: Phác Trí Mân

– Đưa tay ra là có thể chạm tới cậu, tôi lại không thể nắm giữ, cho dù rơi lệ tôi cũng phải nhìn chăm chú. –

Hô hấp dồn dập, tiếng rên nhẹ nhàng từ miệng tôi phát ra.

Tôi thực sự rất muốn biết Kim Thái Hanh làm sao phát hiện, nhưng bây giờ tôi không rảnh bận tâm những thứ này.

Tôi chỉ là muốn cảm nhận được cơ thể của cậu ấy, tôi sợ tôi sau đó sẽ không còn cách nào với tới cậu ấy.

Bàn tay không an phận kia cởi áo, quần của tôi ra, sờ lên cơ thể của tôi.

“A... Ân...” Tôi khó nhịn mà phát ra tiếng rên, lập tức hối hận mà cắn răng vì chính mình phát ra âm thanh xấu hổ như vậy.

Tôi che miệng lại, hai mắt mờ mịt mà nhìn Kim Thái Hanh, cậu ấy là người tôi yêu nhất a.

Tôi nhắm mắt lại, nghĩ tới dáng dấp của mình sau này, tôi cố nén kích động để không khóc.

Tôi cảm nhận được một mảnh mềm mại che trùng lên khóe mắt của tôi, “Đừng nhần nhịn, tôi thích nghe tiếng cậu.”

Kim Thái Hanh ôn nhu nói, hoàn toàn bất đồng với cách nói chuyện của cậu ấy trước đây.

Tôi chậm rãi thả cái tay che miệng kia xuống, mặc cho cậu ấy làm gì với tôi, tôi cũng chỉ là muốn lẳng lặng mà cảm thụ.

“A... A ân... Không... Không muốn...” Hai chân bỗng nhiên bị một lực lớn tách ra, hạ bộ toàn bộ đều hiện ra ở trước mặt Kim Thái Hanh.

Cậu ấy nhẹ tay lướt qua giữa hai chân tôi, móng tay thỉnh thoảng lại đụng tới nơi mẫn cảm.

“Đừng sợ, tôi sẽ không làm cậu đau.” Kim Thái Hanh cúi người hôn lên môi tôi.

Mang tới khoái cảm khiến cho tôi run rẩy suýt chút nữa rơi nước mắt.

“Ừm... A...” Cơ quan mẫn cảm của tôi không ngừng xoay động eo quan chi, khát vọng.

Lần thứ nhất khát vọng đến, khát vọng bị người trên người triệt để giữ lấy.

Tôi nhớ tới các lần trước, đều là tôi bị ép làm, không có yêu, có lần suýt chút nữa đau đến hôn mê.

Vào lúc ấy, tôi chỉ có đau, thể nhưng hiện tại lần đầu tiên tôi cảm thấy khoái cảm, lần thứ nhất cảm thấy khát vọng.

Có lẽ bởi vì người này không phải Trịnh Hào Tích, cũng không phải Kim Nam Tuấn, mà là Kim Thái Hanh a.

“Ba ——” Một bàn tay dùng lực mà vỗ vào phần giữa hai chân ta.

Cảm giác đau đốn qua đi, liền là một loại cảm giác kỳ quái, rất thoải mái.

“Làm sao chia tâm? Người cậu yêu hiện tại đang cùng cậu làm đây.” Kim Thái Hanh cười cười, cúi xuống trước ngực tôi, cảm giác nóng bỏng làm tôi không tự chủ được phát ra tiếng rên.

Ngay sau đó, đầu vú bị Kim Thái Hanh lấy tay dẫn vật qua lại.

“A... Đừng... Đừng như vậy... Đừng... A!” Tôi chỉ cảm thấy Kim Thái Hanh như là cố ý làm như vậy, tàn nhẫn mà cần tôi.

Quá lớn khoái cảm khiến cho tôi còn không biện pháp tiếp thu, thân thể dần dần run rẩy.

Một ngón tay đưa vào trong quan huyết, tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng Kim Thái Hanh vang ở bên tai.

“Sao lại khấn trương như thế a, mặt sau đã đầy nước.” Cậu ấy cắn nhẹ lên vành tai tôi, nhiệt khí thổi lên cổ của tôi.

“Ừm... Đừng nói nữa, cậu... A...” Một ngón tay đẩy vào, dịch ruột non chảy ra, nhỏ ở trên giường.

Hai ngón tay tạy ở trong mật huyết của tôi, dục vọng nâng lên, không ngừng mở rộng, phát ra thanh âm rất nhỏ.

Mà chỉ là thanh âm này cũng có thể khiến tôi xấu hổ, tôi hơi ửng đỏ mặt, sau đó dùng tay che lấy.

“Xấu hổ?” Kim Thái Hanh khẽ cười, kéo cái tay đang che khuôn mặt xấu hổ của tôi ra.

“Cũng không phải chưa từng làm chuyện như vậy, không cần phải thẹn thùng như thế.”

Cậu ấy liếm xung quanh xương quai xanh của tôi.

Tôi hô hấp càng lúc càng gấp gấp hơn, mặt lại như phát sốt.

Mở rộng, một cự vật đỉnh ở sau mật huyết của tôi, kiên định mà dường như thiết gòn.

Tôi theo bản năng giữ lấy bờ vai của Kim Thái Hanh, mỗi khi vào lúc này tôi vẫn là không tự chủ được sợ sệt, quá đau.

“Đừng sợ.” Kim Thái Hanh ôn nhu cực kỳ, như là an ủi tôi, “Đau liền gọi tôi, tôi sẽ dừng lại.”

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, nhắm mắt lại.

“Mở ra, nhìn tôi.” Kim Thái Hanh thanh âm lại một lần nữa vang lên.

Tôi chậm rãi mà mở ra, có chút sợ sệt, mà cuối cùng vẫn không nhắm lại.

Cự vật từ sau mật huyết chậm rãi tiến vào, dù cho rất nhẹ nhàng, tôi vẫn đau đến kêu lên.

“Buông lỏng một chút, sẽ toàn bộ tiến vào, đừng sợ.” Từng cái từng cái nhẹ nhàng.

Âm hành chậm rãi tiến vào, khi tiến vào hết, chậm rãi chờ ta thích ứng.

Sau đó mãnh liệt ma sát, Kim Thái Hanh vẫn mạng bạo như cũ, thế nhưng tôi lại cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Vừa nãy còn không thích ứng hiện tại có thể cùng cậu ấy phối hợp động đậy, eo bị cậu giữ chắc. Chốc chốc lại đẩy tới nơi sâu xa nhất.

Khi cậu ấy ma sát qua chỗ mẫn cảm, tôi chỉ cảm thấy từng trận đáng sợ khoái cảm sau mật huyết.

Theo bản năng co rút mặt sau, “Ừm!” Tôi phát ra một tiếng rên lớn.

Kim Thái Hanh cúi gần mặt của tôi, khiến cự vật bên trong càng thêm đi vào sâu hơn.

“Tìm được a, cậu suýt chút nữa là khiến tôi bắn ra rồi.” Nhìn nụ cười kia của cậu, tôi chỉ cảm thấy có gì đó không ổn.

“A! A... Ân không... A ân... Không được! Đừng như vậy...” Kim Thái Hanh thay đổi phương hướng, xông thẳng vào điểm mẫn quan của tôi.

Tôi muốn khép lại chân, lại bị cậu ấy càng thêm dùng lực mà tách ra, phân càng to lớn hơn.

Mật huyết không tự chủ được co rút, nếu là trước đây cậu ấy nhất định sẽ mắng tôi dám dăng, nhưng bây giờ lại là Kim Thái Hanh chỉ là vẫn luôn quan tâm tôi. Như là muốn đem người của tôi toàn bộ giao cho cậu ấy.

Cả phòng chỉ còn dư lại tiếng cơ thể va chạm, còn có tiếng rên rỉ của tôi.

Hư nhược vô lực, tôi chỉ có thể bị động mà đón sự tiến công đáng sợ kia của cậu.

Một lần cuối cùng thâm nhập thời điểm, so với vừa nãy bất kỳ lần nào đều phải sâu đậm, suýt chút nữa đem ta miễn cưỡng tách ra.

Không có đau đớn, tôi thoải mái ngẩng đầu lên, thân thể khẽ run.

“A!” Một luồng lặn chất lỏng nóng bỏng bắn ra như là muốn đem tôi lấp kín vậy, sau đó tôi cũng bắn ra, chất lỏng màu trắng toàn bộ dính lên bụng Kim Thái Hanh.

Cao trào qua đi, tôi vô lực nằm ở trên giường, âm thanh khàn khàn.

“Thái Hanh.” Nghỉ ngơi một hồi lâu, tôi mới nói với người vẫn luôn ôm tôi cho tới bây giờ.

“Sao vậy?”

“Cậu muốn hỏi cái gì, hiện tại cứ hỏi đi.” Tôi chỉ là đang suy nghĩ, tôi đã sắp chết, nếu bị phát hiện thì chỉ bằng đem tất cả các chuyện trước kia kể cho cậu ấy biết.

Hiện tại đã tỉnh táo lại, “Hiện tại cứ hỏi đi, thừa dịp tôi còn có thể nói chuyện, thừa dịp tôi vẫn chưa mất đi ký ức, tất cả đều hỏi đi, bất kể là chuyện về Trịnh Hào Tích, hay là Kim Nam Tuấn...”

Tôi suy yếu vô lực nằm ở trên giường nói.

Kim Thái Hanh không nói gì, chỉ là đem tôi ôm vào trong ngực, càng ngày càng gấp.

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt chẳng biết vì sao rơi xuống, sâu đậm.

Trong trí nhớ của tôi, tất cả những gì tôi trải qua chỉ có thống khổ, hồi ức tuy rằng rất đau, nhưng tôi còn muốn toàn bộ nói cho Kim Thái Hanh...

29. Chương 29: Phác Trí Mân

Không cách nào nhận được tưởng niệm, không có cách nào đem cậu vùi vào đáy lòng tôi, vào nơi sâu thẳm nhất. —

Kim Thái Hanh chậm chạp không mở miệng, chỉ vẫn luôn ôm tôi, một câu nói cũng không nói.

“Tôi không quan tâm, cậu muốn hỏi gì cứ hỏi đi.” Tôi sẽ không tái vì sự uy hiếp của Trịnh Hào Tích mà cảm thấy bị thương.

“Sau này hãy nói đi, ngày hôm nay cậu đã mệt rồi, tôi cũng không muốn nghe bây giờ...”

Buổi tối hôm nay yên lặng ngoài dự liệu.

Mỗi khi trời sáng, tôi chỉ cảm thấy vô hạn tuyệt vọng, chỉ một khắc, tôi sợ tôi sẽ mất đi tất cả.

Tôi phát sốt.

Dùng cái cặp nhiệt độ xem thử, ba mươi tám độ, tôi chỉ có thể nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Đầu cứ lâng lâng, so với lúc thường càng thêm yếu đuối, trên người rõ ràng đắp chăn rất dày, nhưng tôi vẫn còn vì lạnh mà run rẩy.

Kim Thái Hanh hiện tại vẫn chưa có tỉnh lại, tôi có thể đi lấy chút thuốc hạ sốt uống.

Nếu như may mắn, lập tức có thể hạ sốt. Tôi từ trên giường ngồi dậy.

Đại não vừa hôn mê vừa đau, không biết có phải do bệnh ung thư hay không.

Tôi đứng lên, chỉ cảm thấy toàn bộ đều choáng váng, đi về phía trước đi hai bước, chân bủn rủn vô lực.

Chỉ là đi mấy bước sau, chân của tôi như là không còn tri giác, tôi ngã trên mặt đất, mất đi tri giác.

Tôi rất ít khi gặp giấc mộng, khoảng thời gian sinh bệnh này càng không có, nhưng lần này tôi nằm mơ.

Tôi mơ thấy Kim Thái Hanh tê tâm liệt phế khóc kêu còn có Trịnh Hào Tích dường như đang cười.

Tỉnh lại lần nữa, tôi chỉ nhìn thấy Kim Thái Hanh ngồi ở bên cạnh tôi, nằm lì ở trên giường.

Đây là một ác mộng, phía sau lưng tôi đã ướt đầm, hồi tưởng lại giấc mộng kia tôi vẫn còn sợ hãi.

Bỗng một loại dự cảm xấu, hoảng hốt cực kì, không biết tại sao.

Tôi theo bản năng nắm lấy cánh tay người bên cạnh, cầm lấy thật chặt.

“Trí... Trí Mân? Tỉnh rồi, thật tốt, vừa nãy cậu té xỉu làm tôi sợ muốn chết.” Kim Thái Hanh hơi xoay người, từ đầu giường đem tới một ly nước, đưa cho tôi.

“Cậu bị sốt, vừa nãy tôi đã gọi bác sĩ tới hạ sốt cho cậu, hiện tại chỉ hơi nóng một chút.”

“Thái Hanh...” Tôi khẩn trương cầm lấy tay cậu ấy, tôi cảm thấy như bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi

cảm giác.

“Tôi rất sợ.” Cầm lấy tay cậu ấy càng chặt.

“Sao vậy? Không phải là do phát sốt chứ.” Kim Thái Hanh đưa tay sờ trán của tôi.

Tôi lắc đầu, không nói gì nữa.

Cậu ấy vẫn luôn ở bên cạnh tôi, Kim Thái Hanh rõ ràng vẫn luôn chăm sóc tôi, nhưng tôi luôn cảm thấy tôi sẽ mất đi cậu ấy.

Tôi sợ ngày hôm nay tôi sẽ chết, giấc mộng kia đến tột cùng là có ý gì, tôi càng thêm sợ sệt.

Suy nghĩ hồi lâu, tôi bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, sau đó cười cười, “Tôi nhất định là điên rồi.”

Một giấc mơ mà thôi, tại sao lại để bụng một giấc mơ như thế?

“Trí... Làm sao vậy?” Kim Thái Hanh quơ quơ tay, hơi nghi hoặc một chút mà nhìn tôi.

Tôi lắc đầu một cái, không nói gì.

“Mệt mỏi sao?” Cậu ấy hỏi, “Nghỉ ngơi thật tốt một chút đi, tôi đi ra ngoài trước.” Kim Thái Hanh ôn nhu giúp tôi đắp chăn lên, đứng dậy rồi đi.

Nhắm mắt lại, tâm trí chỉ còn dư lại Kim Thái Hanh, tôi quá nhớ cậu ấy. Dù cho cậu ấy chỉ vừa mới rời đi, hoặc là còn chưa có rồi đi, tôi cũng sẽ nghĩ về cậu.

Tôi không biết có phải tôi điên rồi hay không, thế nhưng hiện tại tôi nghĩ tôi điên thật rồi.

Nhìn trần nhà, tôi chỉ cảm thấy rất buồn ngủ, nhưng lại không muốn ngủ.

Một khi đang ngủ, không biết còn có thể tỉnh lại hay không a, thế nhưng cuối cùng vẫn là nhắm hai mắt lại.

Lại là giấc mộng này... Trịnh Hào Tích, Kim Thái Hanh, trong giấc mộng chỉ có hai người.

Tôi cái gì cũng không nhìn thấy, thậm chí một câu cũng không nói ra được, nhưng tôi có thể nghe thấy.

Kim Thái Hanh đang khóc, trong miệng gào lên tên tôi, Trịnh Hào Tích cười, điên cuồng cười.

Tôi thật sợ hãi, trong bóng tối vô biên muốn nắm lấy thứ gì đó nhưng lại không thể.

Tôi không nhìn thấy tia sáng, không nhìn thấy hi vọng, tôi chỉ còn tuyệt vọng, tiếng cười kia cứ quanh quẩn bên tai ta, giống như là muốn đem tôi nuốt sống.

Tiếng cười đáng sợ đó, chỉ thuộc về Trịnh Hào Tích, hiền hoà tiếng cười kia, tôi chính tại từng điểm từng điểm biến mất.

“Trí Mân, Trí Mân...” Bên tai truyền đến tiếng Kim Thái Hanh, chân thật la lên, không giống như là ảo giác.

Tôi theo bản năng nắm lấy, tựa hồ là bắt được cái gì, sau đó, càng ngày càng gấp.

“Trí Mân, tỉnh lại đi, Trí Mân...”

Tỉnh lại đi? Đúng vậy, tôi là đang nằm mơ a, tôi lại gặp ác mộng...

Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy trong giấc mơ là Trịnh Hào Tích đang chảy máu mà cười dữ tợn.

“A!” Tôi chợt tỉnh, gắt gao nắm lấy cánh tay Kim Thái Hanh.

Một chút nữa là đã khóc.

“Cậu gặp ác mộng.”

“Tôi biết.” Tôi hít thở sâu mấy lần, nỗ lực giảm bớt cảm giác bất an.

“Không sao rồi, cậu có thể cảm thấy an toàn không đủ, gặp ác mộng là chuyện rất bình thường.” Kim Thái Hanh ôm lấy tôi, nhẹ giọng an ủi.

“Xin lỗi.” Cậu ấy nói bên tai tôi.

“Trước đây đối xử với cậu tệ như vậy, cậu khẳng định vẫn là sồn sệt đi, xin lỗi, đều tại tôi.” Tôi dùng sức lắc đầu, tôi căn bản cũng không trách cậu ấy.

Kim Thái Hanh lúc trước làm như vậy chỉ là do hận tôi, tôi không sao, tôi không sợ cậu ấy làm thương tổn

tôi.

Thế nhưng tôi sợ Trịnh Hào Tích, hẳn làm tôi sợ sệt.

Từ ban đầu giả mù sa mưa, đến lúc sau uy hiếp tôi, cho tới bây giờ liền biến thành công khai cướp đoạt.

Tôi không trách Kim Thái Hanh, tôi cũng không hận cậu ấy, thậm chí căn bản cũng không có ý nghĩ này.

“Tôi sợ tôi gặp ác mộng, sẽ không tỉnh lại nữa.” Tôi nhẹ nhàng thở hổn hển.

Tim đập thành thịch, thân thể còn run rẩy, nhưng ít ra có thể chứng minh là tôi còn sống.

“Không cần phải sợ, đây chỉ là một cơn ác mộng, sớm muộn cũng sẽ tỉnh lại.” Kim Thái Hanh cà cào của tôi, “Thân thể của cậu đã hết sốt rồi, nếu không có gì nguy hiểm một chút đi.”

“Tôi muốn đi ra ngoài.” Tôi muốn nhờ đó để bớt cảm giác bất an.

“Để tôi đi cùng cậu.”

“Không có gì đâu, tôi sẽ tự đi, tôi muốn đi bộ chút.”

Kim Thái Hanh liền sờ trán của tôi, nói tiếp: “Cậu chỉ mới hạ sốt, đừng ra ngoài quá lâu, nhanh trở về.”

Tôi gật đầu, sửa lại quần áo một chút, đi ra cửa.

Đầu vẫn có chút đau, thế nhưng so với vừa nãy tốt hơn rất nhiều.

Mới vừa xuống lầu dưới, tôi đi tới phía trước một bước, cảm thụ một chút ánh nắng mặt trời.

Một miếng khăn ướt đột nhiên bịt lấy miệng tôi, cái tay kia thật chặt, một cái tay khác đem tôi ôm vào trong lòng ngực người nọ.

Tôi thất kinh, muốn la lên, nhưng mùi gay mũi làm tôi cảm thấy buồn ngủ.

Tôi chỉ cảm thấy trước mắt thật mơ hồ, chân tựa hồ không có khí lực, ngã xuống.

Ngay tại giây cuối cùng trước khi hôn mê, tôi chỉ nghe thấy một thanh âm quen thuộc, thanh âm cả đời tôi

cũng không thể quên.

“Phác Trí Mân...”

Trịnh... Trịnh Hào Tích... Thế nào lại là hần ta...

“Tôi rất nhớ em...”

Nhiệt hồ khí đánh vào lỗ tai của tôi, hai mắt lập tức đen.

Ai đó hãy nói cho tôi biết, đây là giấc mộng đi...

30. Chương 30: Kim Thái Hanh

– Ta tuyệt sẽ không buông tay tình yêu này, vô luận người là gần là xa, chúng ta liên kết ràng buộc chắc chắn sẽ không gãy vỡ.-

Phác Trí Mân bị Trịnh Hào Tích mang đi, là tên người điên kia, ta có dự cảm không lành.

Hần gọi điện thoại cho ta, nói cho ta biết Phác Trí Mân đang ở tại một căn nhà hoang cách xa thành phố, đi xe cũng phải mất nửa tiếng.

Bất đắc dĩ ta đành phải gọi Kim Nam Tuấn cùng đi, như vậy ít nhất khả năng cứu lại Phác Trí Mân cao hơn một chút.

Dù cho ta ghét hần như thế nào đi nữa.

Ta không biết Trịnh Hào Tích sẽ đối xử với Phác Trí Mân như thế nào, hần chỉ nói với ta, hần sẽ khiến ta thống khổ.

Ngay sau đó, ta liền lọt vào bẫy của hần, hần kêu người của mình trói ta kéo vào trong, ta bị vật nặng đánh vào đầu.

Ta té xỉu, thế nhưng khi tỉnh lại, ta thật sự rất thống khổ.

Ta cái gì cũng không nghe thấy, ta chỉ nhìn thấy Phác Trí Mân, nằm ở dưới thân Trịnh Hào Tích, bị hần cưỡng gian.

Phác Trí Mân tê tâm liệt phé la, đổi lấy hấn càng làm thêm mạnh bạo.

“Trịnh Hào Tích! Mày thả cậu ấy ra cho tao! Thả Phác Trí Mân ra!” Ta rất đau a, thật sự đau quá.

Tim như là bị moi ra, lỗ chĩa rơi lệ, ta không thể khóc ra tiếng.

“Ha ha, tao nói tao sẽ để Kim Thái Hanh mày thống khổ, hiện tại cảm giác thế nào?” Trịnh Hào Tích trào phúng nở nụ cười, thoáng sửa sang quần áo của mình, lui ra khỏi thân thể Phác Trí Mân.

Khi Trịnh Hào Tích lui ra khỏi, ta nhìn thấy trên bả vai Phác Trí Mân bị khắc một chữ “Nô” (lệ).

Trên vai máu me đầm đìa, đây là khi ta đang mất ý thức mà khắc lên, “Trịnh Hào Tích, mày có còn là con người không?”

Ta nắm chặt đấm, sợ ý chạm phải một vật sắc bén nào đó.

“Mày cảm thấy thế nào? Rất đau đúng không, nhìn tận mắt người yêu mình bị lăng nhục, cảm giác rất đau đúng không.”

Tay bị trói bị vật kia đâm đến chảy máu, ta nắm tay thật chặt, từng điểm từng điểm cắt dây thừng.

“Trịnh Hào Tích, mày thật buồn nôn, người yêu của mình chết rồi thì chỉ có thể dựa dẫm vào phát tiết để duy trì hằng ngày, đừng quên cái chết của Chính Quốc tất cả đều là do mày.”

Ta cố gắng kéo dài thêm một chút thời gian, không thể để cho Trịnh Hào Tích thương tổn Phác Trí Mân lần nữa, cậu ấy sẽ không chịu đựng nổi.

“Bóp ——” Một quyền đấm thẳng lên mặt ta, khí lực lớn đến mức ta cảm giác cả mặt tê dại một hồi, khoang miệng xộc lên mùi máu tanh, sau đó hộc ra một ngụm máu.

“Mày thử nói lại lần nữa xem! Cái tên Chính Quốc này mày thử nhắc lại lần nữa xem!” Hấn nắm lấy cổ áo ta.

“Tao nói sai sao Trịnh Hào Tích! Chính Quốc chết tất cả đều là bởi vì mày! Mà mày vì cái chết của cậu ấy mà đổ kị với ta! Mày đổ kị vì ta vẫn còn người bên cạnh! Cho nên mới có thể năm lần bảy lượt cướp đi Phác Trí Mân! Hiện tại ở đây cũng chỉ là muốn cho làm cho tao ném thử chút thống khổ của mày đi! Mày muốn giết Phác Trí Mân! Muốn khiến tao đau khổ! Trịnh...”

Ta chỉ cảm thấy trên mặt hàng loạt cảm giác đau đớn, mùi máu tanh trong miệng cũng càng ngày càng đậm.

Trịnh Hào Tích mỗi một đêm đều dùng hết sức mình. Ta chẳng qua là nhẫn nhịn, nỗ lực dùng mảnh vỡ cắt đứt dây trói.

“Không được! Trịnh Hào Tích cầu van anh đừng đánh cậu ấy! Anh làm gì tôi cũng được nhưng đừng tổn thương cậu ấy...” Giây phút giọng Phác Trí Mân truyền tới kia, ta phảng phất đứng yên không động đậy nữa, trong lòng khó giải thích được sợ hãi đang xâm chiếm lấy tâm trí.

Trịnh Hào Tích cũng dùng đánh ta, trong mắt lóe một tia dị thường, “Tao làm sao lại quên mất, nơi này còn có một cái lợi thế lớn nhất a.”

Hắn đứng lên, dùng sức mà đạp ta một cước, mảnh vỡ trong tay cũng rơi đi mất.

“Kim Thái Hanh, tao biết mày không sợ tao, thế nhưng tao cũng biết điều mày sợ nhất là cậu ta bị thương tổn.”

Trịnh Hào Tích từ từ đi tới, một cước dẫm nát cánh tay Phác Trí Mân, Phác Trí Mân rên khê một tiếng.

Khí lực trên chân tựa hồ không ngừng tăng lên, Phác Trí Mân tay không thể kéo ra, chỉ có thể chịu thống khổ này.

Không... Ta không thể để Trịnh Hào Tích tiếp tục như vậy, Trí Mân... Trí Mân sẽ chết mất!

Ta chậm rãi lết tới, hướng về nơi mảnh vỡ văng tới, chỉ lo bị Trịnh Hào Tích phát hiện.

“A, tại sao không la lên? Trước đó không phải la rất thảm sao?” Giọng của Trịnh Hào Tích như tử thần, một giây sau rất có thể sẽ giết chết một người.

Khi ta sắp lấy được mảnh vỡ kia, ta chỉ nghe được Phác Trí Mân thống khổ hét âm lên.

“A a a!” Thanh âm kia nắm chặt trái tim ta, ta quay sang nhìn về phía cậu ấy.

Trịnh Hào Tích chà đạp ở vết thương trên vai Phác Trí Mân..

Ta không dám thất lễ, nhanh chóng nhặt lên mảnh vỡ cắt dây trói, nhưng dây thừng này quá kiên cố, cắt hồi lâu cũng không có tác dụng.

“Rốt cục cũng rên la a, nhìn dáng dấp này ta muốn thưởng thức em một chút Phác Trí Mân.” Trịnh Hào Tích lười nhác đứng dậy, cầm lấy cái bật lửa cùng một cây nến.

Sau đó nhóm lửa, hơi lửa yếu ớt vào lúc này lại thật chói mắt.

“Mày... Mày muốn làm gì, điên... Mày điên rồi...” Phác Trí Mân có chút sợ hãi mà lùi về sau, rồi lại bị đạp lên cổ chân.

“Nhìn trên vai em chảy nhiều máu như vậy, ta đương nhiên không thể chỉ nhìn em chết đi như vậy?” Trịnh Hào Tích mỉm cười, lời nói vừa ra sắc mặt liền thay đổi.

Ngay sau đó, nhỏ sáp nén lên bả vai Phác Trí Mân, thịt đã hơi lộ ra, làm như vậy sẽ vô cùng đau đớn.

“A! Không! Không được! Đau quá...”

“Trịnh Hào Tích! Mày thả cậu ấy ra! Tên điên này!” Ta chỉ có thể tăng nhanh tốc độ, dây thừng từng điểm từng điểm đứt ra.

“Tại sao tao phải thả? Kim Thái Hanh, mày không hiểu tao a.” Trịnh Hào Tích như một ác ma nhìn ta.

“Vật tao không có được thì tao sẽ chính tay phá hủy nó.”

Lại một lần nữa nhỏ sáp nén xuống, Phác Trí Mân đã không la nổi thành tiếng, mặc cho chất lỏng kia làm bỏng da thịt.

“Tiểu tử mệt mỏi a, xem ra ta đành đổi cách khác để em tỉnh táo.” Trịnh Hào Tích nhẹ nhàng sờ hai má Phác Trí Mân.

“Mày... Mày nữa, lại đây.” Hắn chỉ vào hai hướng, hai người đó hơi kinh ngạc, từ từ đứng dậy.

Sau đó, Trịnh Hào Tích chỉ vào Phác Trí Mân đã hôn mê trên mặt đất nói rằng: “Làm cậu ta, cả hai bay.”

Ta cảm giác bất an càng tăng mãnh liệt, Trịnh Hào Tích hiện tại thật sự là điên rồi.

“Mày dám! Mày mà dám làm như thế tao sẽ giết mày!” Tiếng rống giận dữ của ta vào giờ phút vang lên nhỏ bé.

Không có ai hội để ý ta.

“Làm cậu ta, không có tác dụng biện pháp gì, nếu dám phản kháng, chúng mày liền tát cho cậu ta một cái.” Trịnh Hào Tích sau khi nói xong liền thích thú nhìn Phác Trí Mân.

Hắn quay đầu qua, khinh bỉ nhìn ta nằm trên mặt đất.

“Kim Thái Hanh, cảm giác ở địa ngục như thế nào?”

Đây không phải là địa ngục, nơi này so với địa ngục còn buồn nôn hơn.

Ta hiện tại chỉ cầu mong hai việc:

Kim Nam Tuấn sẽ nhanh tới đây và dây trói của ta sẽ nhanh đứt rời.

31. Chương 31: Phác Trí Mân

– Coi như không có cách nào chạm tới, coi như không có cách nào ôm, một người gào khóc cũng không liên quan. –

Tôi chỉ cảm thấy vai bị đè lại, một vật xấu xí để ở phía sau của tôi.

Đau, tim cũng đau, thân thể đau, cảm giác thật bản.

Quay đầu qua, tôi nhìn thấy Kim Thái Hanh cứ như vậy tuyệt vọng nhìn tôi, ánh mắt kia giống như bất lực

“Thái... Thái Hanh... Không... Không nên nhìn... Van cầu người... Không nên nhìn...”

Tôi không biết nên làm như thế nào mới có thể làm cho cậu ấy không phải tan nát cõi lòng, ánh mắt kia bị thương như vậy, tôi muốn phản kháng, nhưng một chút khí lực cũng không có.

Vật kia lập tức đi vào trong cơ thể tôi, điên cuồng ra vào.

Đại chân trương đến to lớn nhất, cự vật trong cơ thể di chuyển lung tung, không hề có một chút khoái cảm, chỉ có đau đớn.

“A a! Đau! Không muốn... Dừng tay... Đau...” Tôi như phát điên giữ lấy người trên lưng.

Tôi muốn làm cho hắn dừng lại, bị làm mạnh như vậy cảm giác thật sự rất buồn nôn.

Thật bất lực, tôi muốn la lên, muốn giảm nhẹ một chút thống khổ, tôi không dám nhìn Kim Thái Hanh, tôi sợ trong mắt cậu ấy sẽ hiện ra bi thương.

Thế nhưng ngay sau đó, trong miệng lại bị nhét vào một cự vật xấu xí khác, đâm thật sâu vào cổ họng của tôi.

“Trịnh Hào Tích kêu bọn họ dừng tay! Mày điên rồi! Dừng tay!” Kim Thái Hanh rống giận.

Tôi vốn không muốn khóc, nhưng ở thời điểm như thế này, tôi thật sự không có cách nào nhịn được.

Âm quan hành một lần lại một lần đâm tới nơi sâu nhất trong cổ họng, tôi kịch liệt ho khan.

Nhưng không ai để ý tôi, như trước làm loại hành vi kia.

“Tao có thể kêu bọn họ dừng tay. Nhưng mày phải quỳ xuống, cầu xin tao, tao liền kêu bọn họ dừng lại.” Trịnh Hào Tích nhìn từ trên cao xuống mà nói.

Quỳ xuống đến cầu xin là một sự sỉ nhục, tôi không muốn thấy Thái Hanh vì một người như ta mà phải quỳ xuống trước Trịnh Hào Tích.

Quay đầu qua, tôi nhìn thấy Kim Thái Hanh từ từ đứng lên, bởi vì tay chân đều trói lại nên cậu chỉ có thể làm một cách chậm chạp.

Không... Không thể như vậy, Thái Hanh, đã quỳ xuống... Tôi không đáng.

Tôi bắt đầu kịch liệt giằng co, nhưng bởi vì cơ thể bị hai người đè lên không có cách nào nhúc nhích, sau đó, tôi liền dờ mịc tiêu, mạnh mẽ cắn vào vật thể trong miệng.

Nam nhân phát ra tiếng kêu thảm, bưng hạ thể đi qua một bên, nam nhân kia cũng giật mình, ngây dại, tôi đẩy hắn ra.

“Thái Hanh đừng như vậy!” Tôi nỗ lực bò qua, lại phát hiện mình không thể động đậy.

Mắt cá chân bị nắm lấy, sau đó tôi lại một lần nữa bị bắt trở lại.

Một bàn tay kéo tới, ngay sau đó là người thứ hai, thứ ba.

Máu từng chút từng chút từ khóe miệng tràn ra ngoài, tôi chỉ còn lại có tuyệt vọng.

Hai đầu gối Kim Thái Hanh cứ như vậy chạm xuống đất, quỳ xuống trước Trịnh Hào Tích.

Nam nhi dưới gối có hoàng kim, thế nhưng Kim Thái Hanh lại hoàn toàn không để ý này đó, vì một người bản thủ như tôi.

Tôi bất lực mà chảy nước mắt nhìn cậu ấy, thân thể như trước bị cưỡng gian, hơi choáng, không gọi ra tiếng.

Lúc này, tôi mới chú ý tới tay Kim Thái Hanh máu me đầm đìa, còn có dây thừng đã sắp đứt rời.

Cậu ấy vừa nãy vẫn luôn dùng thứ gì cắt dây thừng sao?

Tay cậu ấy vẫn luôn hoạt động, chỉ có điều bởi vì góc nhìn mà không ai phát hiện, chỉ có tôi nhìn thấy, cậu ấy đang nắm lấy cục đá trên mặt đất.

“Kim Thái Hanh, mày quỳ xuống thật a? Chỉ có điều, tao sẽ không bỏ qua Phác Trí Mân.” Trịnh Hào Tích trào phúng nở nụ cười.

Trịnh Hào Tích luôn luôn là như vậy, mãi mãi cũng không biết giữ lời hứa, thế nhưng không ai chú ý tới Kim Thái Hanh cũng đang cười lạnh.

“Tao biết mày sẽ không bỏ qua Trí Mân, tao làm như vậy chỉ là để thêm tới gần mày.”

Cậu ấy vừa dứt lời, chỉ thấy dây thừng bị tháo ra, sau đó Kim Thái Hanh ra sức dùng tảng đá kia đâm vào mắt Trịnh Hào Tích.

Mà hắn lại né được, chỉ phá vỡ mặt của hắn. Ngay sau đó cậu ấy nhân cơ hội cúi trối dưới chân, chạy tới chỗ ta.

Tôi ra sức đẩy tên nam nhân đang tức giận trên người xuống, nỗ lực đứng lên, cả người lại nhuyển vô lực.

Nam nhân tiện tay nhặt lên bật lửa bật lên, sau đó hướng đến chỗ tôi.

“A!” Tôi chỉ cảm thấy cánh tay bị bỏng đau đớn.

Kim Thái Hanh vứt cái bật lửa đi, đỡ tôi dậy, sau đó còn tàn nhẫn mà đạp vào bụng tên nam nhân kia.

Đem tôi che chở ở phía sau, cởi áo ngoài mặc lên cho tôi.

“Chạy, chạy nhanh lên, tôi sẽ không có chuyện gì đây, chạy trốn càng xa càng tốt.” Kim Thái Hanh nói bên tai tôi, sau đó đẩy tôi ra.

Tôi có chút bất ổn mà đứng ở bên ngoài, nhìn Kim Thái Hanh cùng người ở bên trong dây dưa.

Tôi cũng chỉ là dừng một chút, dụng hết toàn lực mà chạy trốn.

Tại một đoạn đường cách đó không xa, vừa đi tới giữa đường, tôi chỉ cảm thấy xa xa truyền đến ánh sáng chói mắt.

Không nhìn thấy đường, tôi chỉ đứng ở nơi đó, mệt mỏi quá.

Tia sáng tới gần, ta mới đột nhiên ý thức được chiếc xe kia, ô tô lái tới không hề giảm tốc độ.

Sau đó tại thời khắc cuối cùng, tôi nghe thấy được tiếng thắng xe, không còn kịp rồi, ô tô đâm vào tôi.

Lực mạnh như muốn đem tôi chia năm xẻ bảy, tôi cái gì cũng không nghe thấy, chẳng qua là cảm thấy ánh sáng kia vì sao lại chói như vậy.

Liền là loại cảm giác đó, ho khan, muốn chết, tôi là thật muốn chết a.

Người trên xe trông như không biết làm sao, sau đó quay xe, nhấn ga, rời đi.

Tôi lẳng lặng nhìn bầu trời đêm, buồn ngủ quá, muốn ngủ một giấc, từ từ nhắm hai mắt lại.

Một giọt ẩm áp từ khóe mắt lướt qua.

“Trí Mân! Trí Mân! Trí Mân!” Giọng Kim Thái Hanh vang bên tai tôi trở lại.

Cơ thể lạnh lẽo của tôi được ôm vào lồng ngực, tôi nghe thấy tiếng khóc nức nở, nghe thấy tiếng vỗ vụn tuyệt vọng trong lòng.

Tôi còn có thể cảm thụ cái ôm này, Kim Thái Hanh ôm là ấm nhất, tôi vẫn chưa có tử vong.

Tôi... Còn đang được người mình yêu yêu sâu đậm tha thiết, chỉ là một giây sau tôi không biết tôi còn có thể nghe thấy được hay không.

“Trí Mân...” Cậu ấy mỗi một tiếng hô hoá thành tan nát cõi lòng, tuyệt vọng.

Nhưng mà Trịnh Hào Tích tiếng cười lại một lần nữa truyền đến, tiếng cười giễu cợt, điên cuồng cực kỳ.

“Kim Thái Hanh, mày tuyệt vọng đi.” Hấn nói như vậy, không có một chút thương hại.

Hấn điên rồi, vì Chính Quốc mà điên rồi, chỉ là vào lúc này, tôi không hận hấn.

Tôi không biết tại sao, tôi chẳng qua là cảm thấy hấn rất đáng thương, đã từng nắm giữ cả thế giới, mà hiện tại lại không còn gì cả.

Lại không cách nào hận hấn, bởi vì hấn cũng mất đi rất nhiều.

Tôi thật sự mệt mỏi quá, chỉ muốn ngủ một giấc, sau đó hãy nói cho tôi biết tất cả đều là một giấc mộng đi.

Nói cho tôi biết tôi vẫn còn sống ở khi còn là học sinh, lúc ấy tôi còn nắm giữ quá Thái Hanh.

—— Tôi cái gì cũng không nhìn thấy, thậm chí một câu cũng không nói ra được, nhưng tôi có thể nghe thấy.

—— Thái Hanh đang khóc, trong miệng kêu lên tên tôi, Trịnh Hào Tích cười, điên cuồng cười.

—— Tôi chỉ mơ thấy Thái Hanh tê tâm liệt phế khóc, còn Trịnh Hào Tích dường như đang cười.

32. Chương 32: Kim Thái Hanh

– Không khí tràn ngập bóng người của em, em lại như này biến mất. –

Ta không cách nào nhịn được bi thống, nhìn tận mắt người mình yêu chết, ta có thể nào thản nhiên chấp nhận?

Trịnh Hào Tích đứng ở bên cạnh ta, điên cuồng cười, hả hê cười.

Ta không rảnh quan tâm hấn, ta chỉ ôm Phác Trí Mân, ôm thật chặt, cảm thụ được thân thể ngày càng lạnh của em ấy.

“Kim Thái Hanh, mày tuyệt vọng đi.” Hấn nói.

Không, ta làm sao sẽ tuyệt vọng? Ta đã từng bị phản bội còn có thể chấp nhận, như thế nào sẽ tuyệt vọng?

“Phác Trí Mân, cậu ấy sẽ sống sót, sẽ không giống như mày và Chính Quốc.” Trịnh Hào Tích không thể

cứu Chính Quốc, Trịnh Hào Tích phải nhìn tận mắt Chính Quốc chết đi.

Chuyện đó mãi mãi cũng sẽ không xảy ra với ta và Phác Trí Mân, ta sẽ không bỏ rơi em ấy.

Một chiếc xe chạy tới, Kim Nam Tuấn khoan thai chạy tới.

Ta cái gì cũng không nói, chỉ ôm lấy Phác Trí Mân, ôm em ấy đi vào trong xe của Kim Nam Tuấn, “Kim Thái Hanh, cậu ta sẽ không sống được, buông tay đi.”

Ta không để ý tới Trịnh Hào Tích nói, chỉ là ngồi xuống xe, ô tô khởi động.

Rất kỳ quái, lần này, ta không hề khóc, không rơi nước mắt, không có đau lòng.

Ta chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào sắc mặt trắng bệch của Phác Trí Mân, nắm thật chặt bàn tay gầy yếu của em ấy, sau đó hôn lên môi của em.

Thế nhưng trong một cái nháy mắt đó, ta sợ sệt em ấy cứ như vậy chết đi.

“Còn bao lâu? Còn bao lâu nữa mới đến bệnh viện?” Ta chỉ cảm thấy khi ta nắm tay em ấy, một loại cảm giác không thể nói lên được.

“Quanh đây không có bệnh viện, chỉ có thể tới bệnh viện thành phố, khoảng một tiếng nữa.”

“Lái nhanh một chút.” Thân thể Phác Trí Mân càng ngày càng lạnh như băng khiến ta cảm thấy sợ sệt, phảng phất tim cũng đọng lại giống nhau.

Ô tô tăng tốc chạy, càng lúc càng nhanh, sau mười mấy phút, rốt cục cũng tới bệnh viện.

Ta nhanh chóng ôm lấy Phác Trí Mân, phát hiện miếng lót ghế đã dính đầy máu, không rảnh bận tâm này đó, thật nhanh đi vào.

Khoảnh khắc nhìn Phác Trí Mân bị đẩy mạnh phòng giải phẫu kia, trái tim của ta điên cuồng loạn động.

Đứng ngồi không yên đứng ở cửa, nhìn ánh đèn phòng giải phẫu sáng lên, ta chỉ có thể cầu khẩn.

“Cậu ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Kim Nam Tuấn đứng ở một bên vỗ vỗ bờ vai của ta, “Phác Trí Mân rất yêu cậu, cậu ấy sẽ không chết.”

Đều chỉ là chút an ủi, chỉ là muốn ta tỉnh táo lại mà thôi.

Ta không nói lời nào, Kim Nam Tuấn phảng phất cũng đoán được tâm tư của ta.

Hắn nói, “Cậu biết tôi là thể nào bị Phác Trí Mân hấp dẫn không?”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ ngoài? Thân thể? Hay là cách nói chuyện.

“Tôi bị cậu ấy hấp dẫn một chút, bằng ánh mắt cậu ta khi nhìn cậu, tôi là bị vẻ mặt khi đó của cậu ta hấp dẫn.”

Ta yên lặng cúi thấp đầu, xưa nay ta chưa bao giờ chú ý tới vẻ mặt em ấy có gì đặc biệt.

“Lần đầu tiên tôi thấy cậu ta, tôi cảm thấy ánh mắt của cậu ấy rất tinh khiết, như là không nhiễm phải bụi phàm trần, nhưng tôi cũng phát hiện khi cậu ta nhìn cậu, dù cho cười rộ lên vẫn làm cho người cảm thấy bị thương, nhưng cậu từ trước đến giờ vẫn không nhận ra.”

“Tôi mãi mãi vẫn là chậm chạp như vậy, yêu một người cũng là khi mất đi thời khắc cuối cùng mới đột nhiên ý thức được.”

“Bên trong cậu ta cũng chỉ có cậu, mỗi khi tôi chạm được cậu ấy, cậu ấy đều theo bản năng né tránh, nếu như cưỡng ép, cậu ấy sẽ chọn giấy dựa, chỉ có cậu là không, cậu ta xưa nay không chống cự cậu.”

“Trong ánh mắt của cậu ta, hết thấy đều là yêu cậu, nhưng cậu vẫn dùng hận để làm thương tổn cậu ta.”

“Đừng nói nữa. tôi thật sự không muốn tiếp tục nghe những thứ này.”

Ta thống khổ ôm lấy đầu, người hiện tại phải nằm trong phòng giải phẫu kia là vì bị ta xâm phạm.

“Tôi đi đây, để thời gian cho cậu suy nghĩ.” Kim Nam Tuấn đem một cây bút đặt ở trên tay của ta.

“Nếu muốn thì nghe nó, không muốn nghe tôi cũng không miễn cưỡng cậu.” Dứt lời hắn liền rời khỏi nơi này.

Cây bút ghi âm này là của Phác Trí Mân, em ấy lấy đi từ nhà ta, ngón tay ta do dự đặt trên nút nguồn, ta sợ khi ta nghe nội dung bên trong sẽ trực tiếp hỏng mất.

Ta cầm chiếc bút đó, không hề bật lên, sợ sệt khi nghe giọng Phác Trí Mân, ta sẽ khóc.

Cửa phòng giải phẫu mở ra, cô y tá bước tới hỏi, “Ai là thân nhân của bệnh nhân.”

Ta chậm rãi ngẩng đầu trả lời.

“Bệnh nhân hiện tại mất máu quá nhiều cần truyền máu, trong bệnh viện nhóm máu của anh ấy không còn nhiều, chẳng mấy chốc sẽ dùng hết.”

“Hãy lấy máu của tôi.”

Ta được đưa tới phòng hiến máu, nhìn máu từng chút từng chút một đi ra, trái tim của ta lại ngoài ý muốn bình tĩnh lạ thường.

Máu cứ bị rút ra từng chút, đầu óc của ta cũng không còn tỉnh táo nữa, một giờ sáng sau đó, Phác Trí Mân bị đẩy ra phòng giải phẫu.

Phác Trí Mân thoát khỏi nguy kịch, ta vốn nên cao hứng, nhưng khi ở trong phòng bệnh tâm trạng ta lại rất nặng nề.

Tờ giấy trong tay ghi vài chữ.

Hậu môn bị xé nứt, xương chậu gãy, nội tạng bị tổn thương, tiểu diện tích bỏng, mấy chữ cuối cùng mấy chữ, như đang phẳng phất cười nhạo ta.

Ung thư não thời kì cuối.

Chỉ có mấy ngày ngắn ngủn, bệnh ung thư não của Phác Trí Mân từ trung kỳ cấp tốc chuyển sang giai đoạn cuối.

Ta biết thời gian của em ấy không nhiều lắm, khả năng vào ngày mai, hoặc là hậu thiên đã tử vong.

Ta không dám nghe nội dung bút ghi âm, ta sợ ta sẽ khóc không ngừng được, ta sợ ta sẽ triệt để mà hỏng mất.

Đem bút mở ra, một tờ giấy rơi xuống, nằm trên đất.

Ta từ trên mặt đất nhặt lên, hơi do dự một chút, đem nó mở ra.

Bên trong chỉ có ngắn ngủn một câu nói, cùng với một tấm hình.

Câu nói này chỉ có ngắn ngủn vài chữ: Gửi cho người tôi yêu thiết tha nhất.

Tấm ảnh chỉ có Phác Trí Mân, nụ cười vui vẻ của em ấy khắc trong tấm hình này.

Nhưng là tại sao, ta lại cảm thấy tấm ảnh thật chói mắt, tim cũng không tự chủ được một chút lại đau đớn.

Gửi cho người tôi yêu thiết tha nhất.

Vào lúc ấy ta căn bản cũng không biết rằng ta sẽ yêu em ấy, ta đã từng một lần tuyệt vọng, hiện tại cũng sẽ không bao giờ.

Ta nắm thật chặt bàn tay lạnh như băng của Phác Trí Mân, nước mắt không cách nào không chế rơi xuống, bác sĩ như tuyên bố tử vong lại một lần nữa truyền vào lỗ tai của ta.

—— Thân thể bệnh nhân sau này muốn đứng dậy được rất khó, khả năng cả quãng đời còn lại chỉ có thể ngồi ở xe lăn.

Cả đời... Ngồi ở, xe lăn, chuyện như vậy là tàn nhẫn cỡ nào, Phác Trí Mân đã đủ thê thảm, hiện tại lại gặp loại đả kích này.

Ta không biết nếu em ấy nghe thấy thì sẽ phản ứng ra sao, là thống khổ, gào khóc, hay là... Cừ hận...

Ta chậm rãi nắm chặt tay còn lại của Phác Trí Mân, muốn đem chút hơi ấm này truyền cho em ấy.

Ta nghĩ hiện tại ta không thể tái tuyệt nhìn xuống, ta muốn tiếp tục chăm sóc em ấy cả quãng đời ngắn ngủi còn lại.

Cho em ấy từng tia ấm áp cuối cùng, nếu như chết rồi nhất định sẽ xuống địa ngục, ta sẽ vẫn tiếp tục chăm sóc em ấy.

Ái tình là mù quáng, mà ta lại mù quáng như thế này.

33. Chương 33: Kim Thái Hanh

– Ta chỉ là muốn cười, như là quên mất đau, chỉ có như vậy mới có thể cười mà sống tiếp. –

Phác Trí Mân hôn mê ba ngày mới tỉnh lại, sắc mặt trắng bệch, vì chỉ truyền dịch để duy trì mạng sống mà gần như xương.

Khi cậu ấy tỉnh dậy là lúc ta vừa mua bữa sáng về, ta nhìn thấy cậu ấy đang cố gắng ngồi dậy.

“Trí... Trí Mân? Cậu đã tỉnh!” Âm thanh của ta vì kích động mà khẽ run.

Phác Trí Mân cũng vì để ý tới câu nói của ta, mắt công tốn sức nhớ lại.

Ta đi tới từ từ đỡ cậu ấy dậy, thân thể của cậu ấy lạnh lẽo như trước, thật lạnh.

“Tôi làm sao... Cảm giác một chút khí lực cũng không có?” Phác Trí Mân vất vả cực kỳ bị ta dìu ở trên giường.

Ta không trả lời cậu ấy, ta chỉ là đang suy nghĩ nên làm sao trả lời, lẽ nào muốn nói cho cậu ấy biết cả quãng đời còn lại cậu ấy chỉ có thể ngồi trên xe lăn?

“Không, không sao rồi, cậu chỉ là ngủ quá lâu, không có khí lực mà thôi, thật đấy.” Ta không muốn lại nhìn tới biểu tình kia, nếu như một lời nói dối có thể khiến cho cậu ấy không tái tuyệt vọng, ta tình nguyện sẽ luôn lừa dối.

“Cậu đang gạt tôi.” Phác Trí Mân bỗng nhiên nói như vậy, “Nói cho tôi biết tôi đến cùng bị sao vậy, Thái Hanh, cậu đang gạt tôi.”

Ta không nói gì, nhìn cậu ấy, ta bỗng nhiên cảm giác mình thật đáng thương.

“Nói cho tôi biết, tôi đến tột cùng bị sao vậy? Dù cho chuyện đau khổ cũng nói ra, tôi chỉ là không muốn bị che giấu.”

Tôi sợ sau khi tôi cho cậu biết cậu sẽ bị thương, cho nên tôi mới không nói.

“Trí Mân, nếu như tôi nói, cậu sau này không thể đứng dậy nữa, người thì như thế nào?”

Nghe câu trả lời này của ta, ta cho là cậu ấy sẽ thống khổ, sẽ bị thương, thậm chí sẽ hận ta, thế nhưng ta không có nhìn thấy những thứ này.

Ta chỉ là nhìn thấy cậu ấy cười nhạt một tiếng: “Cũng không có gì không tốt, tốt vô cùng, như vậy cậu sẽ không có cách nào đuổi tôi đi.”

Phác Trí Mân cười cười rất bi thương, dù cho cậu ấy cực lực lôi kéo đôi môi.

Cậu ấy hướng ta cười cười, nói, “Thái Hanh, tôi sẽ không bao giờ khóc nữa, bây giờ tôi chỉ muốn sống, để

chăm sóc cậu tiếp.”

Cậu ấy vẫn luôn cười nói, cậu ấy không khóc.

Nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy, cậu ấy không phải thật sự sẽ không khóc.

Trí Mân, em cũng đang gạt anh, anh rõ ràng nhìn thấy, trái tim của em đang tan nát.

Một tuần lễ sau, bệnh tình Phác Trí Mân bệnh tình nhanh chóng chuyển biến xấu.

Tại một ngày kia ta nhìn thấy em ấy hôn mê trên đất, máu từ trong miệng lan tràn trên đất, như là một biển máu.

Sau khi cứu chữa cho Phác Trí Mân, em ấy so với ban đầu gầy hơn, trên người tựa hồ không hề có một chút thịt.

Ta không thể làm gì, một ngày rồi lại một ngày, ta chỉ có thể cảm nhận được Phác Trí Mân đang từ từ tiêu tán ký ức và cả sinh mệnh.

Khi em ấy tỉnh lại, điều đầu tiên em ấy hỏi ta là: Tôi là ai?

Ta như thật nói cho em ấy biết, nhưng trong lòng từng chút từng chút thêm bất an.

Trí nhớ Phác Trí Mân trở nên càng ngày càng kém, thỉnh thoảng lại hỏi ta lặp lại một vấn đề.

Có lúc thậm chí ngay cả chính mình là ai cũng quên mất, ta biết thời gian của em ấy không nhiều lắm.

Ta chọn dẫn em ấy xuất viện, dẫn hẩn rời khỏi nơi này, về nhà.

Bác sĩ có thể cứu lại vô số sinh mệnh, nhưng không cách nào cứu lại được phần ký ức đã mất đi này.

Mỗi một buổi sáng, đều là dùng một cái hôn để bắt đầu cả ngày, mỗi lần nhìn thấy Phác Trí Mân cười ngây ngô, ta đồng thời cũng sẽ cười.

Bây giờ ta, mỗi ngày đều đẩy xe lăn đi tản bộ trong công viên, chỉ có thể dùng toàn lực của mình chăm sóc Phác Trí Mân.

Ta chỉ là mỗi ngày không ngừng đối với mình lặp lại một câu nói, mỗi ngày đều đang dùng câu nói này như

gây nghiện mình: Phác Trí Mân còn sống.

Không sai, Phác Trí Mân còn sống, em ấy còn có hô hấp, tim còn đập, còn có tình cảm.

Nhưng em ấy không còn ký ức, quên mất năm tháng, quên mất thời gian, cũng quên mất ta.

Công viên buổi sáng cũng không có nhiều người, chỉ có một vài người lớn tuổi.

Cho nên ta mới sẽ chọn buổi sáng dẫn Phác Trí Mân đến công viên.

Hiện ở đây không có Trịnh Hào Tích, không có Kim Nam Tuấn, chỉ còn dư lại ta và Phác Trí Mân.

Ta biết Phác Trí Mân thích hoa, đặc biệt là Vật Vong Ngã, cho nên ta sẽ dẫn Phác Trí Mân đến nơi có thật nhiều hoa.

Mỗi lần ánh mắt của em ấy dừng ở đâu, ta cũng sẽ cùng dừng lại.

Ta rất ít thấy em ấy nói chuyện, từ khi thất lạc ký ức, ta không có nhìn thấy em ấy nói nhiều.

Cơ hồ mỗi lần ta tự nhủ nói, em ấy tựa hồ cũng không có nghe thấy, ngơ ngác ngồi ở xe lăn.

Một trận gió mạnh bỗng nhiên thổi tới, trong bụi cỏ đóa hoa như là sợ hãi đung đưa.

Hạt cát theo gió thổi tới. Ta đi tới bên người Phác Trí Mân cởi áo khoác đắp lên người em ấy.

“Trí Mân... Gió lớn quá, chúng ta quay về thôi.” Ta mơn trớn mái tóc bị thổi lên của em ấy.

Phác Trí Mân trước sau như một mà ngốc lảng, không hề làm gì cả, ta đứng dậy chuẩn bị rời đi, chợt phát hiện khoe miệng của em ấy mấp máy.

Gió mạnh thổi tới, lấp mât giọng nói yếu ớt của em ấy.

Ta đứng dậy chặn lại phần lớn gió, nhìn đôi môi mấp máy của em ấy, sau đó ôm lấy đầu em ấy.

Gió rất lớn, thế nhưng ta vẫn nghe thấy được Phác Trí Mân nói.

“Thái... Thái... Thái Hạnh...” Em ấy nói dị thường vất vã.

“Làm sao vậy.” Ta nhắm mắt lại, tận tâm mà lắng nghe những lời nói đó.

Lâu như vậy tới nay, đây là lần đầu tiên em ấy gọi tên của ta.

Phác Trí Mân không hoàn toàn mà quên ta. Ta lẳng lặng nhìn em ấy, mặc cho gió mạnh thổi loạn tóc của ta.

Đôi môi đã không còn bất luận động tác gì, tay Phác Trí Mân gầy yếu từ từ nhấc lên, chỉ vào phía trước.

Ta nhìn theo hướng ngón tay em ấy chỉ, phía trước có một đôi tình nhân.

Nam nhân và nữ nhân ôm nhau rời khỏi nơi này.

Ta ít nhiều có chút thắc mắc em ấy đang suy nghĩ gì, cũng không nói lời nào, mà là đẩy xe lăn đi.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Phác Trí Mân vẫn luôn dừng lại tại đôi tình nhân kia.

Sau khi về nhà, ta thuận thực cởi giày Phác Trí Mân, cởi cả chiếc áo khoác dày trên người em ấy.

Khi đứng sát vào bên cạnh em ấy, ta cảm giác được có một mảnh mềm mại chạm gương mặt, phát ra tiếng vang nhẹ nhàng.

Ta có chút ngây ngẩn cả người, mấy giây sau, mới chậm rãi mà đứng lên.

Chỉ thấy Phác Trí Mân nở nụ cười, ngây ngốc cười.

Theo thời gian trôi đi, Phác Trí Mân đã từng mê man đã dần dần biến mất, em ấy bắt đầu thay đổi thành ấu trĩ, trở nên hơi ngu ngốc một chút.

Cùng thời điểm đó em ấy hoàn toàn khác nhau, phảng phất lại một lần về tới ban đầu.

Ta khẽ mỉm cười, cảm giác được em ấy có chút đáng yêu, tiếp lại một lần hôn trả lại em ấy.

Ghế lăn ở trong nhà căn bản cũng không cần, ta ôm lấy Phác Trí Mân đặt lên ghế salon, chuẩn bị đi bữa trưa.

Trong nháy mắt khi ta đứng dậy, tay của ta bỗng nhiên liền bị người nắm chặt, lạnh như băng.

Ta biết đó là ai, mà ta không có buông ra, mà là càng thêm nắm chặt.

Nhắm mắt lại, ta phảng phất nhìn thấy Trí Mân đang cười.

Đã từng rất đau, thương tổn, vì người quan trọng nhất mà thương tổn lẫn nhau.

Thế nhưng hiện tại sẽ không.

Ta nắm chặt tay cậu ấy, phảng phất sợ sệt Phác Trí Mân lại một lần nữa sẽ rời khỏi ta.

34. Chương 34: Phác Trí Mân

Ánh trăng sau lưng tôi ẩn giấu đi bi thương, này dài dằng dặc cố sự. –

Tôi phảng phất như quên mất gì đó, tôi nhìn thấy một người đứng ở bên cạnh tôi, chăm sóc tôi, nhưng tôi không biết đó là ai.

Tay theo bản năng nắm lấy tay người kia, lòng bàn tay ấm áp mang đến một tia quen thuộc.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn hẩn, trong miệng đột nhiên phun ra một cái tên: “Thái... hừ...”

“Kim... Kim... Thái Hanh...” Tôi chỉ cảm thấy hô hấp lập tức trở nên dồn dập, cái tên này vì sao đối với tôi quan trọng như vậy?”

“Tôi ở đây, làm sao vậy?” Hẩn nắm chặt lấy tay của tôi, ngồi ở bên cạnh tôi.

Trái tim của tôi, âm thanh của tôi, đều thể hiện nỗi sợ sệt.

Cũng không biết đây là tại sao, tôi lại cảm thấy sợ, sợ người trước mặt sẽ bỏ tôi mà đi.

Tim đập kịch liệt, khiến tôi thêm mất bình tĩnh, càng thêm hoang mang.

“Đừng... đừng... rời đi... Tôi... tôi... tôi sợ...” Tôi từ khi nào lại trở nên nhu nhược như thế, từ trước đây? Hay là từ trước đó nữa?

Tôi nhớ tôi đã từng không phải như vậy, là do có một người thay đổi tôi.

Tay hắn ấm áp xoa trán của tôi, trong nháy mắt khiến tôi có cảm giác an tâm, tôi bỗng nhớ tới... Hắn tên là... Kim Thái Hanh.

Tôi thỉnh thoảng sẽ quên một vài thứ, nhưng ở giây sau đó tôi bỗng nhiên nhớ lại.

“Được, tôi không đi, tôi ở lại đây cùng với cậu.” Kim Thái Hanh ôm tôi, để tôi dựa vào lồng ngực của cậu ấy.

Cậu ấy thật ấm áp, khiến tôi có cảm giác an tâm cực kỳ, bởi vì đó là Kim Thái Hanh a.

Cậu ấy không phải là người xa lạ, mà đó là người tôi yêu nhất, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy cậu ấy vừa thân quen vừa xa lạ?

Tôi bị bệnh.

“Thái... Thái Hanh...”

“Làm sao vậy?” Cậu ấy khẽ mỉm cười, một nụ cười rất đẹp.

Tôi muốn nói chuyện, chợt nhận ra không nói ra được, há há mồm, một chút âm thanh cũng không có.

Cảm giác đó lại hiện lên, sợ sệt, sốt ruột.

Kim Thái Hanh muốn an ủi mà vỗ vỗ bờ vai của tôi, “Trí Mân... Chúng ta xem phim đi, tôi nhớ em trước đây rất thích xem phim.”

Đúng vậy, tôi chính là muốn nói cái này, tôi muốn xem phim... Nhưng tại sao không nói ra được.

Mở những bộ phim điện ảnh trên TV, thật nhiều phim, nhưng chúng lại khiến tôi không có hứng thú.

“Em muốn xem gì? Trí Mân, chọn đi, muốn xem phim nào thì nói cho tôi biết.”

Bất kể phim nào tôi đều bỏ qua, căn bản không có cái gì khiến tôi cảm thấy hứng thú.

Cho tới khi chuẩn bị tắt TV, tôi nhìn thấy một bộ phim, tựa hồ hấp dẫn lấy tôi.

Tôi đưa tay ra, chỉ chỉ kia bộ phim tên.

Kim Thái Hanh thoáng liếc mắt nhìn, ngần ngẫn cả người, tiếp vừa cười cười, mở phim.

“Thật sự muốn xem phim này sao?” Cậu ấy hỏi, tôi gật gật đầu.

Bộ phim này tên là: “Tôi nhớ chính tôi”, tên phim đã hấp dẫn tôi.

Phảng phất khiến tôi nhìn thấy mình bây giờ.

Tư duy tôi hỗn loạn, một hồi sẽ tự quên chính mình, quên người yêu sâu đậm, mà rất nhanh liền toàn bộ nhớ lại.

Ở giây tiếp theo, lại quên mất tất cả.

“Tôi nhớ chính mình”, bộ phim này có thể sẽ là bộ phim cuối cùng tôi được xem.

Phim bắt đầu, tôi dựa lên bả vai Kim Thái Hanh xem phim.

Chỉ mới bắt đầu bộ phim này đã cho tôi một cảm giác: Bi kịch.

Từ bắt đầu tôi liền cảm nhận được bi kịch, giống như dự cảm của tôi.

Nữ chính Ái Lệ Ti phát hiện trí nhớ của mình ngày càng kém, nàng mắc phải chứng mất trí nhớ, ký ức theo không kịp lãng quên theo bước chân.

Nàng từ từ mất đi tư tưởng của mình, cực kỳ giống cuộc sống hiện tại cứ dày vò tôi.

Cho đến tận cuối phim, nàng cái gì cũng không nhớ, quên mất con gái mình, quên mất thế giới này, chỉ nhớ rõ một từ: Yêu.

Tôi nghĩ tôi sớm muộn gì cũng sẽ quên hết mọi thứ, như nhân vật chính của bộ phim này vậy.

Tôi cũng sẽ quên hết mọi thứ, không bao lâu nữa, tôi sẽ chết, biến mất khỏi thế giới này và chẳng lưu lại một hạt bụi.

“Rất nhiều chuyện chung quy đều mất đi, loại này mất đi cũng không có nghĩa là tai nạn. Trên đời có loại thống khổ tiến bộ, cầu xin chúng ta lưu lại ít đồ, nhưng có thể như trước giấc mộng đi tới.”

Phim kết thúc, tôi chỉ cảm thấy vô cùng uể oải, rất mệt, rất muốn ngủ.

“Mệt sao?” Kim Thái Hanh hỏi, không chờ tôi trả lời, cậu ấy đã ôm lấy tôi.

“Trí Mân, sao lại khóc.” Cậu ấy nói như vậy, tôi lau mặt một cái, mới phát hiện mình thật sự khóc.

Tôi ra sức mà lắc lắc đầu, không phải là không muốn thừa nhận, tôi chỉ là không muốn để Kim Thái Hanh nhìn thấy tôi yếu ớt như vậy.

Hắn bỗng nhiên buông tôi xuống, nhẹ nhàng nâng mặt của tôi lên, tôi nhìn cậu ấy.

“Trí Mân, nếu như rất đau thì hãy khóc lên, không phải nhịn.” Tôi dùng sức mà lắc lắc đầu, tôi không phải là vì sự bi kịch của bộ phim mà khóc, tôi chỉ là rất đau.

Tôi chỉ phải... Tôi chỉ là không muốn cho cậu phát hiện bi thương của tôi, Kim Thái Hanh.

Mỗi một lần phát hiện, tôi đều rất đau, nhưng mà thống khổ này cũng sẽ làm cậu thống khổ, tôi không muốn.

“Nha nha...” Ta tóm chặt lấy Kim Thái Hanh cổ áo của, cổ nén gào khóc, rồi lại phát hiện căn bản không nhịn được.

Nước mắt không ngừng được mà chảy xuống, cường chứa kiên cường sớm muộn cũng sẽ bôn hội xuống.

—— Thái Hanh, tôi cũng sẽ không bao giờ khóc, bây giờ tôi chỉ muốn tiếp tục sống, bồi tiếp cậu

Nửa câu nói sau là thật, nửa câu đầu tất cả đều là dối trá.

Tôi cũng sẽ không bao giờ khóc...

Có thể tôi còn khóc, rất bôn hội, rất đau rồi khóc.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ...” Đột nhiên tôi cảm thấy nghẹt thở, tôi đẩy Kim Thái Hanh ra, ho ra máu tươi.

Đầu đau quá, thân thể cũng đau, toàn thân đều rất đau.

Như một lưỡi dao sắc cắm vào lồng ngực tôi.

“Trí Mân... Trí Mân làm sao vậy, đừng dọa tôi, đừng dọa tôi.” Kim Thái Hanh thất kinh mà lại đây, ôm chặt lấy tôi.

“Không... Khụ khụ khụ... Thả khụ... Buông tôi ra! Khụ!” Cuối cùng một tiếng ho khan, phun ra một bãi máu tươi lớn văng tung toé trên đất.

Thái Hanh... Thái Hanh... Tôi đau quá...

Kim Thái Hanh không biết làm sao, rồi như là tựa như nhớ tới cái gì, đứng dậy chạy đến phòng của tôi, chỉ chốc lát sau liền đi ra.

Trong tay cầm một lọ thuốc. Tôi trước đây luôn luôn phải ‘ăn thuốc’.

Tôi không biết thuốc này còn có hiệu quả hay không, tôi chỉ là lấy ra mấy hạt một hơi toàn bộ nuốt vào.

Đau quá... Tôi nên làm gì...

Dược hiệu cũng không phải rất nhanh, tôi nửa mê nửa tỉnh mà nằm trên đất, toàn thân đều không có khí lực.

Đây là thống khổ nhất khi phát bệnh, e rằng lần này tôi sẽ thật sự chết đi.

“Trí Mân, Trí Mân, mở mắt ra, nhìn tôi, nhìn tôi.” Nghe giọng nói lo lắng của Kim Thái Hanh, tôi ra sức mà mở mắt ra, đầu đau như búa bổ.

“Nhìn... Nhìn tôi... Nhìn tôi cho thật kỹ, Trí Mân.” Âm thanh kích động của cậu ấy truyền đến bên tai tôi.

Mơ mơ màng màng, tôi tựa hồ nhìn thấy trên y phục cậu ấy dính đầy máu tươi.

Tôi dùng sức mà mỉm cười một cái, để cho cậu ấy có thể an tâm một chút.

Đúng... Xin lỗi a... Đã làm bẩn... Y phục của cậu...

Thượng tá 12

35. Chương 35: Kim Thái Hanh

Anh yêu em, lẽ nào em không nhìn thấy tâm ý của anh sao? Xin đừng rời xa anh, bởi vì nước mắt của anh cũng sắp rơi xuống. –

Màu đỏ, là màu ta sợ nhất, vì đó là màu của máu.

Ta không biết Phác Trí Mân hiện tại thống khổ như thế nào, thế nhưng ta phát hiện thân thể của em ấy đã dần không động đậy nữa.

Chất lỏng trên đất chất tràn ra như một đóa hoa hồng, đó là màu đỏ, màu của máu tươi.

Phác Trí Mân dùng sức mà kéo đôi môi, cố gắng mỉm cười khiến người ta không rõ đau lòng.

Em ấy nhắm hai mắt, đôi môi mấp máy, tựa hồ muốn nói cái gì. Ta cúi người xuống, hôn lên trán một cái hôn, trong lúc hoảng hốt, ta tựa hồ nghe đến thanh âm của em.

“Thái... Thái Hanh...”

Phảng phất thanh âm kia lạnh như băng, viền mắt có chút ướt át, ta ngẩng đầu lên.

“Thái... Thái Hanh a...” Phác Trí Mân mỗi một âm đều yếu đuối, bất lực.

Hãy nói đây là một giấc mộng đi, rồi sớm muộn cũng sẽ tỉnh lại, đây chỉ là một ác mộng đi. Nói cho ta biết đây chỉ là một ác mộng, để ta tỉnh lại, “Có thể... Có thể...” Thanh âm của Trí Mân rất yếu, lại tràn ngập vô hạn tuyệt vọng.

“Có thể... Hôn tôi được không? Chỉ... Một lần...” Phác Trí Mân dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn ta.

Đương nhiên có thể a, đồ ngọc này, chỉ là hiện tại, ta không muốn hôn.

Ta sợ em sẽ rời đi ta, Trí Mân, đừng rời bỏ ta, ta sợ.

Ta ôm Trí Mân thật chặt, để cho em ấy dựa vào người ta, lại chậm chạp không có ủa hạ một cái hôn.

“Cầu... Cầu cậu... Có thể... Có thể hôn tôi không...” Em ấy mất công tốn sức mà mở mắt ra, nhìn chăm chú ta.

Cặp mắt kia, đã từng là như vậy hữu thần, mang theo thần sắc hạnh phúc không tự chủ được nhìn ta.

Nhưng là bây giờ ta chỉ nhìn thấy trong mắt của em ấy, chỉ còn lại tuyệt vọng.

“Tôi... Tôi sắp chết rồi a... Khụ!” Mang theo mùi máu tanh nồng đậm, một nhúm máu toàn bộ phun tung

toé ở trên sàn nhà.

“Đừng nói nữa, em sẽ không chết!”

Ta dùng sức mà ôm lấy đầu Phác Trí Mân, trên tay của ta, trên người tất cả đều là máu của Trí Mân.

Màu đỏ, màu đỏ đáng sợ, ta cảm giác linh hồn của ta chính tại từng điểm từng điểm xé rách.

Ta hiện tại chính mắt thấy Phác Trí Mân như đang sắp chết đi, ta sợ, chưa có lúc nào ta sợ sệt như thế.

Dù cho ta ôm chặt lấy Phác Trí Mân, thân thể của em ấy cũng vẫn là như thể lạnh lẽo.

“Quên... Quên tôi đi... Được không? Quên... Quên đi... Sự tồn tại của tôi...”

Ta hảo tướng vẫn luôn nắm chặt tay em ấy, dùng nhiệt độ của người ta truyền cho em ấy.

“Quên những chuyện... Tôi từng làm với cậu... Tất cả...”

Nhưng một khoảnh khắc nào đó, ta không chút do dự mà buông lỏng em ấy ra, nhìn người đang dần lạnh đi trước mặt.

“Triệt để... Hoàn toàn... Quên tôi đi...”

Cho đến khi ta nắm lấy lại lần nữa, ở trước mặt ta chỉ là một vết thương đầy rẫy, là một Phác Trí Mân không hề có sức sống.

Thanh âm yếu ớt bên trong ta cái gì đều không nghe thấy.

Trí Mân, em rõ ràng yêu thích đóa hoa kia như thế, lại muốn cho anh đây quên em.

Khi anh ở thời điểm cuối này của em, em lại liền muốn như thế lui ra thế giới của anh.

“Em nói xem làm sao anh quên được! Anh đã không có cách nào rời khỏi em, em lại dễ dàng như vậy mà nói ra từ ‘quên’ này! Em làm sao nhẫn tâm như vậy!”

Ta giận dữ hết, thế nhưng trong mắt nước mắt lại như thể rơi xuống.

Từ khi sinh ra tới nay, ta rất ít lần gào khóc.

“Đúng... Xin lỗi a.” Sau một hồi, thanh âm run rẩy truyền vào trong tai của ta.

“Vẫn luôn thương tổn anh... Xin lỗi a.”

Không... Không phải, làm sao lại biến thành như vậy.

Người sai rõ ràng là ta, người vẫn luôn làm tổn thương em ấy cũng vẫn là ta.

Nhưng quay đầu lại nói xin lỗi mãi mãi cũng là Phác Trí Mân, mãi mãi cũng là em ấy...

Phác Trí Mân từ từ quay đầu qua, đôi mắt thẳng tắp nhìn bàn.

Trên bàn bày kia một chậu hoa Vật Vong Ngã đã một thời gian dài không có ai để ý, đã dần dần mà khô héo.

Đây là chậu Vật Vong Ngã thứ hai mà Trí Mân trồng, sinh mệnh sắp hết.

Phác Trí Mân nhắm nửa con mắt nhìn đóa hoa kia, há miệng nói gì đó, tựa hồ là quá mệt mỏi, nói rất nhỏ giọng, cho nên ta không nghe thấy.

Ta cúi xuống gần em ấy, ta nghe Phác Trí Mân nói.

“Em ngủ đây.” Trái tim của ta cả kinh, không biết Phác Trí Mân này còn có thể hay không tỉnh lại.

Thế nhưng ta có thể cảm giác được ta chính tại từng điểm từng điểm mất đi em ấy, bất kể là cái gì.

Ta vẫn luôn tại mất đi.

Một trận gió mát phát phơ thổi, thổi lên rèm cửa sổ, kinh động bên cây chim nhỏ.

Theo Phác Trí Mân từng điểm từng điểm nhắm hai mắt, cánh hoa Vật Vong Ngã trên bàn kia cũng thuận theo bay xuống.

Cánh hoa bị thổi bay, bay tới bên cạnh ta, vừa vụn rơi trên vũng máu mặt đất.

Bắn lên từng tia một gợn sóng.

“Yên tĩnh ngủ đi.” Ta nhắm mắt lại tại Phác Trí Mân trên môi ỉu hạ một cái hôn.

Lạnh lẽo đôi môi, thân thể của ấy giống như là một khối băng vậy.

Dù cho ta ôm em ấy, Phác Trí Mân thân thể vẫn là từng điểm từng điểm lạnh hơn, dần dần cứng ngắt bất động.

Ta cái gì cũng không nói, thậm chí một giọt nước mắt cũng sẽ không tiếp tục nắm giữ, ta chỉ là ôm em ấy.

Như đã từng như vậy vẫn luôn ôm em, ta biết ta sẽ không sẽ buông ra nữa.

Ngày này sớm muộn cũng sẽ đến, ta không biết, ngày này là bi thống cỡ nào.

Thế nhưng ta không thể ngờ tới ngày đó sẽ đến nhanh như vậy, đột ngột như vậy.

Cho nên ta không biết làm sao, ta quỳ trên mặt đất, ôm Phác Trí Mân, cảm nhận cơ thể cứng ngắt lạnh băng ấy.

Yên tĩnh ôm em ấy, phẳng phát sợ sệt tất cả xung quanh sẽ thức tỉnh Phác Trí Mân.

Ta có chút cứng đờ quay đầu, nhìn ti vi đang phát lại bộ phim kia.

Đây chính là bộ phim cuối cùng ta và Phác Trí Mân cùng xem a.

Tôi nhớ tôi chính mình...

Lúc sáng sớm, tất cả xung quanh đều yên tĩnh lại.

Ta từ trên giường đứng dậy, nhìn thấy người nằm ở bên cạnh ta, ta an tĩnh thụ nhạn như một kẻ mìm cười.

Ta chậm rãi mà đặt một cái hôn lên trên gương mặt của người ấy.

Chào buổi sáng.

Chờ ta đứng dậy thời điểm, Phác Trí Mân không thấy, bên cạnh ta là lạnh như băng chẵn bông.

Ta đứng ở trước bia mộ, ngơ ngác nhìn khuôn mặt trắng bệch của Phác Trí Mân.

Từng chút từng chút đem cái nắp che lên, quan tài màu đen cứ như vậy bị từng điểm từng điểm chôn vào lòng đất.

Chung quanh có chút náo động, âm thanh rất lớn.

Trí Mân hiện tại đang ngủ a, các người đừng làm mạnh như thế, vạn nhất thức tỉnh em ấy làm sao bây giờ.

Thời gian chính tại từng điểm từng điểm trôi qua, chờ thời điểm ta phản ứng lại, trước mắt chỉ còn hiện lên bia mộ cùng một gò đất nhô lên.

Từ ngày này trở đi, Phác Trí Mân thì sẽ an nghỉ ở mặt đất, lúc này em ấy sẽ không đau khổ.

Ta không hề khóc lóc, thậm chí một giọt nước mắt cũng không có, ta chỉ là nhìn chăm chú bức ảnh của Phác Trí Mân, nụ cười vui vẻ kia.

Em ấy giống như là không dính khói bụi trần gian.

—— Nếu như, tính mạng của tôi chỉ còn lại một năm, thậm chí không tới một năm, tôi chỉ muốn có làm bốn việc duy nhất.

—— Hôn cậu.

—— Ôm cậu.

—— Yêu cậu.

—— Nhớ cậu.

Ta ngẩng đầu lên, bầu trời màu xám tro càng là như vậy tĩnh mịch.

Ta cũng chỉ là hít vào một hơi thật dài, nhắm mắt lại, trong lòng ngoài ý muốn bình tĩnh.

“Trí Mân, anh nhớ em.”

36. Chương 36: Kim Thái Hanh

– Tôi đã tôi rời khỏi em, không còn sót lại một điểm vết tích. –

Trong căn phòng trống rỗng, như trái tim trống rỗng của ta.

Phác Trí Mân đã qua đời năm ngày, nhìn mặt tường trước mắt, một giây sau, ta liền nhìn thấy một người đứng ở trước mắt, cặp mắt kia ta mãi mãi cũng sẽ không quên.

Ta nhớ... Phác Trí Mân đã không còn, nhưng bây giờ đứng ở trước mắt ta lại là Phác Trí Mân.

Biết đâu... Em ấy còn chưa chết... Mọi chuyện lúc trước tất cả tất cả đều là ảo giác đi... Phác Trí Mân này mới là thực.

“Trí Mân...” Ta đưa tay ra muốn chạm tới em ấy, nhưng ở giây tiếp theo Phác Trí Mân liền biến mất mà không còn chút gì sót lại, trước mắt chỉ còn bức tường trắng toát.

“Trí... Không... Trí Mân... Trí Mân!” Ta dường như phát điên kêu tên của em ấy, ta còn không ra đụng tới em ấy a, tại sao có thể như thế biến mất...

“Trí Mân... Trí Mân...” Ta cảm giác được âm thanh của ta càng nghẹn ngào, bởi vì người yêu biến mất mà bắt đầu bồn hộc. (Khóc?)

Cảm giác được mặt sau tựa hồ có người, ta chậm rãi mà xoay người lại, chỉ thấy Phác Trí Mân lại đứng ở trước mặt ta.

Em ấy ở trước mặt ta cười, không bao giờ như trước đây cười khổ như vậy, lần này, là thật đang cười.

“Trí...” Ta chậm rãi mà giơ tay lên, chạm hai má Phác Trí Mân, cảm xúc lại như vậy chân thật.

Phác Trí Mân không nói lời nào, chỉ là cố tình đầu lộ ra hạnh phúc mỉm cười.

Nước mắt một giọt một giọt rơi xuống, ta chỉ cảm thấy nội tâm kích động dị thường, cũng thúc đẩy ta ở giây tiếp theo liền ôm lấy Phác Trí Mân.

Bờ vai em ấy rất gầy, góc cạnh rõ ràng, ôm em ấy chỉ khiến ta cảm thấy đau lòng.

“Trí Mân... Không nên rời bỏ anh, cầu em... Anh đau quá...”

Ta vốn tưởng rằng ta có thể tại cái chết của Phác Trí Mân rồi không chút do dự mà buông em ấy ra, ta cũng đã cho ta có thể bình tĩnh mà chấp nhận việc em ấy đã rời đi.

Nhưng mà bây giờ khi mất đi em, ta lại cảm giác linh hồn của ta cùng thân thể bị xé rách.

Người trước mắt không biết là Phác Trí Mân hay là ai khác, mà ta vẫn lừa mình dối người mà tin tưởng đó chính là Phác Trí Mân...

Buông người trước mặt ra một giây, ta nhìn thấy hán gật đầu cười, sau đó liền lập tức biến mất.

Ta lắc đầu, rồi lại nhìn thấy Phác Trí Mân.

Ta nhất định là sắp điên rồi...

...

Từ sau sự kiện đó, ta mỗi ngày đều nhìn thấy Phác Trí Mân, từ không tin cũng dần dần phải tin rằng em ấy tồn tại.

Tại bây giờ trong mắt ta, Phác Trí Mân căn bản là chưa chết, em ấy chỉ là vẫn luôn ở bên cạnh ta, chỉ không dám đến bên cạnh thôi.

Ta cứ như thế này hoảng hoảng hốt hốt qua một năm.

“Bệnh nhân có bệnh tâm thần phân liệt cùng chứng ảo tưởng, có thể là vì gặp chuyện bất ngờ nào đó mà nhất thời không thể tiếp thu được nên mới biến thành như vậy.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Người bên cạnh nói như vậy, nhưng ta không chút nào quan tâm đến những chuyện đó, ta chỉ nhìn thấy Phác Trí Mân bên cạnh ta.

Em ấy vẫn luôn không nói lời nào, thế nhưng ta đã đủ hài lòng.

“Thái Hạnh.” Một giọng quen thuộc vang lên, ta chậm rãi mà ngẩng đầu lên.

“Nam Tuấn a, cậu cũng tới tìm Trí Mân sao?” Ta sảng lãng cười cười, ôm lấy Phác Trí Mân, “Cậu xem cậu ấy hiện tại so với trước kia mập lên này... Là do cơm gần đây thật ngon đi, cậu...”

“Kim Thái Hanh.” Giọng Kim Nam Tuấn không một chút tình cảm vang lên.

“Phác Trí Mân đã chết, cậu còn nhớ không.”

Đã... Chết rồi... Sao?

Nét cười của ta thu lại, mà một giây sau lại lộ ra nụ cười, Kim Nam Tuấn cậu thật biết nói đùa.

“Ai nói cậu ấy đã chết? Cậu không nhìn thấy Phác Trí Mân đang ở bên giường sao? Đừng nói giỡn.”

“Kim Thái Hanh!” Kim Nam Tuấn bỗng nhiên quát lên.

Ta nhanh chóng lấy ngón tay dựng thẳng tại trên môi, phát ra một tiếng “Xuyt”, ngón tay chỉ Phác Trí Mân đang ngủ.

“Trí Mân muốn ngủ, đừng lớn tiếng như vậy sẽ đánh thức em ấy.” Ta nhìn bên giường Phác Trí Mân cười nói.

Không khí như ngưng đọng nửa phút, thanh âm của hắn lần thứ hai truyền đến, “Nếu như ta đem Trịnh Hào Tích đến sẽ nhớ lại Phác Trí Mân đi.” Kim Nam Tuấn nói, đi ra khỏi phòng.

Người này làm sao kỳ quái như thế a, trước đây không có như vậy, ta nhún vai một cái không nghĩ gì nữa.

Khi Kim Nam Tuấn lại một lần nữa tiến vào, ta còn nhìn thấy Trịnh Hào Tích đi vào theo, không hề có một chút biểu tình.

Phác Trí Mân bên người cứ như vậy biến mất, lẽ nào hắn là sợ Trịnh Hào Tích sao?

“Kim Thái Hanh cậu tỉnh lại cho tôi.” Trịnh Hào Tích lạnh lùng nói, “Tỉnh táo đi, Phác Trí Mân đã chết rồi.”

“Trí Mân vẫn chưa chết a, Hào Tích, cậu không tin tôi sao? Cậu lẽ nào không nhìn thấy cậu ấy vẫn ở bên cạnh tôi sao? Chính Quốc đâu? Tại sao không tới?”

“Kim Thái Hanh! Tỉnh lại cho tôi!” Trịnh Hào Tích bỗng nhiên gào lên dọa ta giật mình.

“Phác Trí Mân đã sớm chết rồi! Đã chết một năm rồi!”

Trước mắt của ta bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh: Phác Trí Mân nằm ở trên sàn nhà, bên người tất cả đều là máu.

“Cậu... Cậu ấy chưa chết.” Ta muốn nhớ lại kí ức kia, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi.

“Chưa chết? Chưa chết vậy đây là cái gì?” Trịnh Hào Tích bỗng nhiên đem một cây bút quảng lên trên giường của ta.

“Đây là đồ trong nhà của cậu, là do Phác Trí Mân tự mình để lại.”

Nghe hẳn, ta bán tín bán nghi cảm lên, không biết vì sao lại cảm giác có chút sợ sệt.

Ấn nút bật, thanh âm quen thuộc vang lên: “Thái Hanh...”

Đây là... Giọng của Trí Mân...

“Thái Hanh, còn nhớ tôi không?” Nhớ chứ, vẫn luôn nhớ tới, nhớ người ta yêu tha thiết nhất.

Trong đầu lại hiện ra hình ảnh một cánh hoa Vật Vong Ngã rơi xuống.

“Khi cậu đang nghe cái này, rất có thể vào lúc ấy tôi đã không còn nữa, có thể vào lúc ấy tôi đã chết rồi.”

Cái này... Vào lúc ấy... Không còn nữa... Đã... Chết rồi...

Tay của ta bắt đầu run rẩy, vô cớ bắt đầu sợ sệt.

“Tôi bị ung thư não, hiện tại chỉ là giai đoạn đầu, cho nên cậu cơ bản không phát hiện ra, nhưng rồi tôi cũng phải chết a.”

Ta khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Trịnh Hào Tích cùng Kim Nam Tuấn.

“Khả năng... Vào lúc này cậu đã quên tôi, thậm chí ngay cả tên của tôi cũng không nhớ gì cả.”

Viên mắt chính từng điểm từng điểm ướt át, ta cảm giác thật là thống khổ.

“Lúc này cậu, khả năng là đã có một người để yêu sâu đậm, quên tôi là biện pháp tốt nhất, không nên nghĩ này nọ để rồi thống khổ được không?”

Nội dung trong bút ghi âm rất nhiều, ta nghe hết nửa giờ.

Cảnh tượng một năm trước hiện lên trong đầu ta, Phác Trí Mân là thế nào nằm ở bên cạnh ta, em ấy ra đi như thế nào.

Trôi qua thời gian lâu như vậy, ta mới phát hiện ta yêu em ấy tới như vậy, cho nên ta suýt chút nữa cứ như vậy phát điên.

Rất cực, ta thất thanh khóc rống lên, trong căn phòng to lớn chỉ còn dư lại tiếng khóc của ta.

Buổi tối, ta nằm ở trên giường, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng gió vù vù, ta chậm rãi mở mắt ra.

Phác Trí Mân đứng ở bên cửa sổ bên cạnh, nhìn ta nở nụ cười, nhìn em ấy, ta cũng cười.

“Trí Mân, em đã đến rồi.” Từ từ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, Phác Trí Mân nhỏ giọng không hơi thở mà lùi về sau.

Ta đi tới cạnh bên em.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vat-vong-nga>